

BURMESE CLASSIC

ရှင်မြတ်နိုး

၏
ကလောင်ခွဲ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

နှင့်ဟာငါ့ရဲ့နှစ်သားလေးပါ

၀ ၆ : ၅၅ ၆၆ ၆၇ ၆၈ ၆၉ ၇၀ ၇၁ ၇၂ ၇၃ ၇၄ ၇၅ ၇၆ ၇၇ ၇၈ ၇၉ ၈၀ ၈၁ ၈၂ ၈၃ ၈၄ ၈၅ ၈၆ ၈၇ ၈၈ ၈၉ ၉၀ ၉၁ ၉၂ ၉၃ ၉၄ ၉၅ ၉၆ ၉၇ ၉၈ ၉၉ ၁၀၀

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊
ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်အရုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျင်ရင်(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၁၇၉၊ ၃၁ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊
ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

အုပ်စု ◆ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - 0951.63764, 095089894

(၁)

မင်းအိပတိတဲ့...။ နှာတ်ချွန်ချွန်မြမြ၊ ဆံပင်လေးတွေက
ဓမ္မရွေလိမ်လိမ် နဖူးလေးပေါ် ခွေကျရင်း မျက်ဝန်းတောက်တောက်
တွေနှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားချောမောလွန်းနေသော ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို ရွှေသုန္ဒရီ စတင်မြင်တွေ့လိုက်ရစဉ်မှာပင် အသက်
ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ရွှေသုန္ဒရီနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်နေသော သူ့ကို
စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားရကာ သဘောကျနှစ်သက်မိသွားရလေသည်။

“ဒီသူငယ်က မင်းအိပတိတဲ့ မိုးသက်စံ၊ အိပတိအဖေက
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကျေးဇူးမကင်းကြဘူး၊
အခု အိပတိရဲ့အဖေက ဆုံးသွားတော့ မိဘမဲ့ကလေးဖြစ်နေတယ်၊
ဒါကြောင့် သူ့အဖေက ကိုယ့်လက်ထဲ အပ်ထားခဲ့တာပဲ၊ ကိုယ်တို့
စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်နော်”

“ကိုရယ်... မိုးတို့မှာလည်း သားမှမရှိတာ၊ မင်းအိပတိအဖေ

၀၉၅-၀၃
သင်မြတ်နိုး
နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ နတ်သားလေးပါ/ သင်မြတ်နိုး ။- ရန်ကုန် ။
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
(၂၅၆) စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ X ၁၇-၇ စင်တီမီတာ
(၁) နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ နတ်သားလေးပါ

ကိုမင်းကျော်က မိုးနဲ့လည်း ခင်မင်တာပဲ။ အိမ်ထောင်ကျမှ ကွဲသွားခဲ့ကြတာလေ။ စိတ်ချ... သားအဖြစ်နဲ့ မွေးစားပါမယ်။ မိုးတာဝန်ယူပါတယ်နော်။ သားလေး မင်းအိမ်ပတ် ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော် မေမိုးတို့အိမ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်သလိုနေ၊ မင်းအိမ်လို သဘောထားပါ။ ဒါက မေမိုးတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ရွှေသုန္ဒရီတဲ့။ မင်းအဖေ နဲ့ မေမိုးတို့က ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းတွေ။ သားလေးကို မတွေ့မှပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကတောင် မင်းအဖေနဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးတယ်ကွယ်။

ကိုမင်းကျော်နှင့် တွေ့ခဲ့တုန်းက သားရေးသမီးရေးကိစ္စတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့သေးတာပါ။ သတိရမိနေသည်။ သူ့သားနှင့် မိုးတို့သမီးလေး ရွှေသုန္ဒရီကို လက်ထပ်ပေးဖို့ပါ။ တစ်နေ့မှာပါ။ မင်းအိမ်ပတ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် ချောတယ်။ ကျောင်းစာမှာလည်း တော်တယ်လို့ပြောတယ်။ ဒေါ်မိုးသက်စံ သဘောတူနေမိသည်။

‘အိမ်ပတ်... သား ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူးနော်။ အောက်ထပ်မှာပဲ သားအတွက် အိမ်ခန်းပြင်ပေးထားတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ။ ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပါကွယ်။’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ညို’

‘အုတ်ခရေ... ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေ အခန်းထဲထည့်ပေးပါဦး။ သူလေးက မောင်အုပ်ခတဲ့၊ သား ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းလို့ရတယ်နော်။ နို့အပ်တာလည်း ပြောပါ။ အန်ကယ်ညိုတိုက်က မင်းအားနာစရာမလိုအောင် နေထိုင်စားသောက်လို့ရတယ်။’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မင်းအိမ်ပတ်ကို မျက်တောင်လေးပင် ခတ်ဖို့သတိမေ့လျော့ပြီး သူမမျက်တောင်ခတ်တဲ့ အချိန်လေးအတွင်းမှာ မင်းအိမ်ပတ်ပုံရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားမှာ ကြောက်မိသလိုလို။ မင်းအိမ်ပတ်ပုံရိပ်က ရွှေသုန္ဒရီလေးရဲ့ နှလုံးသားအထိ စွဲငြိသွားရလေပြီ ဖြစ်သည်။ ရွှေသုန္ဒရီ စာလည်း မာနတစ်ခွဲသားနှင့် ယောက်ျားလေးတွေကို အရေးတယူလုပ် ခတ်တာမဟုတ်။ ကျောင်းမှာလည်း အပေါင်းအသင်းနည်းပြီး ရွှေသုန္ဒရီ စာ အထာကြီးကြီးနဲ့ နေတတ်တာပါ။

‘အစ်ကိုလေးအတွက် အခန်းအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ။’

‘လိုက်သွားလေ မင်းအိမ်ပတ်။ သားလိုအပ်တာတွေလည်း ခိုင်းလို့ရတယ်။ အုတ်ခ... မင်းအစ်ကိုလေးကို ဂရုစိုက်နော်။’

‘ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါခင်ဗျာ။’

အုတ်ခဆိုတဲ့ အလုပ်သမားကောင်လေးက လာ၍ မင်းအိမ်ပတ်အတွက် အခန်းအဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်းပြောသဖြင့် သူ ထလိုက်သည်။

မဆီမဆိုင် အုတ်ခအား ဒေါသတွေဖြစ်သွားရလေသည်။ တော်တော်လေး အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ အုတ်ခ။ မင်းအဓိပတိ သူမရှေ့ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားစေရန် လုပ်ဆောင်သည်။

‘အန်ကယ်ညို-အန်တီစံ ခွင့်ပြုပါဦး’

‘အေးကွယ်’

‘အေး အေး’

မေမေဘေးနားမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေတဲ့ ရွှေသုန္ဒရီကိုတော့ မင်းအဓိပတိက နှုတ်ဆက်ဖို့နေနေသာသာ လှည့်၍ပင်မကြည့်။ ဘယ်လောက်များ ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလဲ။ သူမနှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ စုထော်သွားရသည်။

‘ကောင်စုတ်... ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေလိုက်တာ၊ သူများအိမ်လည်း ကပ်နေသေးတယ် အရူးကောင်’

သုန္ဒရီစိတ်ထဲကနေ မကျေမနပ်နှင့်ကြိတ်ပြီး ပြောဆိုပစ်မိသည်။ မင်းအဓိပတိ မာနတွေပြတာလား။ ဖေဖေနှင့်မေမေကလည်း သုန္ဒရီကို ဘေးမှာထားပြီး သမီးချောလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့များ ထင်မှတ်ကြသေးရဲ့လား။ မေမေဆို မင်းအဓိပတိအကြောင်း ချီးမွမ်းစကား ပြောမဆုံးနိုင်တော့။ မင်းအဓိပတိအရိပ် ပျောက်သွားလို့ သုန္ဒရီနှလုံးသားတွေ နာကျင်ကျင် စူးနှင့်နှင့်လေး ခံစားနေရသည်။

‘ကိုညိုရယ် ကိုမင်းသားလေးက ချောလိုက်တာ၊ မျက်နှာထားလေးကလည်း တည်တည်တင်းတင်းလေးနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ နော်၊ ဣန္ဒြေရှိလိုက်တာ၊ မျက်နှာလေးကလည်း ယောက်ျားပီသတယ်၊ အသားအရေလေးကလည်း ဝင်းဖန်နုဖတ်နေတာပဲ၊ စာလည်း အရမ်းတော်တယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်စံ၊ သနားစရာကောင်းပါတယ်ကွား၊ မိဘအမွေအနှစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲကျန်ပါစေ မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိကြတော့ မင်းအဓိပတိလေး အားငယ်နိုင်တယ် ဂရုစိုက်ကွာ’

‘စိတ်ချ... စံတို့မှာလည်း သားမှမရှိတာ၊ သုန္ဒရီ... သမီး... မောင်မင်းအဓိပတိကို အားကျစမ်း၊ စာအရမ်းတော်တာပဲ၊ အတန်းထဲမှာ အဆင့်တစ်ချည်းပဲတဲ့၊ ကြားလား’

မေမေက သူမခေါင်းလေးကို ပုတ်ပြီး ထွက်သွားသဖြင့် သုန္ဒရီ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းလေး ကျန်ခဲ့သည်။ ဖေဖေကလည်း ကုမ္ပဏီကို ထွက်သွား၏။ မင်းအဓိပတိရှိနေတဲ့ အောက်ထပ်က အခန်းလေးအား လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ငေးမောကြည့်မိနေရင်း သုန္ဒရီ အပေါ် ပြန်တက်ရမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး လေးလံနေသလိုပင်။ သူမအခန်းဆီ ပြန်သွားရမှာ ဝန်လေးလာ၍ မင်းအဓိပတိအခန်းထဲ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ သွားရန် စဉ်းစားနေမိသွားသည်။

‘သုန္ဒရီကို အဖက်မလုပ်သလို နှုတ်တောင်မဆက်တဲ့ကောင်စုတ်၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတယ်၊ ဝင်ကို တွေ့ပစ်မယ်’

မင်းအိမ်ပတ်လုပ်ရပ်တွေက သုန္ဒရီ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်မိ။ သူများအိမ်မှာလည်း ကပ်နေသေးတယ်၊ ဖေဖေပြောတာကတော့ မင်းအိမ်ပတ်လည်း ခြံနဲ့တိုက်ရှိတယ်တဲ့။ သူ့အဖေရဲ့မှာစကားကြောင့် သုန္ဒရီတို့မိဘတွေ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ လာနေတာတဲ့။ သူလည်း ချမ်းသာတာပဲဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာဖြစ်မယ်။ သူမ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်မိ။ သူမ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

‘အုတ်ခ’

‘ဗျာ... မမလေး’

‘နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘အစ်ကိုလေးက ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုလို့ပါ၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပေးနေတာပါ မမလေး’

အုတ်ခက ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ယန်းကန်ထဲထည့်နေရင်း အစ်ကိုလေးက သေသေသပ်သပ်လေး စားသောက်နေထိုင်တတ်တယ် မမလေး၊ သူ့အဝတ်အစားတွေ၊ အသုံးအဆောင်တွေကို ထားတာလည်း စီစီရီရီနဲ့ စည်းကမ်းကြီးပုံရတယ် မမလေးဟု ပြောနေသဖြင့် သူမနှုတ်ခမ်းလေး ကွေးညွတ်တွန့်မဲ့သွားရသည်။ အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ သေပြီပဲ။ သုန္ဒရီက

ဝရမ်းပတာ။ အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး ဟိုပစ်ဒီပစ်နှင့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေ လိုက်သိမ်းပေးရသည်။ ငပျင်းမလေး။ ဒါပေမဲ့ သူသိတာမှ မဟုတ်တာပဲ။

‘ဟဲ့ အုတ်ခ... ပေး သူ့အခန်းထဲ မမလေး သွားပို့ပေးမယ်၊ တိုယ့်အိမ်မှာ လာနေတဲ့သူဆိုတော့ မမလေးလည်း မာနပြုနေလို့မဖြစ် သေးဘူးလေဟယ် နော်၊ နင်လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့’

‘မမလေး’

‘ဘာလဲ’

‘အစ်ကိုလေးက ကြိုက်ပါ့မလား’

‘ဘာပြောတယ်၊ ငါက ဘာမို့လို့လဲဟဲ့၊ အိမ်ရှင်လေ၊ သွား... စကားမရှည်နဲ့၊ ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ သွားတော့’ အုတ်ခ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် မျက်နှာလေးငယ်သွားကာ ထွက်သွားသည်။

‘မင်းအိမ်ပတ် ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် သုန္ဒရီကတော့ နင်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားရမှာပဲလေ၊ မိတ်ဆွေအဆင့်လောက် လေးများ တစ်စိုက်တည်းမှာနေပြီး အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့မင်းအိမ်ပတ်’ သူမ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ယန်းကန်လေးကိုယူပြီး မင်းအိမ်ပတ်အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ဝင်လာခဲ့မယ်နော် မင်းအိမ်ပတ်’

သူ့အခန်းက သော့ပိတ်မထား၍ သူမ ဝင်လာခဲ့ရာ သူ့လှဲအိပ်နေရာကနေ ကပျာကယာထပြီး အလိုမကျတဲ့ မျက်နှာသုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ဖော်ရွေမှုကင်းစွာဖြင့် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဝင်လာတာလဲဟု တင်းတင်းပြတ်ပြတ် မေးသည်။

‘မင်းအိမ်ပတ်ပဲ ဗိုက်ဆာလို့ဆို၊ အုတ်ခဲက ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ၊

သုန္ဒရီပြုတ်ပေးပြီး ယူလာခဲ့တာလေ’

‘အမိ’

‘ပြော’

‘နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်အခန်းထဲကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ဝင်မလာပါနဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မင်းက မိန်းကလေးလေ’

‘တစ်တိုက်တည်းနေကြတဲ့သူပဲဟာ၊ ပြီးတော့ သုန္ဒရီက အိမ်ရှင်ဖြစ်နေလို့ မင်းအိမ်ပတ်ကို စည့်ဝတ်ပြုတာပါနော်၊ အားမနာပါနဲ့၊ ခင်ခင်မင်မင်နေကြမယ်လေ’

‘မင်းသွားတော့’

‘ဟင်’

‘ကိုယ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်မနေတတ်ဘူး၊ မင်းတို့တိုက်မှာ လာနေတာ ကိုယ့်အရွယ်သမီးမိန်းကလေး မရှိဘူးထင်လို့’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ကိုယ့်အဖေကလည်း မသေခင် သားကို သူ့သူငယ်ချင်းဦးမောင်မောင်ညှိတို့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာပဲ စိတ်ချတယ်ဆိုလို့ လာနေတာ၊ မင်းကို မခင်ချင်ဘူး၊ မင်းသိထားဖို့ ပြောတာပါ’

မင်းအိမ်ပတ်စကားသံတွေက မာထန်ပြတ်တောက်နေသလို အားနာမှုမရှိဘဲ မညှာမတာ၊ မျက်နှာမထောက်မထားပြောနေ၍လည်း သုန္ဒရီ မျက်နှာထူထူပူပူကြီး ဖြစ်သွားရလေသည်။ ခေါက်ဆွဲပြုတ် ဖန်းကန်လေးကို သူ့ရှေ့မှာချပေးပြီး အရမ်းကို ချောမောလှပနေတဲ့ မင်းအိမ်ပတ်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ချင်မိတဲ့စိတ်တွေ တားမရဆီးမရ ဖြစ်ပေါ်လာတော့လည်း သုန္ဒရီ ငေးမောကြည့်မိသွားသေးသည်။

‘မင်းထွက်သွားတော့လေ’

‘သွားတော့မှာပါ မင်းအိမ်ပတ်၊ သုန္ဒရီက ဒီတိုက်ပိုင်ရှင်ဦးမောင်မောင်ညှိနဲ့ ဒေါ်မိုးသက်စံတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးနော်၊ မျက်နှာကျောကြီးက တင်းမနေစမ်းပါနဲ့’

သုန္ဒရီမျက်စောင်း၊ဝဲဝဲလေးနှင့်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဆော်ဆော်လေး ဘဝင်မြင့်နေပုံပဲ။ အခြေက ခပ်ကြီးကြီး။ ဝါပေမဲ့

လည်း သုန္ဒရီစိတ်ခံစားမှုတွေ အံ့ဩထူးဆန်းစွာ မင်းအိပ်တီအပြုအမူ တွေအပေါ် စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ခင်မင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုတဲ့ဆန္ဒတွေပဲ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့၏။

သုန္ဒရီလည်း မိန်းမချောလေးပါပဲ။ မြင်ရသူငေးယူရတာပါ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်မိဘတွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး လေး။ မင်းအိပ်တီက အဖက်မလုပ်ပေ။ ဒေါသတွေ ဖြစ်သွားရသည်။

‘သုန္ဒရီလေး... ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ စားသောက်ခန်းထဲဝင်လာ ပြီး မျက်နှာလေးက သုန်မှုန်စူပုပ်နေတာပဲ၊ မကျေနပ်စရာ ဘာတွေ ရှိနေလို့လဲကွယ်’

ဒေါ်ဒေါ်ခင်ထားက သူမကို ချစ်ပြီး အမြဲတမ်းတယုတယနှင့် လိုအပ်တာတွေ ဖြည့်စွမ်းပေးတတ်တဲ့ မေမေရဲ့ ဝမ်းကွဲညီမပါ။ ငယ်စဉ် လေးကတည်းက သုန္ဒရီတို့အိမ်မှာ နေထိုင်ခဲ့ကာ သုန္ဒရီကို ထိန်းကျောင်း စောင့်ရှောက်နေသူဖြစ်သည်။

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် သုန်လေး ဗိုက်ဆာနေပြီ ပေါင်မုန့်မီးကင်ပေး၊ ထောပတ်သုတ်ပေး’

‘လုပ်ပေးမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒီနေ့ သုန်လေးအစားအသောက်တွေထ

ထူးခြားတယ်ဟေ့၊ ဧည့်သည်ကောင်လေး မင်းအိပ်တီစားတဲ့ အစား အစာပဲ’

တကယ်ဆို သုန္ဒရီက မုန့်ဟင်းခါးတွေ၊ အသုပ်တွေပဲ စားတာ။ ပေါင်မုန့်ဆို လုံးဝမကြိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမနက်တော့ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုပ်ကို စားချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြကာ ကြိုက်နေသည်။

‘သုန်လေးအတွက်ဆို ဒေါ်ဒေါ်ထားက လုပ်ပေးပြီးသားပဲ၊ ကလေးမျက်နှာလေး သုန်မှုန်မထားစမ်းပါနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ထားပါ ငိုချင် လာလို့’

ဒေါ်ဒေါ်ထားကတော့ သုန္ဒရီကို အလိုလည်းလိုက်တယ်၊ ချစ် လည်း ချစ်တယ်။ ဖေဖေကသာ မျက်နှာကြီးတင်းတင်းနဲ့ ဖခင်တာဝန် ကျေပြန်ပေမယ့်လည်း သမီးကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့။ မေမေကတော့ သုန္ဒရီဘက်က။ မင်းအိပ်တီရဲ့ အဖေ့က ဖေဖေက ပိုရင်းနှီးတာတဲ့။ ဖေဖေက မင်းအိပ်တီကို သမက်လောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်ရင် ဘယ် လောက်ကောင်းမလဲ။

‘သုန်လေး’

‘အမလေး... လန့်လိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်ထားရယ်’

‘သုန်လေး အတွေးတွေနဲ့ ဘာတွေများဒီလောက်အထိ စဉ်းစား နေရတာလဲ၊ မျက်ဝန်းလေးညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းနဲ့ ဘာအလိုမကျတာများ ရှိနေလို့လဲကွယ်’

‘ဟို... မင်းအိပ်တီဆိုတဲ့ ကောင်စုတ်လေး ဘဝင်မြင့်နေတယ် ထင်တယ်၊ ပြီးတော့လေ သုန်လေး အသက်ငယ်နေသေးတာကို မုန်းတယ်၊ မကျေနပ်ဘူးသိလား ဒေါ်ဒေါ်ထား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သုန်လေးရဲ့ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်က အပျိုကြီး ဖားဖားလိုပဲ၊ သုန်လေးက ထွားကျိုင်းတယ်’

သုန်လေးစိတ်ထဲမှာ မြန်မြန်ကြီးချင်နေလေသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ မင်းအိပ်တီကို ဘယ်လိုများသတ်မှတ် ထားလဲ။

အရမ်းတော်ပြီး ထက်မြက်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မေမေက သမက်တော်ချင်နေတာတဲ့။ သုန္ဒရီက ရုပ်ရည်ချောမောနေသွားတဲ့ ယောက်ျားမှ သုန်လေးကကြိုက်မှာနော်ဆိုတော့ အရာအားလုံး ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားမှ ဖြစ်မှာနော်တဲ့။ ဒါဆို သမီး အပျိုကြီးပဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ဆိုတော့ မေမေက ရယ်သည်။

ဖူးစာနဲ့ ကံကြမ္မာတွေကလည်း လိုအပ်ပါသေးတယ်တဲ့။ သမီးနဲ့ ဖူးစာမက်ရမယ့်ယောက်ျား ဆိုရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်တဲ့လေ။ မင်းအိပ်တီဖြစ်နိုင်မလားပဲ။ သူမနှုတ်ခမ်းလေးပြုံးသွားတော့ ဒေါ်ဒေါ်ထားက ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေးဟု ပြောသည်။

(၂)

မင်းအိပ်တီစိတ်ထဲမှာ ရွှေသုန္ဒရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မိန်းမယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အပေါ် ကြည့်တဲ့ ရဲရဲတင်းတင်း ကြည့်စူးစူးတွေကို မနှစ်သက်မိ။

ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းမသိပါဘူး။ မင်းအိပ်တီနဲ့က မနက်စွာ တွေ့ကြတာ။ သူ့အခန်းထဲကိုလည်း အကြောက်အရွံ့မရှိ ဝင်လာသည်။ အုတ်ခပြောတာတော့ မမလေးသုန်က အိမ်ရှင်ဧည့်ဝတ် ချွန်ရမယ်ပြောပြီး အတင်းယူသွားတာတဲ့။

မိန်းကလေးဆိုတာ ဣန္ဒြေကြီးပြီး မာနရှိမှ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ကလေး ဖြစ်မှာပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တန်ဖိုးနှိမ်ချထားတဲ့ မိန်းမမျိုးကို မိတ်ဆက် အမှန်းဆုံးပဲ။

‘မောင်ညိုနဲ့ မြသက်စံတို့အရိပ်မှာ သားနေထိုင်ခိုလှုံရမယ်၊ ဘာရေးမှာ ထူးချွန်ထက်မြက်အောင် သား ကြီးစားရမယ်၊ ကျန်တော်’

www.burmeseclassic.com

၁၈

နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ နတ်သားတွေ

တော့ သားကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးရှိပါတယ်၊ သားကိုယ်တိုင် လွတ်
ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ပါ။”

ဖေဖေက နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာပင် အန်ကယ်ညိုတို့ အုပ်
မှုအောက်မှာ နေထိုင်ဖို့ ကတိတွေတောင်းခဲ့၍ အဓိပတိလက်
ကတိတွေ ပေးလိုက်ရသည်။

ကျန်ခဲ့တဲ့အမွေပစ္စည်းတွေအားလုံး အန်ကယ်ညိုက အုပ်
ထား၏။ ဖေဖေဆုံးပြီး တစ်လဖြည့်တဲ့နေ့မှာပင် ပြင်ဦးလွင်မြို့
သူ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ခဲ့ရ၏။

အန်ကယ်ညိုရော၊ အန်တီရော နွေးထွေးပျူငှာစွာ ဆီးကြို
ပေမယ့် အဓိပတိစိတ်ထဲမှာ မနှစ်သက်တာက ရွှေသုန္ဒရီကို
အကြည့်စူးစူးတွေ မျက်တောင်မခတ် သူ့ဆီ ကျရောက်နေသ
ရွန်းလက်တောက်ပနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကတစ်ဆင့် သူမအတွင်းစိတ်
ပေါ်တင်ကြီး ပြသနေ၏။ အဓိပတိတောင် အနေရခက်တယ်။

ထို့ကြောင့်ပင် ရွှေသုန္ဒရီကို အရောတဝင် မနေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

‘ကိုယ်က ဘဝင်မြင့်ပြီး ကြီးကျယ်ပြန့်တာမဟုတ်ဘူး ရွှေ
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အရှက်သိက္ခာမရှိ ဝင်ရောချင်တဲ့
တစ်ယောက်ကို အထင်သေးတာ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

စောစောစီးစီးကတည်းက အရောတဝင်မနေထားမှ လူကြီးချင်း
သဘောတူလို့ လက်ထပ်ပေးတာတွေ ဘာတွေ မဖြစ်မှာ။

ကိုယ်အမြင်အကပ်ဆုံးမိန်းမတွေထဲမှာ ပညာရေးညံ့ဖျင်းပြီး
လက်ကြောမတင်းဘဲ ယောက်ျားလေးကို အကြောက်အလန့်မရှိ ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်အောင် လုပ်တာရယ်၊ မာနမရှိတာရယ်ပဲ။ မင်းလို မိန်းကလေး
မျိုးလေ။

ဖေဖေဆန္ဒ အရသာ သူ လာရောက်နေထိုင်ရပေမယ့် သမီးပျို
လေးတစ်ယောက် ရှိနေ၍ မလွတ်လပ်ပေ။

‘ဆရာလေး မနက်စာအတွက် ဘာဟင်းတွေများ စားချင်လဲလို့
ဒေါ်ဒေါ်ထားက မေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်’

သူ တံခါးပိတ်ထား၍ အပြင်မှ အုတ်ခဲက မေးနေသည်။
အန်ကယ်ညိုတို့ကတော့ ဂရုစိုက်ပါတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ
ရှိကြ၍ နှစ်ယောက်လုံး မအားလပ်ကြ။ ရွှေသုန္ဒရီပဲ သူ့စိတ်တွေကို
အနှောက်အယှက်ပေးနေသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားတယ် အုတ်ခဲ၊ အထူးအထွေမလုပ်ပါနဲ့လို့’
‘အစ်ကိုလေး အားမနာနဲ့နော်၊ ဖေဖေညိုရော မေမေစံကရော
မှာထားတယ်၊ အစ်ကိုလေးကို ဂရုစိုက်ပါတဲ့’

‘ကျေးဇူးပါပဲကွာ အစ်ကိုလေးက ကြေးမများပါဘူး အုတ်ခဲ၊
အဆင်ပြေတာပဲ စီစဉ်ပါလို့ ပြောပေးကွာ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

www.burmeseclassic.com

‘ဟုတ်ကဲ့’

အိပ်ပတ်က စားသောက်စရာတွေလည်း မက်မက်မောမောမရှိ။ သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေလည်း ကိုယ်တိုင်ပဲလုပ်တယ်။ သူငယ်ငယ်လေးကတည်းက မေမေ လှေကူပေးထားတာပါ။ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်ရမယ်တဲ့။ အခု သူ့မှာ မိဘတွေမရှိတော့တဲ့အချိန်တွင် တစ်ယောက်တည်း နေတတ်သည်။

‘ရွှီး... ဖောက်... ဖောက်’

‘ဖောက်... ဖောက်’

‘ရွှီး’

‘ဖောက်... ဖောက်’

ခြံထဲမှအသံတွေကြောင့် ဘာသံတွေလဲဆိုပြီး အိပ်ပတ် ထကြည့်၏။ နေရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခြံထဲလှမ်းကြည့်မိတော့ ရွှေသုန္ဒရီနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ကြက်တောင်ရိုက်နေကြတာပဲ။ ခြံကြီးထဲမှာ ရေကူးကန်ရော၊ ကြက်တောင်ကွင်းရော ရှိနေသည်။

‘ရွှီး... ဖောက်... ဖောက်’

‘ကံသာ... နင်အရမ်းညံ့တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တောင် နိုင်အောင် မရိုက်နိုင်ဘူး၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ’

ရွှေသုန္ဒရီက ကောင်လေးလက်မောင်းကို ရိုက်ပုတ်နေတာ

အိပ်ပတ် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် အရောတောင်နေတာ အကျင့်လိုဖြစ်နေပြီဟု ထင်နေမိသည်။ အိပ်ပတ် မနှစ်သက်ဆုံးပဲ။ မိဘတွေကလည်း မရှိတော့ ပိုပြီးလွတ်လပ်နေ၏။ တံခါးကို ခြံပိတ်၍ လိုက်ကာနှင့်ပါ ကာထားပစ်လိုက်သည်။

‘ရွှီး... ဖောက်... ဖောက်’

‘ဖောက်’

‘ကံသာ... နင် ထဘီဝတ်ထားဖို့ကောင်းတယ်၊ သုန္ဒရီကို တောင် နိုင်အောင်မကစားနိုင်ဘူး အရူး’

‘သုန္ဒရီနော် နင့်ကို အလျှော့ပေးထားတာ သိလား’

‘အိပ်ပတ်မရှိလိုက်တာ၊ အသုံးမကျရင် အသုံးမကျဘူးပြော၊

ဘာမှအရူးပေးစရာမလိုဘူး၊ နိုင်အောင်ကစား’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

အိပ်ပတ် ကြားနေရတာ စိတ်ပျက်မိသည်။ ရွှေသုန္ဒရီ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကလည်း ကြည့်ဦး။ ပေါင်တံဖွေးဖွေးနုနုတွေ အရင်းအထိ မြင်နေရပြီ။ ဝတ်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီက တိုလွန်းနေ၏။ အရှက်မရှိတဲ့ကောင်မလေး။ အန်ကယ်ညိုက အလိုလိုက်လွန်းသည်ဟု ထင်သည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား’

၂

နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ နတ်သားလေးပါ

‘ထင်... ဟင်း... ဟင်း’

ရယ်သံတွေကို ဥပေက္ခာပြုဖို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုယူပြီး ဖတ်နေတာ စိတ်က မဝင်စား။ ရွှေသုန္ဒရီအပြုအမူတွေကို ခြံထဲဆင်းပြီး တားဆီးပစ်လိုနေသည်။ အဓိပတိနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး။ ပျံ့တန်တန် နန်တန်တန်နဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာကို မရှိတူးဟု ထင်သည်။

‘တော်ပြီဟာ နင်ကည့်တယ်၊ အသုံးကိုမကျဘူး၊ အလကား ကောင်စုတ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ထားရေ... ခြံထဲကို အအေးလာချပေးပါ’

‘အေး အေး’

ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာလေး လွင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မင်းအဓိပတိ ထွက်ကြည့်တာ သုန္ဒရီတွေ့လိုက်ရ၍ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်သွားမှာပဲဟု တွေးကာ ကျေနပ်သွားရသည်။

‘သုန္ဒရီ’

‘ပြော’

‘နင်တို့တိုက်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် လာနေတယ်ဆို’

‘အင်း’

‘ဘယ်ကလဲ၊ ဘာကောင်လဲ၊ နင်တို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ သူနံ’

‘အမလေး နင့်မေးခွန်းတွေကလည်း များလိုက်တာဟာ၊ သိချင်မနေပါနဲ့ နင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား သုန္ဒရီ၊ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုရက်စက်စက် ပြောရတာလဲဟာ၊ ကံသာ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ သုန္ဒရီအများမှာ ထင်လေးတစ်ယောက် အနီးကပ်ရှိနေတာ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးလား’

‘ကံသာ... အရူး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ သူ့ညီက မင်းအဓိပတိတဲ့၊ ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့သား၊ သူ့မိဘတွေက ငါ့အသွားကြလို့ ဖေဖေလက်ထဲ အပ်ခဲ့တာ၊ သူကချမ်းသာတယ်နော်၊ တွေ့တိုက်တွေ ရှိတယ်’

‘နင်က အထင်ကြီးနေတာလား သုန္ဒရီ’

ကံသာ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့် စိုးရိမ်ကြီးမေးနေသဖြင့် သုန္ဒရီ ရယ်ပစ်သည်။

‘နင် ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ဒီကောင်ရောက်လာတာက နင် အရမ်း နှုတ်စရာကောင်းလား’

‘အင်းလေ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ကံသာရယ် ဘာဖြစ်တာလဲဟဲ့ အလန့်တကြား၊ မင်းအဓိပတိ ပတ်သက်ပြီးတော့ သုန္ဒရီကို လာမကန့်ကွက်နဲ့နော် ဒါပဲ’

ကံသာ မကျေနပ်။ သုန္ဒရီကိုယ်တိုင်က မင်းအဓိပတိဆိုတဲ့ ဘာကို အရေးတယူပြောဆိုဆက်ဆံနေလေသည်။ သူ့ကြိတ်ပြီးချစ်နေ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရတဲ့ သုန္ဒရီကို ထိပါးလို့ကတော့ မင်း သေပြီသာမှတ်။ မင်းဟာ ဘယ်လောက်အထိပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ။ စိတ်ထဲကနေကြိတ်ပြီး ကြိတ်ပစ်သည်။

‘ကလေးတွေ အအေးသောက်ကြဦးနော်၊ ဘယ်လိုလဲ အဖေပင်ပန်းသွားကြပြီလား၊ မောင်ကံသာကရော သုန်လေးကို မနိုင်ပြန်တယ်ထင်တယ်’

‘ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း သုန္ဒရီအပေါ် အနိုင်မယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အရှုံးပေးတာပါ’

‘ဘာပြောတယ် ကောင်စုတ်၊ ဘာတမင်အရှုံးပေးတာလဲ၊ ထပြန်ကစားမယ်၊ အနိုင်ကစား၊ နင်ရှုံးရင် ညှဉ်းပေးတဲ့ယောက်ျားတယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး သူငယ်ချင်းအဖြစ်က စွန့်လွှတ်မယ်ကြားလား’

ညှဉ်းပေးတဲ့ ခပ်ညှဉ်းယောက်ျားတွေကို သုန္ဒရီမုန်းတယ်။ ကံသာဘာကောင်လဲ မသိဘူး။ သုန္ဒရီနှင့် ကစားတိုင်း အမြဲတမ်းမနိုင်ဘူးတမင်အရှုံးပေးတာတဲ့။ အမြင်ကတ်လိုက်တာ။ သူမက မကျေမနပ်မှုထိုင်ခိုင်းပေမယ့် ကံသာက ဆက်ထိုင်နေသည်။

‘ထလေ ကောင်စုတ်၊ ပြန်ကစားမယ်၊ ရှုံးရဲရှုံးကြည့် နင်သိမယ်’

‘တော်ပြီ သုန္ဒရီ ပြန်တော့မယ်ဟာ၊ စိတ်မပါတော့ဘူး’
‘မရဘူး ကစားရမယ်၊ ငါ့ကို အနိုင်ကစားရမယ်၊ ရှုံးရဲ ရှုံးကြည့်’

‘ရှုံးမှာပဲ’
‘စိတ်ဓာတ်ပျော့တဲ့ကောင်၊ တော်ပြီ နင့်ကိုမခေါ်တော့ဘူး၊ မုန်းတယ်’

ကံသာစိတ်တွေထဲမှာ မင်းအဓိပတိဆိုတဲ့ကောင်ကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ လောင်မြိုက်သွားသည်။ သူ့နည်းသားထဲမှာ သုန္ဒရီကို ချစ်မြတ်နိုးမိတာ ဖွင့်မပြောရဲဘဲ ဖြစ်နေရ၏။ သုန္ဒရီ သိသွားရင် သူ့ကို မုန်းသွားမှာပါ။

ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဘက် မူကြိုအရွယ်ကတည်းက အတူတူကျောင်းတက်လာခဲ့ကြတဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းမှာ နေထိုင်လာကြတဲ့ သူတွေပါ။ သုန္ဒရီအနားမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိက ကံသာစိတ်တွေကို လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားစေလေသည်။

‘ပြန်တော့မယ် သုန္ဒရီ’
‘ပြန်’
‘ငါပြန်ပြီး သုန္ဒရီကို အနိုင်ရဖို့ ကြိုးစားလေ့ကျင့်လိုက်မယ်’

“ကြိုးစား ကြိုးစား... သုန္ဒရီအကြောင်း သိတယ်နော်”

“စောင့်ကြည့်လေ နောက်ဆို သုန္ဒရီကို အနိုင်ယူပြမယ်”

သုန္ဒရီက အသုံးမကျတဲ့သူ၊ အမြဲတမ်းအရှုံးတွေနှင့် ခပ်ညှဲညှဲ ယောက်ျားမျိုးတွေကို မနှစ်သက်တတ်။

ကံသာကလည်း ကံသာပဲ သုန္ဒရီကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အနိုင် မယူရက်။ အရှုံးပဲပေးနေမိသည်။ ကံသာချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ သုန္ဒရီ အောင်နိုင်သူကြီးအဖြစ် အပြုံးဝင့်ဝင့်ကြွား ကြွားတွေ ပိုင်ဆိုင်စေလိုခဲ့၏။ သူ့ရှုံးသွားတိုင်း သူ့ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် နှိမ်နှိမ်ချချပြောဆိုပြီး ရယ်ဖောတတ်သူ။ နောက်ပိုင်းတော့ သူ အရှုံးပေးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အနိုင်ယူရမယ်။ မင်းအိပ်တီနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်။

ကံသာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကံသာ ကောင်စုတ် ဘယ်တော့မှ တက်တက်ကြွကြွမရှိဘူး၊ နင်ကြိုးစားလေ့ကျင့်လာခဲ့၊ မိန်းကလေးကိုတောင်ရှုံးတဲ့ကောင် အခြောက်ပဲ”

“သမီးသူနဲ့လေးရယ် မောင်ကံသာက သမီးလေးအပေါ်တော့ သံယောဇဉ်ကြီးရှာပါတယ်၊ အမြဲတမ်းအလျှော့ပေးတယ်၊ အရမ်းလည်း ပြောဆိုမနေပါနဲ့ကွယ်”

“သူနဲ့လေးကတော့ ဒီကောင်ကို အထင်မကြီးပါဘူး၊ မိန်းကလေး

ဇာစ်ယောက်ကို အရှုံးပေးတာကြီးကတော့ အမြင်ကတ်တယ်”

သူမ သတိရသွားမိတာက မင်းအိပ်တီကိုပင်။ သူ့ရော ကြက်တောင်ရိုက်တတ်လား။ သွားခေါ်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်။ အလကား ဇာနည်နေတဲ့ကောင်။ အနိုင်ရိုက်ပြရမယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ထားက အထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်... မင်းအိပ်တီနဲ့ ပြိုင်ရမယ်၊ သူနဲ့ ရင်းနှီးအောင် လုပ်ချင်တယ်၊ သွားမယ်”

စောစောက လိုက်ကာဖွင့်ကြည့်ကတည်းက သူ့စိတ်ဝင်စားလို့ ပဲပေါ့။ မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်။ သုန္ဒရီစိတ်ထဲမှာ မင်းအိပ်တီနဲ့ ကြက်တောင်ရိုက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြစွာဖြစ်ပါလာနေတာ တားမရ ဆီးမရ။

ထို့ကြောင့်ပင် တိုက်ကြီးထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ မင်းအိပ်တီ အခန်းဝမှာ ခြေစုံရပ်ပစ်လိုက်၏။ တံခါးပိတ်ထားသဖြင့် အဖြစ်သည်း လွန်းတဲ့သူဆိုပြီး အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် တံခါးကို ထုပစ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း”

“ဒုန်း”

“အိပ်တီ တံခါးခဏဖွင့်ပါ၊ ပြောစရာရှိလို့”

သူမ ထုနေပေမယ့် တံခါးကမဖွင့်ပေ။ အထဲမှာ ဘာအိမ်မှလည်း

အဘယ့်ကြောင့် ကျယ်နေတာပါ။ ရွှေသုန္ဒရီကိုများ အဖက်မတန်သလိုနဲ့။
ခါးပတ်ပြစ်ပြစ်နှင့် သူ့အခန်းတံခါးကို သူမခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် ဆောင့်
တွန်းတွင်းပစ်လိုက်သည်။

‘ဝန်း’

‘အမလေး’

‘ဟင်’

တံခါးက အလိုက်သင့်ပွင့်သွားပြီး သူမခန္ဓာကိုယ်လေးပါ သူ
အခန်းထဲ တံခါးနှင့်အတူပါသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝန်းခနဲဖြိုလဲကျသွား
လေသည်။

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်’

သူမအဖွင့်မှာ သူက တံခါးဖွင့်လိုက်တာပါ။ သုန္ဒရီ ရုတ်တရက်
မထနိုင်တော့။ နာလိုက်တာ။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ကျသွားသဖြင့် သူမခါး
က နာကျင်နေသည်။

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်’

သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲပြီး ထပြန်ပြင်ပေမယ့် မထနိုင်။ ဒီလောက်
နာကျင်ခွာအော်ဟစ်ရင်း မထနိုင်တာကိုပင် ကူညီခြင်းမရှိဘဲ သူ့ရပ်
ကြည့်နေသည်။

‘နင်... နင်... အရမ်းရက်စက်တယ် အဓိပတိ၊ တမင်အကျင့်’

ထုတ်ပြီး သုန္ဒရီတွန်းနေမှန်းသိလို့ ဖွင့်လိုက်တာမဟုတ်လား၊ အား...
အလိုက်တာ’

သုန္ဒရီမျက်နှာကို သူ စူးခနဲတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်
သွားသည်။

‘အဓိပတိ’

‘မင်းဟာမင်းဖြစ်တာ လူကိုမတရားလာစွပ်စွဲမနေနဲ့နော်’

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်’

မင်းအဓိပတိက လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ အပြင်ကို ထွက်သွား
အည်။ သုန္ဒရီ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ လဲနေရာကနေ ကြိုးစားပြီး
အလိုက်ရ၏။ ခါးခါးမှ နာကျင်လွန်းနေ၍ ခဏရပ်နေပြီးမှ အပြင်ကို
အကြည့်ဖြည်းလျှောက်၍ ထွက်လာရလေသည်။

(၃)

သုန္ဒရီဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ဘယ်လိုကောင်မလေးထဲ
ယောက်ျားလေးတွေနှင့် သိပ်မစိမ်းသလိုပင်။ ကံသာဆိုတဲ့ကောင်
လည်း ပုတ်လိုက်ခတ်လိုက်နှင့်။ သူ အသံတွေကြားနေရတာ သဘော
မကျသလို ဖြစ်နေသည်။

အခုလည်း မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဘာလာလုပ်ထ
လဲ။ ရဲတင်းလွန်းတယ်။ အိပ်ပတ်မကြိုက်။ သုန္ဒရီက အရမ်းလှတို့
ချောမောတဲ့ကောင်မလေးဖြစ်နေပေမယ့် သူမကိုယ်သူမ တန်ဖိုး
မမြင့်တင်တတ်တဲ့ အပေါ်စားမိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် အထူး
အမြင်သေးနေမိလေသည်။

‘မင်းလို ရှုပ်ပလာ ရှုပ်ပလာ ကောင်မလေးတွေကို အထူး
မကြီးဘူး ရွှေသုန္ဒရီ၊ မင်းမှာ မာနတွေ ရှိသင့်တယ်၊ ဝတ်စားထား
လည်း ကြည့်ပါဦး၊ ယောက်ျားလေးတွေကို တမင်ဖြူဆွယ်ပြနေတာ

မင်းအိပ်ပတ် စိတ်ထဲမှ ဒေါသတွေနှင့် ရွှေသုန္ဒရီကို အထင်သေး
နေမိသည်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာကင်းမဲ့လွန်းသည်ဟု သူထင်နေမိ၏။ အား
ကစားလုပ်နေတာဆိုပေမယ့်လည်း သူမပေါင်တံဖြူဖြူဖွေးဖွေးတွေက
မမြင်ချင်မှုအဆုံး။ ဘာကောင်မလေးမှန်းမသိဘူး။

သူ့အခန်းထဲလည်း ဝင်ချင်သလိုဝင်၊ ထွက်ချင်သလိုထွက်။
အိပ်ပတ်မနှစ်သက်မိ။ သုန္ဒရီ လဲပြိုကျသွားတာ ထိုင်ပါ့မလားဟု
သူတွေးမိပြီး ပူပန်သွားရပေမယ့် သူ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

‘အစ်ကိုလေး’

‘ဟင်... အုတ်ခ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရွှေသုန္ဒရီ လုံးဝမထိုင်တော့
ဘူးလား’

‘ဗျာ... အစ်ကိုလေး’

‘မင်း အရေးတကြီး နောက်ကနေလိုက်လာတာ ရွှေသုန္ဒရီ
ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ပြောလေ အုတ်ခ’

‘မမလေးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုလေး
ခေါ်ထားတာ အခန်းထဲမှာမတွေ့လို့ ခြံထဲလာရှာတာပါ’

‘ဟာကွာ’

ရွှေသုန္ဒရီအတွက် မဆင်မခြင်စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားရသည့် သူ
မျက်နှာက တင်းသွားသည်။ ရွှေသုန္ဒရီနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေဖို့ အရေးကြီးသည်။

‘မမလေးဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘စောစောက ချော်လဲသွားတာတွေလို့’

‘မမလေးက ဒီလိုပဲအစ်ကိုလေး၊ အရမ်းကလေးဆန်တယ်၊

ချစ်စရာကောင်းတယ်မဟုတ်လား အစ်ကိုလေး’

‘အုတ်ခ... မင်းကိုခေါ်တာ ငါ့အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းဖို့ပဲ သွားတော့’

သူ ခြံထဲမှာပဲ ဆက်ထိုင်နေမိလေသည်။ ရွှေသုန္ဒရီတို့ ကြက် တောင်ရိုက်တဲ့ကွင်းက သူ့ရှေ့မှာပါ။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ရွှေသုန္ဒရီ ပုံရိပ်တွေ မကြာခဏ ထင်ဟပ်လာတတ်၍ ဆက်မထိုင်လိုတော့။ ရွှေသုန္ဒရီ ခါးရိုးများ ကျိုးသွားပြီလားဟု တွေးမိတော့လည်း သူ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့တာ အရမ်းရိုင်းပျလွန်းသည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ ရွှေသုန္ဒရီအကြောင်း မတွေးတော့ဘူးဟု သူစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထား ပစ်လိုက်၏။ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် အရောတဝင်နေထိုင်တတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို သူ အမြင်ကတ်သည်။

‘မောင်ရင်... မောင်ရင် ဒီမှာ... မင်း ကားမောင်းတတ်လား ကွယ်၊ သုန်လေး ခါးမှာလို့တဲ့ အရမ်းအော်နေတယ်’

‘ဗျာ’

‘သူ့အဖေဆီ ဖုန်းဆက်တာလည်း မရဘူး၊ သုန်လေး ချော်လဲ လာလို့ပါ၊ ခါးရိုးကျိုးသွားပြီတဲ့’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟိုမှာ အုတ်ခ ကျောပိုးခေါ်လာပြီ၊ မောင်ရင်လေး ကားမောင်း တတ်လားလို့ပါ’

အုတ်ခက ကျော၍ပိုး၍ ရွှေသုန္ဒရီကို ခေါ်ထုတ်လာတာ တွေ ထိုက်ရသည်။ သူ စိတ်တော့ပူပေမယ့် ရွှေသုန္ဒရီ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ မာယာများမှာ ကြောက်၍ သူ ကားမောင်းတတ်ကြောင်း ပြောလိုက် စေ၊ သုန္ဒရီကတော့ မျက်နှာလေး ရဲ့မဲ့နေသည်။

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ် နာတယ်၊ အမိပတိ ကားမောင်း ထိုက်ပိုးပေးပါ၊ You ကြောင့် နာတာလေ’

‘ဟင်... သမီးသုန်လေး ချော်လဲတာ မောင်ရင်လေးထွန်းချ ထိုက်တာလား’

‘မဟုတ်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ထိတာပါ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ You အခန်းထဲဝင်တာ You က တံခါးကို ဆင်မခြင်ဖွင့်လိုက်လို့ အရှိန်နဲ့ လဲတာပဲ’

‘ကိုယ် ကားမောင်းတတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အသက်က ကားမောင်း ဆတ်တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တာပဲ၊ အုတ်ခ Taxi ငှားပေးလိုက်လေ’

‘အား Taxi မစီးခွင့်ပါဘူး၊ ကြမ်းတယ်၊ ခါးနာနေပါတယ်ဆိုမှ’

မင်းအဓိပတိ ကားမောင်းတတ်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သက်သက်ကပ်တာပဲ။ သူ့မိဘတွေကလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားရှိတာမျိုး နေလည်း နေနိုင်တဲ့ကောင်။

‘မင်းအဓိပတိက လူကောင်ထွားတာပဲ၊ ဘယ်သူက အသက် ၁၅ နှစ်လို့ ထင်မှာလဲ၊ မောင်းတတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကားကို သွားမယ်’

‘ကိုယ်မောင်းတတ်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေ၊ ဒါဆိုလည်း ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်၊ အိမ်အထိ ဝန်ဆောင်မှုပေးနေတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းတွေရှိတယ်’

‘နင် အရမ်းကို နေနိုင်တဲ့ကောင်ပဲ၊ လူမှုရေးမရှိဘူး။ တော်တော် ဘယ်ဆေးခန်းမှ မသွားတော့ဘူး ကျိုးပစေ’

‘မဟုတ်တာပဲ သူနဲ့လေးရယ်၊ မောင်မင်းအဓိပတိပြောသလို ဆေးခန်းကြီးတွေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်အထိ ခေါ်လိုက်ရမလား’

‘ရတယ် ရတယ် ဖေဖေတို့ပြန်လာမှပဲ သွားတော့မယ်၊ အုတ်အထဲပြန်ဝင်မယ်’

တကယ်တော့ သူမခါးက နာနေတာပင်ပျောက်သွား၍ မနပ်ဖြစ်ရသည်။ မင်းအဓိပတိက သူမ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲလို့ နှိုင်းတကြီးမေးကြောင်း အုတ်ခပြော၍ ချက်ချင်းခါးကျိုးသလိုလို ထမေး

ပြီး ဆေးရုံသွားဖို့ လုပ်တာပါ။ ခါးက အနာသက်သာသွား၍ တိုက်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ဟဲ့... အုတ်ခ နင်ပြောတော့ မမလေး ဘာဖြစ်လဲလို့ စိုးရိမ်တကြီး မေးတယ်ဆို’

‘မေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုလေးလို့ပဲ ခေါ်ရသေးတယ် သူက ရွှေသုန္ဒရီ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ စိုးရိမ်တကြီးမေးတာ၊ ကျွန်တော်ကောင် ကြောင်ပြီး ဘာဖြစ်လို့လဲမေးတော့ စောစောက ချော်လဲလို့တဲ့’

‘သူ့အခန်းထဲမှာလေ၊ အကြင်နာတရားမရှိတဲ့လူ၊ အခြောက်တိုက်ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ ကောင်စုတ်’

‘မမလေးက ခါးမနာဘဲ အစ်ကိုလေးရှေ့မှာ ပဲများပြတာကိုး’
‘တော်စမ်း သွားတော့’

သူမ အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အုတ်ခကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ထား ဝင်လာ၏။ သူ့နှုတ်ကို အရမ်းစိတ်ပူနေသည်။

‘သူနဲ့လေး နေလို့ရရဲ့လား၊ မောင်မင်းအဓိပတိအခန်းထဲအဝင်မှာ ချော်လဲတာလား၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်ရတာလဲကွယ်’

‘သူ့ကို ကြိုက်တောင်ရိုက်တတ်လားလို့ သွားမေးတာပါ၊ ဒီကောင်က အခြောက်တိုက်ဘဝင်မြင့်နေတာ သိလား’

“အောင်တံသာကမှ သုန်လေးအပေါ် ဂရုစိုက်တာလေ၊ ဟုတ်တယ် ခင်အိပ်ပတ်မျက်နှာထားက တင်းနေတာပဲ”

ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ကောင်ကိုမှ သုန္ဒရီကလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးချင်နေသည်။ ကံသာကိုတော့ အထင်မကြီးပါဘူး။ ငတုံး။ သုန္ဒရီကို အလျှော့ပေးဖို့၊ အရုံးပေးဖို့က ကြိုးစားနေတယ်။ အစွမ်းအစမရှိဘူး။ ကျောင်းစာမှာလည်း သုန္ဒရီနဲ့အပြိုင်ညှိတာ။ အဆင့်ကို သုန္ဒရီထက် ဘယ်တော့မှ အထက်မှာမနေဘူးတဲ့။ အညှိချင်းလာပြိုင်နေသေးတယ်။ ကံသာကတော့ သုန္ဒရီခိုင်းဖတ် ဖြစ်နေသည်။

“သုန်လေး အသာငြိမ်နေမယ်၊ ဖေဖေတို့ ပြန်လာမှ ဆေးခန်းပြသင့်ရင် ပြမယ်လေ ထားခဲ့တော့”

“ဒေါ်ဒေါ်ထား ဆားကြပ်ထုတ် ထိုးပေးရမလားဏွယ်”

“မလိုပါဘူး သွားတော့”

ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်တာလည်း တမင်ဖုန်းနဲ့ပါတလှုံဆက်နေတာကို ဒေါ်ဒေါ်ထားက မသိပေ။ မင်းအိပ်ပတ်များ သည်းသည်းလှုပ်စိုးရိမ်တကြီး လိုက်ပို့မလားလို့ပါ။ နေနိုင်လိုက်တာ။ နင့်မှာ အသည်းနှလုံးတွေ၊ အကြင်နာတရားတွေမှ ရှိသေးရဲ့လားဟယ်။ ရွှေသုန္ဒရီတွေးမိတိုင်း ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။ သူမအခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်နေရင်း မင်းအိပ်ပတ်ရဲ့ အပြုအမူတွေအတွက် အလိုမကျဦးခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု တွေးသည်။

“မင်းအိပ်ပတ်က စာအရမ်းတော်တယ်၊ မေမေ့ကိုပြောပြီး စာအင်ခိုင်းရင်ကောင်းမယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ မင်းအိပ်ပတ်နဲ့ ရင်းနှီးမှု အရယူမယ်”

သုန္ဒရီစိတ်ထဲမှာ မင်းအိပ်ပတ်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် စွဲလန်းနှစ်သက်လာလေ ဖြစ်နေသည်။ အရမ်းကို တည်ခံနဲ့တယ်။ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် လူကြီးဆန်တယ်။ အရမ်းလည်း နုထွတ်ချောမောနေတာပဲ။ ခင်အိပ်ပတ်ကို ရွှေသုန္ဒရီပဲ အပိုင်ရစေရမယ်။ နှင်ဘယ်လောက်အထိ ဗျား ရွှေသုန္ဒရီကို ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်မလဲ စောင့်ကြည့်လေ။

“မမလေး... မမလေး”

“ဟင်... လန့်လိုက်တာ အုတ်ခရယ်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

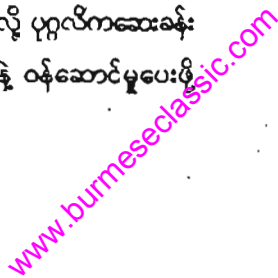
“ဟိုလေ အစ်ကိုလေးမင်းအိပ်ပတ်က သူဌေးဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ မေမေကြီးစံတို့ ပြန်လာနေတယ်”

“ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမလေးက ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ ဆေးရုံသွားဖို့မှ မလိုတာ”

“အစ်ကိုလေးက ခါးရိုးကျိုးသွားတယ်ပြောလို့ ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းတို့တောင် အိမ်အရောက် အရိုးအကြောဆရာဝန်နဲ့ ဝန်ဆောင်မှုပေးဖို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားလိုက်ပြီ”

‘သေရောပဲ’

သုန္ဒရီ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။ ဖေဖေရော မေမေရော ပြန်လာပြီတဲ့။ သုန္ဒရီက ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ သုန္ဒရီလို အားကစား သမားတစ်ယောက်က ဒီလောက်လေးလဲတာ ဘာဖြစ်မှာလဲလို့ မင်းအဓိပတိများ အဖြစ်သည်းမလားလို့ပါ။

‘ဟော... ကားသံကြားတယ် မမလေး၊ ဆေးရုံကားကြီးတောင် ပါလာတယ်’

‘ဟယ်... ဒုက္ခပါပဲ၊ မမလေးက ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

‘မထူးတော့ပါဘူး၊ အစမ်းသပ်ခံလိုက်ပါ မမလေးရယ်’

‘အင်းလေ... ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ’

ဖေဖေနှင့်မေမေ စိုးရိမ်တကြီးမျက်ဝန်းတွေနှင့် အခန်းထဲဝင်လာ ကြပြီး သုန္ဒရီကို မေးမြန်းကြတော့သည်။

‘သမီးလေးသုန် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်၊ ခါးဘာဖြစ်သွား တာလဲ၊ ချော်လဲတာဆို’

‘မကြာခင်ဆေးရုံကား ရောက်လာလိမ့်မယ် သမီး၊ ဆေးရုံတက် မလား’

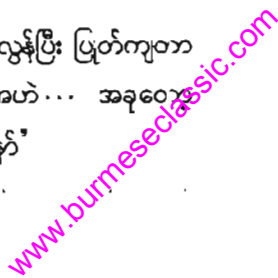
‘အဲ့ဒီလောက်ကြီးတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် မေမေ၊ စောစောက နေ့တု အရမ်းနာတာ၊ သေမတတ်ပဲ၊ အခု ဒေါ်ဒေါ်ထားက ဒဏ်ကြေ လိမ်းဆေးတွေ လိမ်းပေးလိုက်လို့ထင်တယ် သက်သာနေပြီ’

‘မင်းသမီးက အသည်းငယ်တာဖြစ်လိမ့်မယ် စံ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ဆေးရုံကားက လာတော့မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်လိုက်ပါ။ ဘယ်ကတော့ ပြန်သွားရမယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်လေ’ ဖေဖေကတော့ သုန္ဒရီအား နည်းနည်းမှ အလိုမလိုက်ဘူး။ စစ်ဆေးဖို့ပဲပြောပြီး ကုမ္ပဏီကို ပြန်ထွက်သွား၍ သုန္ဒရီ နှုတ်ခမ်းလေးက နှုတ်ချင်သွားသည်။ ကိုယ့်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။

‘ဖေဖေက အလုပ်တွေများတဲ့ကြားကနေ သမီးချော်လဲလို့ဆို တော့ အလုပ်တွေထားခဲ့ပြီး ပြေးလာတာလေ၊ သုန်လေးရယ် မေမေ နဲ့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ တကယ်ရောသက်သာရဲ့လား၊ မင်းအဓိပတိ မြန်းဆက်လို့ပေါ့၊ သမီးရော ဘာဖြစ်လို့မဆက်ရတာလဲကွယ်’ သုန္ဒရီ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူမမှ မဆက်တာ။ စောစောက အသည်းက ဘာမှလည်း မဖြစ်ဘူး။ ရုတ်တရက်မထနိုင်လောက်ရုံလေးပဲ ဆဲသည်။

ခဏကြာတော့ အထူးကုဆေးရုံကြီးမှ ဝန်ဆောင်မှုကား ရောက် ဘာက ဆရာဝန်တွေလည်း ပါလာပြီး သုန္ဒရီကို စမ်းသပ်စစ်ဆေး မှုတွေ လုပ်တော့သည်။

‘သုန္ဒရီက အခန်းထဲပြေးဝင်လာတာ အရှိန်လွန်ပြီး ပြုတ်ကျတာ ပါ၊ စောစောကတော့ အရမ်းသေမတတ်ပဲ၊ အဟဲ... အခုတော့ အပူပစ်လိုက်သလိုပဲ၊ ဘာသဘောလဲ မသိဘူးနော်’

ဆရာဝန်က စစ်ဆေးဖို့မလိုအပ်ပါဘူးပြောလည်း မေမေ
စိတ်ပူပြီး ဓာတ်မှန်တွေ ရိုက်စေသည်။

‘မထူးပါဘူး၊ ဓာတ်မှန်တွေဘာတွေ ရိုက်ပေးပါ၊ စစ်ဆေးလို
တော့ မမှားဘူးထင်ပါတယ်’

ဘာမှမဟုတ်ဘဲနှင့် မေမေ ပိုက်ဆံတော်တော်လေးကုန်သွား
တော့သည်။ မင်းအိပ်ပေးလေးက စိတ်ပူပြီးဆက်လို့သကပေါ့တဲ့။

အလကားပါ။ သုန္ဒရီဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာသိလို့ ပြဿနာ
တာပဲနေမှာ။ သူလား စေတနာရှိမှာ။ ခံစားချက်မရှိတဲ့ကောင်
အသက်ရှူဖို့ နှလုံးပဲပါမယ်။ ခံစားတတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ
ဆေးစစ်ချက်အရ ဘာခဏ်ရာမှမရှိဘူးဆိုတာတောင် စိတ်ပူ
သူမအားမှာပဲ နေသည်။

(၄)

ရွှေသုန္ဒရီ တော်တော်လေးပြဿနာရှာချင်တဲ့ ကောသိမလေးပဲ။
ဘာမှမဖြစ်ဘဲနှင့် စောစောကတော့ ခါးရိုးကျိုးသွားသလိုလို မျက်နှာကြီး
ရှုံ့တွဲခဲ့ပြီး အော်နေတယ်။ သူ တကယ်ပဲ စိတ်ပူမိသွား၍ လူကြီးတွေ
ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်မိတာပါ။ အားနာစရာကောင်းတယ်။ လူကြီးတွေ
အလုပ်ရှုပ်ကုန်ပြီ။ ဒီကောင်မလေးအတွက် စိတ်ပူမိသကကဲ့သို့ မင်းအိ
ပတ် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသထွက်ရသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားလေးရယ်၊ အန်တီသမီးလေး ဘာမှ
မဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ သားက စိတ်ပူပြီး ဖုန်းဆက်ပေး
တာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူ လူကြီးတွေရှေ့မှာ မကောင်းတတ်၍ ရွှေသုန္ဒရီကို ဆေးစစ်
နေတာ ရပ်ကြည့်နေရသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကတော့ ရွှေသုန္ဒရီနှင့်

www.burmeseclassic.com

အကြည့်ချင်း မဆုံမိစေရန် ရှောင်တိမ်းထားလိုက်၏။ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ များ လူကြီးတွေကို ဒုက္ခပေးနေသည်။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေပြန်သွားတော့ မှ သူ အန်တီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ၊ ရွှေသုန္ဒရီမှ ဘာမှမဖြစ် တော့တာ၊ စာဖတ်မလို့ပါ’

‘အေး... အေး... သွားလေ သားလေး၊ လွတ်လပ်သလို နေအောင်၊ ဘာမှအားနာစရာမရှိပါဘူးနော် သားလေး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သမီးလေးသုန္ဒရီအတွက်လည်း စိတ်ပူပေးတာ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီမှာ မောင်အိမ်ပတ်ရှိတာ အရမ်းအားကိုးရပါတယ်’

ဟွန်း... မေမေကတော့ ချီးမွမ်းလွန်းနေပါပြီ။ သားလေး သားလေးနဲ့ သုန္ဒရီရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မိသလိုပင်။ အယ်... မေမေတို့ကတော့ ရွှေသမက်လောင်းအဖြစ်များ သတ်မှတ်ထားလေ လားပဲ။

မင်းအိမ်ပတ်ကို သူမ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ဆန္ဒတွေ ဘယ်ချောင် ကလောင်ကုန် ထွက်လာပြီး အရမ်းပြင်းပြနေမှန်းမသိ။ သူမကို အရေးတယူလုပ်စေရန် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် သူမက အေးစက်စက်။ ကြည့် ခုလည်း ထွက်သွားသည်။

‘သမီးလေး... အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေဦးနော်၊ အဲဒီလိုကြီး နမောနမဲ့ သပ်တာမျိုးတွေ သတိထားပါကွယ်၊ သမီးဖေဖေက မကြိုက်ဘူး’

‘ဖေဖေက သမီးလေးဒီတစ်ယောက်တည်းရှိတာတောင် နည်း နည်းလေးမှ မျက်နှာသာမပေးဘူး၊ စိတ်ပျက်တယ်’

‘သုန်လေးရယ်... ဖေဖေက စည်းစနစ်သမားလေ၊ ကုမ္ပဏီမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိကျတယ်၊ သမီးကိုလည်း တော်စေချင်တယ်၊ တတ် ဆဲချင်တယ်၊ သမီးကိုချစ်လို့ အခုချက်ချင်းထလိုက်လာတာလေ၊ ဖေဖေ နှာ အလုပ်တွေအရမ်းများတာ သမီးသိတဲ့အတိုင်းပဲ’

‘ဟွန်း...’

‘ကဲပါကွယ် အနားယူလိုက်နော်၊ မေမေလည်း ပြန်သွားရမယ်၊ သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်တာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ’

‘မေမေ... လဲကာစက သုန္ဒရီ အရမ်းနာတာနော်၊ တကယ်၊ ဖေဖေက အရမ်းအဖြစ်သည်းနေတယ်လို့ ပြောနေဦးမယ်’

‘ဖေဖေက သမီးကို ချစ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ မောင် အိမ်ပတ်နဲ့လည်း သင့်မြတ်အောင်နေအောင်၊ အားငယ်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်’

အဲဒီလူက သမီးကို နည်းနည်းလေးမှ အရေးမစိုက်တာကတော့ အရမ်းခံပြင်းတယ်။ မေမေသမက်လောင်းကလေး။ သုန် မကျေမနပ် လေးနှင့် ကြိတ်ပြီး ဒေါသတကြီးပြောမိသည်။

'မေမေသွားပြီ သမီးလေး၊ မနက်စာအတွက် သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ပေးဖို့ မထားကို မှာထားမယ်၊ မေမေသမီးလေး ဘာစားမလဲ' 'ဟင့်အင်း'

'မျက်နှာလေးကလည်း ညှိုးနေလိုက်တာ၊ မေမေသမီးလေးက အမြဲတမ်းတက်ကြွလန်းဆန်းနေတာပါ၊ ဘာတွေအလို့မကျဖြစ်နေရတာလဲ'

မေမေက သူမနဖူးပေါ်မှ ဆံစလေးများကို ဖယ်သပ်ရင်း ချောချောမော့မော့လေး ပြောနေသည်။ မေမေကတော့ သုန္ဒရီဆန္ဒအတိုင်း ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဖြည့်စွမ်းပေးတတ်၏။ သုန္ဒရီစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မေမေ မသိတော့ဘူးလား။ မေမေ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

'တိ... တိ'

'တိ... တိ'

'ဟွန်း... ဘယ်ကဖုန်းလဲ၊ ဒီမှာစိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ မကိုင်ဘူး'

သူမက နှုတ်ခမ်းလေးစုတ်သပ်ပြီး ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူ၍ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောချင်ဘူး။ သူမစိတ်ထဲမှာ လွှမ်းမိုးနေတာက မင်းအိပ်တိ။ ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်တာလည်း ပြဿနာဖြစ်အောင် လုပ်တာပဲ။ သူမအိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲချခဲ့သည်။

'သုန္ဒရီ... တံခါးဖွင့်ထားတယ်၊ ငါ ဝင်လာမယ်နော်'

'ဟင်... ကံသာ'

ဒီကောင် ဘာလာလုပ်မှန်းမသိဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်ကနေ အတင်းကြားပြီးရောက်လာပြန်ပြီလည်း မသိပါဘူး။ ဝင်ခဲ့ဟု အော်ပစ် ထိုက်သည်။

'သုန္ဒရီ... ဘာဖြစ်တာလဲဟာ၊ နင် ချော်လဲလို့ဆို'

'ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ့ဖေဖေက သဲသဲလှုပ်နေတာပါဟ'

ကံသာကတော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သုန္ဒရီတို့တိုက်ထဲ ဆင်ထွက်သွားလာနေတတ်ကာ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ ဆော့ကစားဖက်ပါ။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေကြတာ။ သုန္ဒရီကိုလည်း အကာအကွယ် ဆေးတတ်သည်။

'နင်ဘယ်မှာချော်လဲတာလဲ၊ ဒီလောက်တောင် ဆေးရုံကားကြီး ဆောက်လာပြီး ဆေးကုပေးရအောင်၊ မေမေမြင်ခဲ့တာ၊ ငါ အရမ်းစိတ် နူးသွားတယ်၊ နင် ငါ့ရင်ပတ်ကို ကိုင်ကြည့်စမ်း... သုန်'

'ဘာလဲဟ'

ကံသာက သူမလက်လေးကိုဆွဲပြီး သူ့ရင်ဘတ်မှာ ကပ်လိုက် ဆဖြင့် သူမ ဆတ်ခနဲရုန်းဖယ်ပစ်သည်။

'ငါ့ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေတယ်၊ နင်ဘာများဖြစ်လို့လဲပေါ့ သုန်ရာ၊ နင် အသည်းအသန်မဖြစ်စမ်းပါနဲ့၊ ငါ အရင်သေလိမ့်မယ်'

‘ကောင်စုတ်... အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့၊ နင့်အပူလား၊ သွားတော့ ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး’

‘ငါ စောင့်နေပေးမယ်’

‘ပြန်တော့ဟာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ပါ’

‘နင် နေရာကောင်းရဲ့လား၊ နင့်မျက်နှာလေးက ညှိုးနေသလိုပဲ’

‘ဖယ်စမ်းပါဟာ၊ စိတ်ပျက်တယ်၊ သွားတော့၊ ငါဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ပြောထားတာပဲ’

ကံသာက သူမနဖူးကိုလာစမ်းတော့ သူမစိတ်ထဲမှာ မနှစ်သက်သလိုကြီးဖြစ်ပြီး လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲဖယ်လိုက်သဖြင့် ကံသာက မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်ရင်း နင်ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မျက်နှာကြီး စူတင်နေတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒါ ဆန်းလား မေးနေသည်။

‘နင်ပြန်တော့ဟာ၊ ငါ အနားယူချင်တယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပဲ ပြောထားပြီးပြီပဲ ပြန်’

‘သုန္ဒရီ... နင့်အချိုးက ပြောင်းသွားသလိုပဲ၊ နင့်အတွက် ငါ စိတ်ပူလို့လာတာလေ၊ အမြဲတမ်း နင်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပဲကာကွယ်ပေးထားရတာ’

အခု မလိုတော့ဘူးဟု သုန္ဒရီပြောပစ်ချင်သည်။ မင်းအဓိပတိတစ်ယောက်ထင်မှာလည်း စိုးရိမ်နေမိ၏။ ကံသာနှင့်သူမက အရင်ကတည်းက

ထဲ တရင်းတနီးနေကြတာပါ။ မင်းအဓိပတိမျက်နှာကြီးက အမြဲတမ်း တင်းတည်နေတော့ သုန္ဒရီ အနေအထိုင်တွေတောင် ဆင်ခြင်ဖို့စဉ်းစားလာရသည်။

‘ကံသာ ပြန်တော့လေ၊ နင် အလိုက်ကန်းဆိုးကို မသိဘူး၊ ငါ အနားယူချင်နေပြီဟဲ့’

သူမ တင်းတင်းလေး မာမာထန်ထန်ပြောလိုက်သဖြင့် ကံသာ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ပြန်ထသွားသည်။ သုန္ဒရီ စိတ်တော့မကောင်းပေ။ ကံသာက သူမအပေါ် သည်းခံသူပါ။ သူမ ခိုင်းစေသမျှ မညည်းမညှူလုပ်ပေးတတ်၏။

ငယ်စဉ်လေးကတည်းက သူမအား စနောက်၊ ရန်စသူမှန်သမျှ ကံသာနှင့် တိုက်ပေးလိုက်လျှင် အသေဆော်တော့တာပဲ။ သုန္ဒရီဘက်က လွန်နေရင်လည်း တခြားသူကိုပဲ ဆော်ပစ်တတ်သည်။

‘တောင်းပန်ပါတယ် ကံသာရယ်၊ သုန္ဒရီလေ နင့်ကို သူငယ်ဆွဲတစ်ယောက်ထက် မပိုနိုင်ဘူး၊ မင်းအဓိပတိကြောင့်လားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကံသာကို သုန္ဒရီ ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးခဲ့ဘူး၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟယ်’

ကံသာက သူမအပေါ် အလေးအနက်ထားလွန်းနေ၍လား မသိ။ စိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းထက်ပို၍ အထင်မကြီးခဲ့။

'နင် တစ်ခုခုမဖြစ်အောင် နေစမ်းပါ သူနွရီ၊ ငါကတော့ နင့်ကို အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ပြီး စိတ်ပူနေမှာပဲ'

ကံသာလည်း သူနွရီက မျက်နှာကြီးစူပုတ်ပြီး မောင်းထုတ်နေ သဖြင့် သူနွရီမျက်နှာလေး ညှိုးသွားတာပင် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတတ်တဲ့ကောင်။ ချက်ချင်းထထွက်လာခဲ့ပေမယ့် အခန်းဝရောက် မှ သတိပေးစကား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'အရူး'

ပြောချင်တာပြော သူနွရီအပေါ် ကံသာ အပြစ်မမြင်ပေ။ သူနွရီ နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကံသာ ဘယ်တော့မှ အနိုင်မယူရလိမ့်။ မင်းအိပ်ပတ်တဲ့။ ဘယ်လိုကောင်မျိုးလဲ။ သူနွရီအနား ရောက်လာရ အောင်။ ကံသာ အောက်ထပ်ကိုရောက်လာတော့ မင်းအိပ်ပတ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို မသိမသာရှာဖွေမိသည်။

'အစ်ကိုလေးကံ... ဘာတွေရှာနေတာလဲ'

'အုတ်ခ... ဟိုကွာ မင်းအိပ်ပတ်ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်မှာလဲ'

'ခြံထဲမှာလေ'

'OK'

အုတ်ခကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကံသာ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒါနဲ့ ပေါ်မှာ စာထိုင်ပတ်နေတဲ့သူက မင်းအိပ်ပတ်လား။ ကံသာ သေသေ

မင်းခြံတံနိုးကြည့်လိုက်တော့ ရူပါဖြောင့်လွန်းနေ၍ ကံသာ မနာလိုဝန်တိုဖြစ် လာနေလေသည်။ မင်းအိပ်ပတ်နားလျှောက်သွားပြီး ရှေ့မှာခြေစုံရပ်ပစ် နေတို၏။ မင်းအိပ်ပတ်က မော့ကြည့်သည်။

'မင်းအိပ်ပတ်ဆိုတာလား'

'ဟုတ်တယ်'

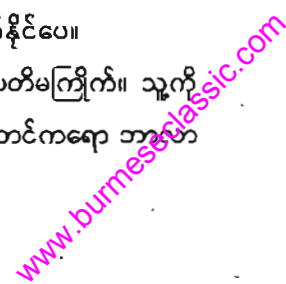
'ကိုယ့်မှာမည်က ကံသာပါ။ သူနွရီနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး၊ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ အခု သူနွရီချော်လဲတာ ဆေးရုံကားပါ ခေါ်ရတယ် ဆိုလို့ သတင်းလာမေးတာ၊ သူနွရီကို ကိုယ်ပဲအမြဲတမ်း ကာကွယ်စောင့် နောက်ပေးနေတယ်'

'အဲ့ဒါ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'မင်းအိပ်ပတ်သိအောင် ပြောပြထားတာပါ။ ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေ နဲ့အောင်'

ကံသာဆိုတဲ့ကောင်နှင့် သူနွရီ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ရင်းနှီး ပတ်သက်နေသည်ကို သူ စိတ်မဝင်စားမိ။ အခုလည်း ကံသာကို ထုခမ်းခေါ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူနွရီအိပ်ခန်းထဲအထိ ဝင် ရောက်တာ တော်ရုံတန်ရုံသံယောဇဉ်တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

သူနွရီ နေထိုင်ပုံ ရဲတင်းလွန်းတာ အိပ်ပတ်မကြိုက်။ သူ့ကို ထည်း အရောတဝင်လုပ်နေ၏။ ကံသာဆိုတဲ့ကောင်ကရော ဘာလား

လုပ်တာလဲ။ သူ့ကို သူ့နှုတ်တို့ အိမ်မှာကပ်နေတဲ့ကောင်ဆိုပြီး အထင်
သေးနေတာလား။ ကံသုခုမကလုံးတွေထဲမှာ သူ့ကို ရန်လိုတဲ့အရို
အငွေ့တွေက ထင်းနေသေးသည်။

‘ဒီမှာ မင်းအမိပတီ... မင်းကိုတောင်းဆိုတာပါ။ ကိုယ်တို့
မိတ်ဆွေဖွဲ့ရအောင်’

‘ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက အကျင့်ပါ။ Sorry’

‘ဒီမှာ...’

‘ဒီမှာလည်း မေမေဆန္ဒအရ လာနေရပေမယ့် ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်းပဲ နေတယ်။ ခုထိ သူ့နှုတ်တောင် မိတ်ဆွေမဖြစ်သေးဘူး
ရိုင်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။ ကိုယ်က မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ
နေထိုင်ရတာ မနှစ်သက်ဘူး’

သူ ထလိုက်သည်။ ကံသာဆိုတဲ့သူ ရောက်လာတာ ပို၍ပင်
စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။ ကံသုခုမကလုံးတွေက ကြီးဝိုင်းထဲမှာ
လက်ဝှေ့ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ဖို့ မာန်စောင်နေကြတဲ့ ပြိုင်ဘက်ကဲ့သို့ပင်

ရှုတည်တည်နှင့် မိတ်ဖွဲ့မယ်သာပြောနေပြီး ရန်လိုတဲ့မာမာ
ထန်ထန်အကြည့်တွေ။ သူက နူးညံ့သိမ်မွေ့သူ။ ပညာရေးကလွဲပြီး
ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်းမပြောနှင့်

အစားလေး သူငယ်ချင်းပင် နန္ဒတစ်ယောက်တည်း ရှိခဲ့သည်။

‘မင်းက အဆင့်အတန်းခွဲခြားတာလား မင်းအမိပတီ၊ ကံသာက

‘ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာနေတဲ့ သူဌေးသားပါကွ’

‘ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ အကျင့်ပါ၊ မကြာခင်တစ်ကျောင်း

‘အတူတူတက်ရမှာပဲ စုံစမ်းကြည့်ပါ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်း တကယ်ပဲ တစ်ယောက်တည်းနေတတ်

‘ကြိုက်တယ်၊ သူ့နှုတ်နဲ့ မရင်းနှီးလေ ပိုကောင်းလေပဲ’

‘OK’

သူပြောပြီး ကံသာကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီကောင်က

‘သူ့ကို ကြိုက်ပိုးနေတာပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ သူ့နှုတ်ကလည်း ကံသာနှင့်

‘အတူတူပဲ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တရင်းတနှီးနေထိုင်တာ အမိပတီ

‘ဖြစ်ပဲလေ။ တိုက်ကြီးထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ကံသာဆိုတဲ့ အစ်ကိုလေးက မမလေးအနှံ့အတာကို အရမ်းခံ

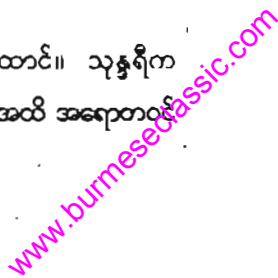
‘အစ်ကို၊ မမလေး နှိပ်စက်သမျှလည်း ခံတယ်၊ မမလေးကို ထိလို့က

‘အဆင်မပြေဘူးပဲ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကစားဖော်တဲ့၊ တစ်ရပ်ကွက်

‘တည်း နေကြတာလေ’

အုတ်ခပြောတဲ့စကားတွေကို သူ နားမထောင်။ သူ့နှုတ်က

‘ကံသာရှိနေလျက်နှင့် ဘာဖြစ်လို့များသူ့ကို ဒီလောက်အထိ အရောတင်

လာလုပ်နေရတာလဲ။ အုတ်ခကို လက်ပြန်တံဆက်၍ သူ့အခန်းထဲ
လာခဲ့သည်။

သူနှုတ်လို ကောင်မလေးမျိုးကို အမိပတိ လုံးဝအထင်မပြု
ဘူး။ နထွတ်အိမ်ကတဲအလှတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ရွှေသုန္ဒရီမှာ အရ
အချင်းဆိုတာ ဘာမှမရှိတာ။ စာကလည်း ညံ့သေးတယ်။ ပြီး
ယောက်ျားလေးတွေကိုလည်း အကြောက်အလန့်မရှိ ရင်းနှီးကျွမ်း
ဆက်ဆံချင်တယ်။ အကြောက်အလန့်လည်း မရှိဘူး။ ရွှေသု
နင့်ပတ်သက်လာလျှင် အထင်သေးစရာ အကျင့်စရိုက်တွေက အ
ကြီးပဲ ရှိနေသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ရွှေသုန္ဒရီ တစ်ခုခုဖြစ်မှာတော့ သူ စိတ်
နေသလိုပင်။ အလကားကောင်မလေးပါ။ လူကြီးတွေဆီ အပူတပြု
ဖုန်းဆက်ပေးခဲ့မိတာ။ မလုပ်သင့်ဟုထင်ပြီး မျက်နှာပူနေရ၏။ ရွှေသု
ရဲ့ လိမ်ညာလှည့်ဖြားသော မာယာထောင်ခြောက်ထဲ သူတိုးဝင်သွား
ရတာ မကျေနပ်သလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။

(၅)

'အမိပတိနဲ့ သမီးသုန်လေးနဲ့က အတန်းတူတွေဆိုတော့ ကျူရှင်
တစ်ဝိုင်းတည်းပဲ အန်ကယ်ညိုစီစဉ်ထားတယ်လေ၊ အိမ်မှာပဲ
အလုပ်လုပ်၊ ကျောင်းသားက သုံးလေးယောက်တည်းပဲ၊ သမီးရယ်၊
အလုပ်လုပ်၊ ကံသာဆိုတဲ့ သမီးသူငယ်ချင်းရယ်ပဲ'

'ကိုရယ် မောင်ကံသာကို ထည့်မနေပါနဲ့တော့ သမီးနဲ့သား
ယောက်တည်းပဲ ကောင်းပါတယ်'

ဒေါ်မြသက်စံကတော့ မင်းအမိပတိနှင့် ရွှေသုန္ဒရီကို အသက်
ရွယ်ရလာလျှင် လက်ထပ်ပေးဖို့ ရွှေသမက်အဖြစ် ရွေးချယ်ထား၍
ဒေါ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သံယောဇဉ်တွယ်စေရန် နှစ်ယောက်
တည်း စာသင်စေလို၏။ ကံသာကို ခင်ပေမယ့် သမက်လောင်းအဖြစ်
ညံ့အချင်းမရှိဟု ထင်ထားသည်။ သမီးကိုလည်း အရွယ်ရောက်
လာပြန်၍ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ ပြောထားရမည်ဖြစ်၏။ ဒေါ်မြသက်

အိပ်စက်တဲ့အခါကို ယောက်ျားက လက်မခံပေ။ ကံသုခိဘတွေကို အာရုံမပြုဘဲ ပြောနေသည်။

‘သမီးနဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စာအတူတူသင်ခဲ့တာ အိပ်ပတ်ရောက်မှ ဖယ်ထားလိုက်ရင် လူကြီးတွေအချင်းချင်း မျက်ပျက်စရာဖြစ်မယ်၊ သုံးယောက်ပဲ သင်ပါ’

‘ကံသာက စာညွှတ်တယ်ကိုရဲ့၊ သမီးက ဒီနှစ် တက္ကသိုလ်တန်း ဖြေရတော့မယ်၊ စာတော်တဲ့ အိပ်ပတ်နဲ့နှစ်ယောက်တည်း တာက ပိုပြီး ဉာဏ်ရည်တက်မယ်လေ’

‘ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ စီစဉ်ပါ၊ ခံ၊ ကံသုခိဘတွေက ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှယ်ယာအများဆုံးပဲလေ၊ မျက်နှာပျက်ရမယ်၊ အန်ကယ် အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီမို့ မနက်ဖြန်ကစ သင်ရလိမ့်မယ်၊ အဆင်ပြေပြေထားစေချင်တယ်ကွယ် နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အန်ကယ်ညှိက ပြတ်သားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တိကျခိုင်မာသူမတစ်ဦး။ လူကြီးဘစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်၍ အိပ်ပတ် မလွန်ဆန်ချက် ကံသာပါလာ၍ စိတ်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းလေးအောက်နေရသည်။ သူ အလိုက်အထိုက်နေထိုင်ရတော့မှာပဲ မဟုတ်လား။ စာသင်တာပဲဟု သူ့စိတ်ကို ဖြေလျှော့ထားသည်။

‘ခံ... သမီးကိုလည်း သတိပေးလိုက်၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဆို တော့ ဒီနှစ်အရေးကြီးတယ်၊ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်၊ ခံ သမီးကိုလည်း အရမ်းအလိုမလိုက်နဲ့၊ မင်း တင်းတင်းကြပ်ကြပ် စည်းကမ်းပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

ဒေါ်မြသက်စံကိုယ်တိုင် ယောက်ျားအား စောဒကမတက်ရဲ့။ အိပ်ပတ်ပဲ။ စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်ခြင်း၊ မိသားစုအပေါ် ဦးဆောင်နိုင်ခြင်း စတဲ့ အရည်အသွေးထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားပါ။ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

‘အိပ်ပတ်က သမီးကို တွဲခေါ်ပေးသွားပါ၊ ဒီကောင်မလေးက ညွှတ်တယ်၊ စာမကြိုးစားဘူး၊ ဉာဏ်ကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ပျင်းလို့လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အိပ်ပတ်ရော နေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘာလို့အပ်ဆေးလဲ ပြောနော်’

‘ဘာမှမလိုပါဘူး အန်ကယ်၊ ပြည့်စုံပါတယ်၊ ကျွန်တော် နေတတ်ပါတယ်၊ အဆင်လည်းပြေပါတယ်’

‘အိပ်ပတ် စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ မင်းဖေဖေကတော့ အန်ကယ်ညှိကို ယုံကြည်လွန်းလို့ အပ်ထားခဲ့တာပါ၊ မင်းအတူတူလည်း အရမ်းစိတ်ပူခဲ့တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သား သွားလို့ပြီ၊ အန်ကယ်ညှိုကတော့ သားအကျိုးအတွက်
ပဲ လုပ်ပေးမှာပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ခွင့်ပြုပါဦး’

‘အေး... အေး’

စာဖတ်ခန်းမှာ မင်းအိပ်ပတ်ကို ခေါ်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။
ဒေါ်မြသက်စံကတော့ လိမ္မာရေးခြားရှိလွန်းတဲ့ မောင်မင်းအိပ်ပတ်လေး
ကို သမက်လောင်းအဖြစ် သဘောတူရွေးချယ်ထားမိကြောင်း ခင်ပွန်း
ကို ပြောပြလိုက်၏။ ခင်ပွန်းက စည်းစနစ်နဲ့ တိကျတဲ့သူ။ ဒေါ်မြသက်စံ
စကားကို လက်ခံပေမယ့် မင်းအိပ်ပတ်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုပဲတဲ့။ အတင်
အကြပ်မလုပ်ဖို့ တားဆီးသည်။

‘မောင်မင်းအိပ်ပတ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေ၊ သမီးကိုလည်း နှစ်သက်
မှာ၊ သူတောင်းဆိုမှ လက်ခံရမယ်၊ စုံကိုလည်း သတိပေးထားတယ်နော်
ကလေးတွေဆန္ဒမပါဘဲ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့’

‘ဖြစ်သင့်တာပဲ မဟုတ်လားကို၊ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ
ဖိတ်လေ’

‘မင်းသမီးက ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိဘူး၊ ညံ့ဖျင်းတယ်
မိန်းကလေးလည်း မပီသဘူး၊ ကံသာနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပဲကွ’

‘ဘာပြောတယ် ကို၊ အမိပွယ်မရှိတာပဲ၊ ကံသာက သမီး
အပေါ် သည်းခံတာပဲရှိတာပါ၊ ညံ့တယ်’

‘တစ်နေ့ကျရင် ကံသာလည်း ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်
နဲ့ ညံ့တာက ညံ့တာပဲ’

‘ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ အမြဲတမ်း သမီးကိုအရှုံးပေးပြီး စာသင်ခန်း
ဆဲမှာတောင် သမီးထက် ညံ့နေတယ်၊ တစ်နေ့နေ့ သမီးအတွက်
အရမ်းအန္တရာယ်ပဲလေ’

‘စံက အတွေးအခေါ် ရှိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊
ခပ်ညှပ်က ခပ်ညှပ်နဲ့ပဲ ပေါင်းဖက်လို့ရမယ်၊ အိုးက ရွံ့နေရင်
စလောင်းရွံ့နဲ့မှ ဖုံးလို့ရမယ်’

‘ကိုက သမီးအပေါ် အရမ်းစိမ်းကားလွန်းနေပြီ ထင်တယ်၊
သမီးက ဖေဖေက မချစ်ဘူးတဲ့၊ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးပါ
တိုရယ်၊ ညံ့တဲ့သမီးမို့ တော်တဲ့သမက်ရွေးပေးသင့်တယ်လေ’

‘ဖူးစာဖက် ဖြစ်မှကွ၊ ကိုယ်အခွင့်အရေးမယူချင်ဘူး၊ ကိုမင်းက
သူ့သားကို ဇနီးလောင်းအထိ ရွေးချယ်ပေးပါတဲ့၊ သူ့သားချစ်မြတ်နိုး
ပြီး ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေးတဲ့’

‘စုံသမီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ရည်းစားတောင် တစ်ခါမှ မထား
ရူးတဲ့ မိန်းကလေး၊ အရမ်းလည်း ချောတယ်လေ’

တော်ပါတော့ စံရာ၊ အားလုံးမောင်မင်းအခိပတ်ဆန္ဒပဲ၊ အတင်အကြပ်မစီစဉ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က အလုပ်တွေအရမ်းများတယ်၊ မင်းစံဆုံးမသွန်သင်လေး၊ မင်းရောကိုယ်ရော အလိုလိုက်နေရင် သမီးက ပိုဆိုးလိမ့်မယ်ကွ၊ တစ်ယောက်ယောက်က တင်းထားမှ၊ ကိုယ့်သမီးစံမချစ်ဘဲနေပါ့မလား စံ

ကိုညှိအား ဒီထက်ပို၍ စကားပြောနေလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ ဒေါ်မြသက်စံ သိသည်။ မပြောတော့ပါဘူး။ စံသမီးလေးက အရမ်းချောတယ်။ မြင်ရသူတွေ နှစ်ခါပြန်ကြည့်ရလောက်အောင် ချောတာပါ။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကျကျ၊ ရှိကံဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်။

မင်းအခိပတ်ရော ခံနိုင်မလား။ ဒါပေမဲ့ သမီးက စာညှိတယ်။ ကလေးဆိုးလေး ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုကံသာဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့လည်း တရင်းတနှီး။ တားဆီးရမယ်။ ခက်နေတာက ကံသာမိဘတွေပဲ။ မိမိတို့စီးပွားရေးမှာ ရှယ်ယာဝင်တွေ ဖြစ်နေကြလေသည်။

‘သမီးလေးသုန်’
‘မေမေ ကုမ္ပဏီကို မသွားသေးဘူးလားဟင်’
‘သွားရမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့တွေပြောဖို့ သမီးမေဖေက တာဝန်ပေးထားလို့လေ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ’

‘သမီးတို့သုံးယောက်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ခိုင်းကြရမယ်၊ မင်းအခိပတ်ရောပဲ’

အခိပတ်လည်း ပါမယ်ဆို၍ သုန္ဒရီ ကြိတ်ပြီးပျော်ရွှင်ပီတိတွေ ဖြာဝေသွားရသည်။

ကံသာချောလား။ ဒီကောင်ငှုပ်။ သုန္ဒရီက နှစ်ယောက်တည်းပဲ သင်ချင်တာပါ။

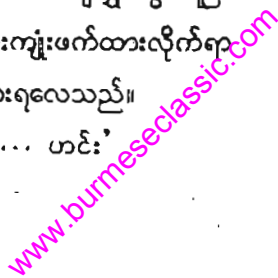
‘ကံသာလည်းပါတယ်၊ သမီးကို မေမေ သတိပေးစရာတစ်ခု တော့ရှိတယ် သုန်လေး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေနဲ့က ပွင့်လင်းကြတော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် မေမေက မင်းအခိပတ်ကို သမက်လောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာ’

‘အား... ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရာ၊ အရမ်းကို ကျွန်ုပ်သရေ မင်္ဂလာရှိတာပဲ၊ ပျော်တယ်’

‘ဟဲ့... သုန်လေး... အမလေး’

မေမေစကားကြောင့် သုန္ဒရီ အလွန်အမင်းပျော်ရွှင်သွားရပြီး အနားမှာထိုင်နေတဲ့ မေမေကို တအားပဲသိမ်းကျုံးဖက်ထားလိုက်ရာ မေမေ လဲပြိုမတတ် ကိုယ့်ကိုကားယားဖြစ်သွားရလေသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟင်း... ဟင်း’

‘သမီးသုန္ဒရီ ဒီလောက်အထိ သရုပ်မပျက်နဲ့လေ၊ မင်းအဓိပတိလေး အထင်သေးသွားမယ်’

‘ပျော်လို့ပါ မေမေရာ၊ သုန္ဒရီလေ မင်းအဓိပတိကို မြင်ရကတည်းက အရမ်းကို ကြိုက်သွားတာ အဟဲ... မေမေကိုပဲ အားကိုးရတော့မယ် အဟီ’

‘ဖယ်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ မေမေပြောမယ်၊ သမီးဖေဖေက မင်းအဓိပတိရဲ့ရွေးချယ်မှုပဲတဲ့၊ အတင်းအကြပ် ဘာကိုမှမလုပ်ရဘူးတဲ့၊ မေမေက သမီးနဲ့ မင်းအဓိပတိကို နီးစပ်စေချင်တယ်’

မင်းအဓိပတိက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းစွာ သုန္ဒရီအား အဖက်ပင်မလုပ်။ မျက်နှာကြီးက တည်တည်တင်းတင်းကြီး။ သုန္ဒရီလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုအရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ။ သူက ခပ်ရှောင်ရှောင်။ ရန်တောင်လိုနေသေးတယ်။ မေမေက ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့် နေထိုင်ပြောဆိုဖို့ သွန်သင်သည်။

‘သမီးလေးရဲ့ အနိုင်ကျင့်ခိုလ်ကျတတ်တဲ့ အကျင့်တွေ ပြင်စမ်းပါ၊ မေမေသမီးလေးက အရမ်းချောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပညာရေးက ညံ့တယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း နည်းနည်းလေး စိတ်ဝင်စားစမ်းပါ၊ မင်းအဓိပတိရှေ့မှာလေ၊ ကွယ်ရင် လုပ်ချင်မှလုပ်’

‘သုန္ဒရီတို့က ပိုက်ဆံရှိတာပဲ မေမေရာ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ အလုပ်သမားတွေရှိတာပဲဟာ’

‘မင်းအဓိပတိက တစ်မျိုး၊ ရုပ်ရည်ချောမောလှပတာကို စံထားချင်မှထားမယ်၊ သူက ရိုးသားတယ်လေ’

ဒေါ်မြသက်စံကလည်း သမီးလေး ပင်ပန်းမှာ မလိုလားမိ။ သမီးလေးမျက်နှာ အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်သွက်လက်တောက်ပနေမှ စိတ်ချမ်းသာတဲ့အမေ။ အလိုလိုက်ထားသည်။

ဖအေက တင်းတင်းတည်တည်နေထိုင်၍ သမီးလေး ညှိုးငယ် နှမ်းလှသွားမှာလည်း စိတ်ပူသဖြင့် ယောက်ျားကို အတိုက်အခံလုပ်ကာ သမီးကို အကာအကွယ်ပေးနေမိ၏။

ဟုတ်တယ်လေ... တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပဲ။ သမီးလေးကို ပွေဖက်၍ မေမေက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကိုတော့ လင်ကောင်းသားကောင်းလေးရပြီး ဘဝတစ်သက်တာလုံး ချမ်းချမ်းသာသာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေချင်ခဲ့သည်။

‘မင်းအဓိပတိဆိုရင် အရာရာပြည့်စုံတယ်၊ ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အစွမ်းအစတွေ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွယ် သမီးအပေါ် သံယောဇဉ်ငြိအွားဖို့ လိုတယ်လေ’

‘လူကြီးတွေက အတင်းအကြပ်လက်ထပ်ပေးပေါ့၊ မင်းအဓိပတိကြိုက်ဖို့က စံနှုန်းတွေ တအားမြင့်နေမှာ’

‘လူကြီးတွေ အတင်းစီစဉ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သမီးပေးဖေက အခွင့်အရေးယူသလိုမျိုး အဖြစ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ မေမေ ကြိုတင် သတိပေးထားတာပါ။ ဒီနှစ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်အောင် သမီးကြီးစားပြလိုက်စမ်းပါ’

မေမေက ပြောတာပဲ။ သုန္ဒရီက IQ နိမ့်တယ်ထင်တယ်။ စာအုပ်ကိုင်တာနဲ့ အိပ်ချင်နေတယ်။ စိတ်ညှိုးပညာထင်တယ်။ တခြား နေရာတွေမှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေကောင်းပြီး စာကျက်တဲ့နေရာမှာ တော့ မှတ်ဉာဏ်အား မကောင်းတာလား။ ဒီတစ်ချက်နဲ့ပဲ မင်းအဓိပတိ ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာလား။ ကြီးစားကြည့်ဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

‘ကံသာနဲ့ သိပ်အရောတဝင်မနေနဲ့တော့နော်၊ မင်းအဓိပတိ တစ်မျိုးထင်သွားမယ်၊ မေမေ သတိပေးချင်တာပဲ။ သမီးတို့က အရွယ် ရောက်နေကြပြီကွယ်’

‘ကံသာနဲ့တော့ စိတ်ချ မေမေ၊ သုန္ဒရီ လုံးဝအထင်မကြီးဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခံစားလို့ရတယ်’

‘အရေးကြီးတာက ဒီနှစ် ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်အောင်ကြီးစား ပြလိုက်၊ ဖေဖေလည်း အရမ်းသဘောကျနှစ်သက်သွားနိုင်တယ် OK’
‘OK’

မေမေက သုန္ဒရီပါးပြင်လေးအား ရွတ်ခနဲနမ်း၍ လိမ်လိမ်မာမာ ပြလိုက်ဟုပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ သုန္ဒရီ ပျော်လိုက်တာ။ သူမ နည်းသားထဲမှာ မင်းအဓိပတိအား ပြိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်လျှံ နိုင်မိတတ်မတတ်။

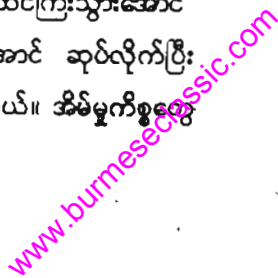
မေမေက သမက်လောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်ထားကြောင်း အတိ အလင်းထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်သဖြင့် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထွန်းခဲ့တော့မှ မတ်တတ်ရပ်၍ တဆွဆွခုန်ပစ်မိသည်။

‘မင်းအဓိပတိ အရမ်းကြီး ပဲပေးမနေနဲ့နော်၊ တစ်နေ့နေ့ နင် ထက်ထပ်ယူရမှာက ရွှေသုန္ဒရီပဲ’

သူမအတွေးနှင့်သူမ ရယ်ဘောပျော်ရွှင်နေရင်း မေမေက တက္က သိုလ်ဝင်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနှင့်အောင်ဖို့ ကြီးစားပြလိုက်ဆိုတာတော့ သုန္ဒရီ နှုတ်ခမ်းလေး စုထော်သွားရကာ အားငယ်သွားမိသည်။

‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ငါ့ဦးနှောက်တွေ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် အထိ ညံ့ဖျင်းနေရတာလဲဟယ်၊ ကြီးစားမယ်၊ အပြတ်ကြီးစားပြမယ်၊ နောက်ဖြန် ကျရှုင်စတက်ရမှာ၊ မင်းအဓိပတိရေမှာ ညံ့ဖျင်းလို့မဖြစ်ဘူး၊ သုန္ဒရီ ကြီးစားပြလိုက်၊ မင်းအဓိပတိ လုံးဝအထင်ကြီးသွားအောင်’

သူမ လက်သီးလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး အားတင်းပစ်လိုက်သည်။ ဖြစ်အောင်ကြီးစားရမယ်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေ

လည်း သင်ရမယ်။ သူ့ရှေ့မှာ မိန်းကလေးပီပီသသ ဝိုင်းကောင်း
ကျောက်မိ နေထိုင်ပြရမယ်။

ရွှေသုန္ဒရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လုံးဝ မင်းအိပ်တိ စိတ်ထဲမှာ
လေးစားနေစေရမယ်။ ရွှေသုန္ဒရီနဲ့လုံးသားထဲမှာ အပျော်တွေ စီးမျော
တိုးဝင်နေလေသည်။

(၆)

ကံသာကတော့ မင်းအိပ်တိပါလာတာကို မကျေနပ်မိ။
သုန္ဒရီနှင့် နှစ်ယောက်တည်းသင်ရမှာကို။ မင်းအိပ်တိကို ကံသာ
အမြင်ကတ်သည်။ ဒီကောင့်ကို ဘယ်လိုပထုတ်ပစ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား
သည်။ တကယ်ဆို သူတိုက်မှာပဲ သုန္ဒရီနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သင်ရမှာ
ပါ။ ကံသာမျက်နှာ သုန်မှုန်နေလေသည်။ ရွှေသုန္ဒရီတို့တိုက်ရောက်
တော့ မင်းအိပ်တိနှင့် သုန္ဒရီတို့က အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြပြီဖြစ်၏။
သုန္ဒရီမျက်နှာ ပြုံးနေတာပဲ။ ဆရာတောင် ရောက်မလာသေးဘူး။
သူတို့နှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။

- ‘ကံသာ... လာလေ နင်လာတာ စောတယ်’
- ‘နင်တို့ကရော ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးထိုင်နေကြတာလဲ’
- ‘စကားမရှည်နဲ့ လာ ထိုင်၊ သင်္ချာသင်ရမှာမို့ ငါတို့နှစ်ယောက်
လေ့လာနေတာ’

ကံသာမျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်နေ၍ အိပ်ပတ် စိတ်ဆိုးသူ မလားဟု သူမ စိုးရိမ်သွားရသေးသည်။ သုန္ဒရီက အိပ်ပတ်ထိုင်နေ ရောယောင်ပြီး ဝင်ထိုင်တာပဲ။ ကံသာက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ အကြီးရောက်လာ၏။ ကံသာကို ခပ်ခွာခွာနေမှ။ မင်းအိပ်ပတ်ကထေ သူစာအုပ်ကိုပဲ ငဲ့ဖတ်နေသည်။

‘သုန္ဒရီ ခြံထဲသွားမယ်၊ ဆရာမှ မလာသေးတာပဲ’

‘လာတော့မယ်ဟ၊ ထိုင်နေစမ်းပါ’

‘လာပါဆိုဟာ၊ ဒီမှာထိုင်နေရတာ စိတ်အိုက်တယ်’

ကံသာ အတင်းခေါ်နေသဖြင့် မင်းအိပ်ပတ်ရှေ့မှာလည်း သူမ မပျက်စေလိုပေ။ သူမ လိုက်လာခဲ့ရသည်။

‘သုန္ဒရီ... နင် ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့ ထိုင်နေရတာလဲ’

‘တို့တွေက တစ်ဝိုင်းတည်း စာသင်ကြရမှာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကံသာ’

‘ဒီကောင်က မျက်နှာကျောတင်းတယ်၊ ဟိုနေ့က ငါအောက်က ခံပြီး မိတ်ဖွဲ့တာတောင် သူငယ်ချင်းမလိုဘူး။ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်တယ်တဲ့၊ နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ရေရေလည်လည် ထေ တယ်’

‘သူဟာသူ ဘယ်လိုပဲနေဟာ၊ သူက ဖေဖေ အရေးပေးထား ပါလား၊ သူနေတတ်သလို နေပါစေ ကံသာ’

‘လူမှုရေး နားမလည်တဲ့ကောင်ပဲ၊ နင်လည်း အရောတဝင် နှုတ်မနေနဲ့ သုန္ဒရီ၊ အထင်သေးမယ်’

သုန္ဒရီနှင့် မင်းအိပ်ပတ် အတူထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတာ မျက်စိထဲမှာ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ထွက်နေသည်။ အရိုင်းအစိုင်း တောင်။ သုန္ဒရီအနားမှာ ရှိနေတာ ကံသာအမှုန်ကြိတ်ပစ်ချင်နေ၏။

သုန္ဒရီကပါ အရောတဝင်လုပ်ချင်နေတာကို ကံသာ ပို၍ပင် ဒေါသ မျက်ချောင်းချောင်းထွက်ချင်နေသည်။

‘ကံသာ’

‘ပြောလေ သုန္ဒရီ’

‘နှင့်မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ စုတင်းနေရတာ အိပ်ပတ်ကို ရန်သူလိုသဘောထားမနေနဲ့နော်၊ ဖေဖေက အိပ်ပတ် အိပ်ပတ် သိလား’

‘ကံသာကတော့ နင့်အနားမှာရှိနေတဲ့ ယောက်ျားမှန်သမျှ ရန်သူ သတ်မှတ်တယ်’

‘ကောင်စုတ်... အရူးမထနဲ့၊ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘သုန္ဒရီ... နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ နင့်ကိစ္စ ကံသာ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဟုတ်လား’

ကံသာနော် အဓိပတိက တို့ဆီမှာနေတာ၊ သူ့နှုတ်နဲ့ တစ်ဝတ်
တည်းနေပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရမှာပဲလေ၊ ပြဿနာမရှာစမ်း

‘အေး... နင်နဲ့ တစ်တိုက်တည်းနေတာကတော့ နေထိုင်
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေတော့ လာမလုပ်နဲ့၊ သတ်ပစ်မယ်’

ကံသာကိုကြည့်ပြီး သူ့နှုတ်ပင် ကြောက်သွားရသည်။ အ
တကြီးဖြစ်နေ၏။ ကံသာကို အရမ်းလည်းမပြောရဲ့။ ငယ်သူငယ်
ဖြစ်နေ၏။ သူမတို့နှစ်ယောက်က ပြောမနာဆိုမနာ။ မင်းအစီ
ရောက်လာမှ ကံသာကို ပေါ်တင်ကြီး ပထုတ်လို့မဖြစ်သေးဘူး။ င
က ကံသာရှိနေတာ သူ့နှုတ်အတွက် အကာအကွယ်ရပေမယ့် အခု
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။

‘တို့တွေ ဒီနှစ်ကအရေးကြီးတယ်ဟာ၊ စာကြီးစားရမယ်၊ ပြဿ
မရှာစမ်းပါနဲ့ကံသာရ’

‘ဘာ... ငါက ပြဿနာကောင်လား သူနဲ့’

‘နင် အဓိပတိကိုလိုက်ပြီး ပြဿနာရှာနေရင် သူနဲ့ အရမ်း
ပစ်မှာနော်၊ အဓိပတိက တို့ရဲ့ဧည့်သည်၊ သူဘယ်လိုပဲနေနေ သူ့
မယ်’

ကံသာနှင့် ခြံထဲမှာမနေချင်။ အဓိပတိတစ်မျိုးထင်မှာပဲ စိတ်
သည်။ မေမေက ပြောထားပြီးသားပါ။ အဓိပတိက ရွှေသ

အင်တဲ့။ ကံသာနဲ့ ကင်းကင်းနေပြတဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကံသာ
ပေါ်တင်ကြီးခွာပစ်လိုက်လည်း မဖြစ်သေးဘူး။ အရူးကောင်...

‘ဈေးမော့ပြီး တိုက်ထဲပြန်ခေါ်လာရသည်။’

‘ဝင်ကြမယ် ကံသာ၊ နည်းနည်းလေးစိတ်လျှော့ပါဟာ၊ အဓိပတိ
သူဟာသူနေတတ်သလိုနေတာပဲ ထားလိုက်ပါ’

‘နင် အရောတဝင်မနေနဲ့နော်’

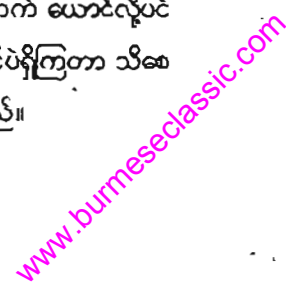
‘အင်း’

‘ဒီကောင်က အန်ကြီးကွင်းကျယ်ပါဟာ၊ လူတွေကို အဖက်
အန်သလိုလိုနဲ့ တောက်...’

ကံသာက ဒေါသကြီးတယ်။ သူ့နှုတ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင်
အိတ်ထဲကမခံနိုင်။ သေချင်တာပဲ။ သူ့နှုတ်က ကံသာထံပေါ် သူငယ်ချင်း
အိတ်ထဲကထက် မပိုခဲ့။ တိုက်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး အခန်းထဲ ဝင်ထိုင်
သည်။

‘ဆရာလာတော့မယ်ဟဲ့ ကံသာ၊ ငါကတော့ သင်္ချာညွှတ်တယ်၊
အဓိပတိက သင်ရမယ်’

အဓိပတိကတော့ စာအုပ်ကလွဲပြီး သူ့နှုတ်တိုက်က ယောင်လို့ပင်
ကြည့်။ သူ့နှုတ်လည်း ကံသာနှင့် သူငယ်ချင်းအဆင့်ပိုရှိကြတာ သိစေ
ကံသာနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းစကားတွေ ပြောရသည်။

‘တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံး စာညံ့တယ်၊ ဒီနှစ်တော့ နှစ်ချစ်ပေါက်ကြီးစားကြမယ်လေဟာ’

သူမက ခပ်စိမ်းစိမ်းနှင့် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြကြောင်း အပတ်ရှေ့မှာ ပြောဆိုနေ၍ ကံသာ မျက်နှာကြီး စုတင်းကာ သုန္ဒရီတစ်စာရေး၍ပြသည်။

‘မင်းအိမ်ပတ်ရှေ့မှာ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြောင်း ဟာကြွေးပြနေတာလား သူနဲ့’

သူမကလည်း စုတင်းတင်းလေးမော့ကြည့်ပြီး ကောင်စုတ်... နင်အိမ်ပတ်မရှိတာတွေ လာမပြောနဲ့ဟု စာပြန်ရေးပေးလိုက်သည်။

‘မင်းအိမ်ပတ်ကို အရေးပေးရင်တော့ အသေပဲနော်၊ ငါ့အိမ်ပတ်ပေါက်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့’

‘နင် စာသင်မှာလား၊ ရန်ဖြစ်မှာလား ကံသာ၊ ငါ အရမ်းအေးဒေါသတွေဖြစ်လာပြီ၊ နင်နဲ့မခေါ်ချင်တော့ဘူး၊ တို့နှစ်ယောက်က ဘာသူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ မဟုတ်လို့လား’

သူမ စာပြန်ရေးရင်း ကံသာအပြုအမူတွေကို ဒေါသတွေထွက်လာရသည်။ အရူးကောင်... အိမ်ပတ်မရှိလိုက်တာ။ ကံသာက သူ့ပြောချင်တာတွေကို စာတွေရေးပြပြီးတော့ သုန္ဒရီထံ ‘စာအုပ်ကြီး ထိုးပေးနဲ့’ နှင့် အိမ်ပတ်တွေသွားမှာလည်း သုန္ဒရီ ကြောက်ရသေး၏။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ သရာရောက်လာမှ သုန္ဒရီ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

‘မင်းတို့တွေ ကြီးစားကြ၊ ဆရာက စာတော်မှ ကြိုက်တယ်၊ သုန္ဒရီ သမီးက မိန်းကလေးဆိုတော့ ပိုပြီးကြီးစားရမယ်၊ ခပ်ညံ့ညံ့ဘာလေးတစ်ယောက်က တန်ဖိုးရှိတဲ့ သတို့သမီး ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘သုန္ဒရီကိုတော့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ် ဆရာ၊ တန်ဖိုးကြီးသတို့သမီးလေး အဖြစ်ပေါ့’

‘ကံသာနော် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ အရူးကောင်’ သေတော့မှာပဲ။ ကံသာစုတ်... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ နင့်လို ကြောင်မူးကြောင်ကောင်ကို သုန္ဒရီက လက်ထပ်မယ်ထင်နေလား။

‘ဟာနင် ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာချမ်းသာ။ အိမ်ပတ်ကို မသိမသာကြည့်မိတော့ သင်္ချာတွေပဲ တွက်နေသည်။ ဆရာမေးလိုက်တိုင်း အိမ်ပတ်က ရနေ၏။ ကံသာနဲ့ သုန္ဒရီပဲ မရတာပါ။ ရှက်တယ်။ ကံသာနဲ့ တွက်တာတွေ ပူထူနေတာပဲ။ ကံသာက တစ်မျိုး။ မျက်နှာကြီး စုတင်းနဲ့ နီမြန်းနေသည်။’

‘ကံသာနဲ့ သုန္ဒရီတို့ ကြီးစားဖို့ အများကြီးလိုအပ်နေသေးတယ်၊ မင်းအိမ်ပတ်ကတော့ အရမ်းတော်တယ်၊ ကိုယ်ချီးကျူးတယ်’

ကံသာက အရင်ထဲပြီး ပြန်သွားသည်။ ယောက်ျားမပီသလို့က

တာ။ အိပ်တိတော်တယ်လို့ ဆရာက ချီးမွမ်းတာပဲ သူ့နှုတ် ပျော်
သည်။

‘အိပ်တိက အရမ်းတော်တာပဲ၊ သူ့နှုတ်ကိုလည်း ပြန်သင်ပေး
ပါဦးနော်’

‘ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုးပေးပါ ရွှေသူနှုတ်’

‘အိပ်တိ’

‘ကိုယ်က ဆရာမှမဟုတ်တာ၊ မင်းတို့လိုပဲလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး သင်ပြပေးနိုင်မှာလဲ’

‘အိပ်တိက အရမ်းတော်တယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းတယ်လေ၊ ရှင်
ပြပေးပေါ့၊ သူ့နှုတ်လေ အရင်က မကြိုးစားခဲ့တာတွေ အရမ်းအောင်စွာ
ရမိတာပဲ၊ ဟိုလေ... အိပ်တိရောက်လာမှ အားကျပြီး စာတွေကြို
စားချင်နေတယ်၊ အကူအညီပေးပါနော် အိပ်တိ၊ ဂုဏ်ထူးတွေအများ
ကြီးနဲ့ အောင်ချင်တယ်’

သူမက အိပ်တိလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ပြောနေသဖြင့်
သူ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဆတ်ခနဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်တိ
မကြိုက်တာ အဲ့ဒါပဲလေ။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တရင်းတန်းနေထိုင်
တတ်တာ။ ကံသာဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ဘာကောင်လဲ။ သူ့ထံ
အမြဲတမ်း ဘုကြည့် ကြည့်တတ်၏။ သူ့နှုတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

‘မင်းကို သင်မပေးနိုင်ဘူး ရွှေသူနှုတ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း
ဒီနှစ် အရေးကြီးတာပဲ Sorry’

‘ဟွန်း’

ရွှေသူနှုတ်ရဲ့ မျက်စောင်းပျော့ပျော့လေးက သူ့ဆီရောက်လာပေ
မယ့် သူ ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းသားလေး စုထော်ထော်နှင့်
အညှစ်လဲသွားရတဲ့ မျက်ဝန်းလေး... တောင်းပန်ခယမှုတွေ ပြည့်နှက်
နေတာ အိပ်တိသိနေခဲ့၏။ ကံသာက အန်ကယ်ညိုတို့ကုမ္ပဏီမှာ
ဧည့်လာဝင်ထားသည့် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ပဲ။ အိပ်တိ ကင်းကင်း
ပဲ နေချင်သည်။

‘အိပ်တိ အဖြစ်သည်းတယ်၊ ပညာဒါနလေးတောင် ငြင်းပစ်
တယ်၊ မရဘူးနော်၊ သူ့နှုတ်ကတော့ ဖေဖေကိုပြောပြီး အတင်းအကြပ်
သင်ခိုင်းမှာပဲ၊ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်ချင်လို့ပါဆို’

ရွှေသူနှုတ် အော်ဟစ်ပြောနေတဲ့အသံက သူ့နားထဲ ဆူဆူညံညံ
ဝင်လာပေမယ့် သူလှည့်မကြည့်တော့။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတောင်
ရောက်နေပြီ စာမကြိုးစားဘဲနဲ့။ ကံသာက ပို၍ညံ့ဖျင်းသည်။

‘မင်းလိုကောင်မလေးမျိုးကို ငါ လုံးဝအထင်မကြီးဘူး
ရွှေသူနှုတ်၊ ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ အပျင်းကလည်း ထူသေးတယ်’

ရွှေသူနှုတ်ရဲ့ အလုပ်တွေမှန်သမျှ ဒေါ်ဒေါ်ထားနှင့် အိမ်ဖော်

ကောင်မလေးတွေ လုပ်ပေးနေကြရသည်။ အစားတွေ စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ ကြက်တောင်ရိုက်လိုက်နှင့် အိပ်ပတ် အမြင်ကတ်လာသည်။

‘အိပ်ပတ် စာသင်ပေးနော်၊ အားကိုးပါတယ်၊ အမှတ်ကောင်းကောင်း ရချင်တယ်၊ အားကိုးပါတယ်ဆို’

သူ့အခန်းထဲရောက်တဲ့အထိ ရွှေသုန္ဒရီရဲ့ အသံလေးက ဆူညံစွာ လိုက်လာနေခဲ့သည်။ ကလေးဆိုးလေးလိုပဲ။ သူနှင့် အသက်လလောက် ပဲငယ်တဲ့ ရွှေသုန္ဒရီ။ သူ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်မိတော့ ရွှေသုန္ဒရီကို ငြင်းပစ်ခဲ့တာ ရိုင်းသည်ဟု ထင်မိလာသည်။

‘အား... တော်တော်စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းတဲ့ ရွှေသုန္ဒရီပဲ၊ ကင်းကင်းနေချင်တာတောင် မရပါလား’

အန်ကယ်ညိုနှင့် အန်တီစံတို့က အိပ်ပတ်ကို သားအရင်းတစ်ယောက်သဖွယ် ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြတာပါ။ ရွှေသုန္ဒရီကိုတော့ ဒီလောက်လေး အကူအညီပေးသင့်သည်ဟု ထင်မိ၏။ မျက်ဝန်းနက်ကျယ်ကျယ်လေးထဲမှာ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ ဝေတက်လာပြီး မျက်ရည်ကြည်လေးပင် လွှမ်းခြုံသွားသည်။

‘ရွှေသုန္ဒရီကို အရောတဝင်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကံသာဆိုတဲ့ကောင်က ထိုးကြိတ်တော့မယ့်အတိုင်း စိတ်ရှုပ်တယ်ကွာ’

ရွှေသုန္ဒရီကို သူ စာတွေရှင်းပြတာလောက်လေးတော့ ကူညီ

သင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာ တန့်န့်နဲ့ ဘာတွေခံစားနေရတာထဲ၊ ရွှေသုန္ဒရီရဲ့ အပိုးမကျိုးတဲ့ နေထိုင်မှုအကျင့်စရိုက်ကြောင့် အထင်ဆေးမိပေမယ့် ရွှေသုန္ဒရီရဲ့ ပြောဆိုလှုပ်ရှားသွားလာနေတဲ့ပုံရိပ်တွေကိုတော့ အိပ်ပတ် ဖျောက်ဖျက်လို့မရနိုင်ခဲ့။

ဒီတစ်ခါ စာတွေရှင်းပြပါလို့ တောင်းဆိုရင် လက်ခံလိုက်မယ်။ ရွှေသုန္ဒရီကိုလည်း ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်စေချင်သည်။

‘သား... ဖေဖေတို့ မရှိတော့တဲ့နောက် သားကို မိဘသဖွယ် အာဂုံရှောက်ပေးမှာက ကိုကိုညိုပဲ၊ ဖေဖေယုံကြည်တယ်၊ သူတို့ဇနီးအောင်နဲ့ရဲ့စကားကို နားထောင်ပါ၊ သားအပေါ် ဘယ်တော့မှ မတရားလုပ်မယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သားက လိမ္မာတဲ့သူပဲ’

ဖေဖေစကားကို မင်းအိပ်ပတ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ လွန်ဆန်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့။ စည်းစနစ်ကြီးစွာ နေထိုင်ခဲ့ရ၍လည်း မင်းအိပ်ပတ် ထူးချွန်ထက်မြက်သူ ဖြစ်နေရသည်။

www.burmeseclassic.com

(၇)

‘ဒေါ်ဒေါ်ထား... ဈေးဝယ်သွားမလို့လားဟင်၊ သုန်လေးလည်း လိုက်မယ်’

‘အမလေး... ထူးထူးခြားခြား၊ သုန်လေး ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားတာလဲ၊ မလိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ လူတွေရှုပ်တယ်၊ သန့်ရှင်းမှုလည်း အားနည်းတယ်၊ သုန်လေးက အသန့်အပြန်ကြိုက်တယ်လေ’

‘သုန်လေးလိုက်မှတော့ စီးတီးမာန်မှာ သွားဝယ်ကြမယ်လေ၊ အနံ့ရှိတာပဲဟာ’

‘မဖြစ်ပါဘူး သုန်လေးရယ်၊ ဈေးကွာတယ်၊ ပြီးတော့ ဈေးမှာ လောက်တော့ ဘယ်စုံပါ့မလဲ’

‘ရပါတယ်၊ လာပါ၊ သုန်လိုက်ဝယ်ချင်လို့ပါ၊ ဗဟုသုတလေ နော်... ဒေါ်ဒေါ်ထား’

‘ကဲပါကွယ်၊ သုန်လေးလိုက်ချင်ရင်လည်း လိုက်ခဲ့၊ စီးတီးမာန်ပဲ သွားကြတာပေါ့’

‘အဟဲ... ဒေါ်ဒေါ်ထား’

‘ပြော’

‘မင်းအဓိပတိရှေ့မှာတော့ သုန်လေးက မိန်းကလေးပီပီသသ ဈေးဝယ်တတ်ပြီး စီးတီးမာန်မှာ သွားဝယ်တာလို့ မပြောနဲ့နော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သုန်လေးရဲ့’

‘အကြောင်းရှိလို့ပေါ့၊ သမီးကို မင်းအဓိပတိ အထင်သေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပါ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ငယ် သုန်လေး၊ မောင်မင်းအဓိပတိ နေထိုင်ပုံကို ဒေါ်ဒေါ်ထားလည်း သဘောကျတယ်၊ ယောက်ျားပီသတယ်၊ စာလည်းအရမ်းတော်တယ်ဆို’

‘အင်း... မင်းအဓိပတိ အထင်ကြီးအောင်လေ၊ သုန်လေး ဖိန့်ဖိန့်တော့ လုပ်ပြရလိမ့်မယ်’

ဒေါ်ဒေါ်ထားကတော့ သုန္တရီကို ငယ်စဉ်လေးကတည်းက ချိုငြိုးထိန်းကျောင်း ကျွေးမွေးပြုစုလာတဲ့သူဆိုတော့ သုန်ဆန္ဒက ဒေါ်ဒေါ်ထားဆန္ဒပဲ။

‘သုန်လေး’

'ဟင်'

'အိမ်မှုကိစ္စတွေရော သင်ချင်လား'

'ဟင့်အင်း... မသင်ချင်ပါဘူး၊ လုံးဝစိတ်မဝင်စားတာ၊ ပျင်းတယ်၊ ပါးပါးလေးပဲ လုပ်မယ်၊ သူနဲ့ကျောင်းစာတွေကလည်း အရေးကြီးသေးတယ်လေ'

'သူနဲ့လေးရယ်... ကလေးတစ်ယောက်လို အမြဲနေတတ်တာ ဒေါ်ဒေါ်ထားသမီးလေး ခါတွေကို စိတ်ဝင်စားလာတာ စကန္တတော့'

'ကိုယ်သိရင် ကိုယ့်ဝမ်းထဲထားနော် ဒေါ်ဒေါ်ထား... အဟဲ'

ဒေါ်ဒေါ်ထားကလည်း သူနှုတ်လေးနှင့် မင်းအိပ်တိုကို နီးစပ်စေချင်သည်။ အစွမ်းအစရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်ပဲ လက်ထပ်စေလိုနေခဲ့၏။ မောင်ကံသာနဲ့တော့ သဘောမတူပါဘူး။ ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစက မရှိ။ သူနဲ့လေးအပေါ် အနစ်နာခံတတ်ပေမယ့် အထင်ကြီးစရာက မရှိ။ ဒေါ်ဒေါ်ထားကြိုက်တာက ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစရှိတဲ့ ယောက်ျားပဲ။

'သွားကြစို့ သူနဲ့လေး'

သူနှုတ်က ဆွဲခြင်းလေးဆွဲပြီး ခြံထဲဆင်းလာတော့ ခြံထဲမှာ မင်းအိပ်တို ထိုင်နေသည်။

'ဒေါ်ဒေါ်ထား လိုတာတွေ သေသေချာချာမှတ်ခဲ့နော်၊ သူနှုတ်ကိုယ်တိုင်ဝယ်မှာ၊ ချက်လည်းချက်မယ်၊ လက်စွမ်းပြမလို့'

မင်းအိပ်တိုကြားအောင် တမင်ပြောတာပါ။ သူနှုတ်က ရှုပ်ယလာရှုပ်ယလာကောင်မလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြပစ်ရမယ်။

'မမလေး... အုတ်ခ ဆွဲခြင်းလိုက်ကိုင်ပေးမယ်'

'မလိုဘူး၊ မမလေးနိုင်တယ်၊ နင့်အစ်ကိုလေး လိုအပ်တာတွေပဲ ထုပ်ပေးလိုက်'

'ဒီနေ့တော့ ထူးထူးခြားခြား'

'အုတ်ခ... အိပ်တိုအခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးလိုက်ဦး။ သွား'

သူနှုတ်ကို စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် အလိုက်မသိ ပြောချင်တာပြောတော့မည်ဆိုတာသိ၍ သူမ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ရသည်။ သူမသွားသည့်ဈေးက ဇီးတီးမာခဲ။ ဝယ်စရာရှိတာတွေ ဝယ်၏။ ပျော်စရာတော့ အကောင်းသား။ သူနှုတ် တက်ကြွနေသည်။

'သူနဲ့လေးကို ကြည့်ရတာ အရမ်းပျော်နေတယ်၊ ကောင်းတယ် အိမ်မှုကိစ္စဆိုတာ မိန်းကလေးတိုင်း တတ်ထားသင့်တယ်လေ၊ လုပ်လုပ်လုပ်လုပ်ပေါ့'

'အင်းနော်'

'ဈေးနှုန်းတွေဘာတွေ သိထားတော့ ကိုယ့်ကို မလိမ်နိုင်တော့ဘူး သူနဲ့လေး'

သုန္ဒရီပျော်နေသည်။ အိပ်ပတ်ကြိုက်တတ်တာတွေ စဉ်းစား
ရွေးချယ်ရတာကလည်း ရင်ခုန်နေသည်။ မေမေက ရွှေသမက်လော
ဟု ပေါ်တင်ပြောထားပြီးသား။ အရေးထဲ ကံသွာဆီက ဖုန်းဆက်
သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

‘အရေးထဲ ဒီကောင်စုတ်က အရမ်းရှုပ်တယ်’

သူမ ဖုန်းလေးကိုဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်ရသည်။ ကံသွာ
လည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဆက်ဆံလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ စိတ်ထဲ
လုံးဝမသက်သာ။

သူက လိုက်လာမယ်ဆို၍ ပို၍ပင်စိတ်ညစ်သွားရ၏။ မလို
လာနဲ့ဟု စွတ်အော်ပစ်လိုက်သည်။

‘မလိုက်လာနဲ့၊ ငါ ဈေးဝယ်နေတာဟာ၊ နောက်နေ့မှတွေ့
နော် ကံသာ’

‘မရဘူး၊ နင် ဘယ်ဈေးမှာလဲ၊ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်၊ ဘာဖြစ်
ဈေးတွေလိုက်ဝယ်နေရတာလဲ၊ မင်းအိပ်ပတ်အတွက်လား’

‘အိမ်အတွက်ပါဟာ၊ နင်ကလည်း ဒီမှာ ငါ အလုပ်တွေများ
တယ်ဟ’

‘သုန္ဒရီ နင့်အချိုးတွေ ရေရေလည်လည်ပြောင်းနေတယ်၊
အခု အရမ်းကို ရင်ပူနေပြီ’

‘အိပ်ပွယ်မရှိတာ ကံသာရာ၊ အိပ်ပတ်ကို မထိခိုက်ပါနဲ့ဟ၊
အခုတော့ တို့တိုက်မှာနေရတာပါ၊ ဖေဖေရဲ့ သားလို့ပဲနော်’

‘မသိဘူးဟာ၊ နင်ဘယ်မှာလဲ၊ ဈေးဝယ်တယ်၊ နင်ဘယ်တုန်း
အများ ဒီလိုအပိုအလုပ်တွေ လုပ်ဖူးခဲ့လို့လဲ သုန်’

‘အခုဝယ်တယ်ဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကံသာ နင် ဘာဖြစ်လို့
အိပ်ပတ်ကို မီးခွက်ထွန်း ရှာနေရတာလဲဟ’

‘နင် အရမ်းစိမ်းတယ်၊ မင်းအိပ်ပတ်ရောက်မှ ပြောင်းလဲသွား
တာ ငါနဲ့က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စားအတူ သွားအတူလေ’

‘မင်းအိပ်ပတ်က မင်းအိပ်ပတ်ပဲ၊ ကံသာက ကံသာပဲ၊ တော်ပါ
အဘဟာ၊ အရေးကြီးတာက တို့တွေ ဒီနှစ် အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့

အောင်ချင်းပေါက်အောင်ဖို့ပဲကံသာ၊ ကြိုးစားကြမယ်လေ’

‘ညနေ ငါလာခဲ့မယ်၊ ကြက်တောင်ရိုက်မယ်၊ ဒီနေ့တော့ နင့်ကို
အိုင်ကစားပြမယ်’

‘ငါမအားဘူး’

‘နင်က ဘာတွေများ အလုပ်များနေလို့လဲ သုန်၊ မရဘူး၊
ပြုတမ်းအားနေတဲ့ ကောင်မလေးကများ’

ကံသာ ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။ မင်းအိပ်ပတ်စာတော်တာ
နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။ သုန္ဒရီကိုယ်တိုင် မင်းအိပ်ပတ်

ရှေ့မှာ ပဲများနေသည်ဟု ထင်၏။ ကံသာ စက္ကန့်လေးမျှပင် သူ့အပေါ် စိတ်မချနိုင်။ ဈေးဝယ်နေတယ်ဆိုတာလည်း မင်းအိမ်အတွက်ပဲ ဖြစ်မည်။ ကံသာ ဒေါသထွက်နေရသည်။

'သုန္ဒရီ... ညနေ ငါလာမှာနော်၊ နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိတာတော်ပါတော့ ကံသာရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊

ငါအလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်ဟာ၊ ကောင်စုတ်ရဲ့ သူမ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ကံသာကြောင့် စိတ်အပျက်တွေ ဖြစ်နေရ၏။ တကယ်စိတ်ပိန်တယ်။ ကံသာနှင့် အောင်နေဖို့က မလွယ်ပေ။

'ကံသာ လာဦးမယ်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ထားရယ်' အင်းလေ... မောင်ကံသာကိုလည်း အရမ်းတင်းလို့

သေးဘူး သူနဲ့လေး၊ သူ့အဖေနဲ့က သမီးဖေဖေ လုပ်ငန်းဆက်ခွယ်တွေ ရှိသေးတယ်လေ'

မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သုန္ဒရီဘက်က သူငယ်ချင်းသံယောပဲ ရှိနေပေမယ့် ကံသာ မရိုးသားတော့ဘူး။ အမြင်ကတ်လိုက်နော်။ မင်းအိမ်တိန့် ဘာဖြစ်လို့များ နောက်ကျမှ တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာဟယ်။ စောစောက အပျော်တွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ သူမဟင်းတွေ ဝင်ချက်ရဦးမယ်။ မင်းအိမ်တိအမြင်မှာတော့ သုန္ဒရီ

အိမ်ကိစ္စတွေ စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့လေ။ ကံသာကြောင့် သူမအကြံအညံတွေ ပျက်စီးရတော့မယ်။ သူမ ဈေးအမြန်ဝယ်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

'ဟင်... ကံသာ နင်ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေတာနော်'

အမောဆိုသွားရသည်။ ကံသာက ခြံထဲမှာရှိတဲ့ ကြက်တောင်တောင်းမှာ ကြက်တောင်ကို တရွမ်းရွမ်း ရိုက်နေ၏။ သေချင်လိုက်တာနော် သူမ ပြန်လာတာ တွေ့တော့ အနားသို့လျှောက်လာလေသည်။

'ကံသာရယ်... နင်ဟာလေ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘူး၊ ငါအခုပဲ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာတာဟာ၊ နင်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ကစားနိုင်မှာလဲ'

'နေပါဦး သုန္ဒရီ၊ နင် အခုတစ်လော ထူးခြားဆန်းပြားနေတာမလားဟာ၊ ဈေးဝယ်သွားတယ်... နင် ဘယ်တုန်းက ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ဖူးလို့လဲ'

'အခုလုပ်တယ်ဟာ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဈေးဝယ်တဲ့အလုပ် စိတ်အဝင်စားဆုံးပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ ဒါဆန်းလို့လား'

'နင့်လိုမိန်းကလေးမျိုးအတွက်ကတော့ ဆန်းတယ်၊ မီးဖိုချောင်တိစ္စတွေ နင် ဘယ်တုန်းကစိတ်ဝင်စားလို့လဲ'

‘ငါပြောပြီးပြီပဲ၊ အခု စိတ်ဝင်စားလာတယ်’

‘ဟိုကောင့်ကြောင့်လား’

‘ဘာပြောတယ်’

ကံသာက အဓိပတိအခန်းဘက် မေးငြေ့ပြီး မေးတော့ အဓိပတိက

ပြတင်းပေါက်မှာ ထွက်ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၍ သူနှစ်ရို အ

အကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်။ သေပါပြီ။ ကံသာ အ

ဆိုတယ်။ လူမှုရေးလည်း မသိဘူး။ အရင်ကတည်းက သဝန်တို့နဲ့

ဗုံ ကံသာအမှုအကျင့်တွေကို မနှစ်သက်မိပါဘဲ စိတ်တွေညစ်ရသလို

‘အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ကံသာ၊ မဆီမဆိုင်တွေ နင်ပြန်မပြော

‘မပြန်ဘူးဟာ၊ နင်နဲ့ စကားတွေပြောမလို့ လာတာ’

‘ပြီးရောဟာ’

ကံသာက သူမလက်လေးကို ဆွဲတော့မည့်ဟန်ပြနေ၏။ သူ

ကဗျာကယာပင် ခြံထဲထွက်လာခဲ့သည်။ မင်းအဓိပတိက ပြတင်းပေါက်

မှာ ထွက်ရပ်နေရာကနေ တိုက်ထဲပြန်ဝင်သွား၏။ သူနှစ်ရိုစိတ်

ပူလောင်လာသည်။ ကောင်စုတ်ကံသာကြောင့်ပါ။ မလွဲသာမရှောင်

၍ ကံသာနှင့် ထိုင်စကားပြောနေရသည်။

‘သူနှစ်ရို’

‘ပြော’

‘နင် အခုတစ်လော ငါ့ကိုတွေ့လိုက်ရင် မျက်နှာကြီးက သူနဲ့မှန်

တင်သွားသလိုပဲ၊ ငါတို့က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စားအတူ၊

အတူ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းတွေပါဟာ၊ နင်က အခုမှ

တစ်လောတဲ့ ဟိုကောင့်အပေါ်’

‘တော်တော့ ကံသာ၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ မင်းအဓိပတိကိုပဲ ခလုတ်

တင်နေရတာလဲဟာ၊ စိတ်ပျက်တယ်၊ ဒီနှစ်က တို့တွေအတွက် အရေး

တဲ့ စာသင်နှစ်လေ’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

‘ကံသာ’

‘စာသင်ဖို့ဆိုရင် ပျင်းတဲ့ ရွှေသူနှစ်ရို... စာအလွန်ညံ့သော

သူနှစ်ရို... မင်းရည်မှန်းချက်တွေက အရမ်းမြင့်မားသွားပြီထင်လား’

‘ကံသာ... နင် ဒီလိုပဲ လိုက်ရုံနေမယ်ဆိုရင်တော့ နင့်ကို

ထယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ စွန့်လွှတ်မှာနော်’

‘နင် အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ရွှေသူနှစ်ရို၊ ငါက နင့်ရဲ့အစေ

ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေးပါ’

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးစုထောင့်ပြီး ကံသာအား စိတ်ပျက်စွာကြည့်မိ

တည်း ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ ကံသာက သူမအနံ့အတာ

အခံဆုံးပင်။

ဒါပေမဲ့လည်းဟယ် မင်းအဓိပတိအပေါ် သုန္ဒရီခံစားချက်က နှလုံးသားထဲအထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စူးနစ်ပြီး ချစ်မိနေတယ်။ ကံသွားရုံနေတာပင် သူ့မဘဝအတွက် အနှောင့်အယှက်အဟန့်အတားဖြစ်နေလေသည်။

မတတ်နိုင်ဘူး ကံသာ။ တကယ်ပဲ ထူးဆန်းဖွယ်ပြောင်းထဲတွေ ဖြစ်ပေါ်နေရတာ အမှန်ပဲဟယ်။ သူ့မ ငြိမ်သက်နေသည်။

‘ကံသာဆိုတဲ့ကောင်က ရွှေသုန္ဒရီကို ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးစွန့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်’

ကံသာစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။ သုန္ဒရီရဲ့ ဝန်းစိမ်းစိမ်းတွေကို ကံသာ သတိထားမိနေသည်။ မင်းအဓိပတိကြောင့်ဆိုတာ သဘောပေါက်၍လည်း သူ့အပေါ် သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် မပိုသော ရွှေသုန္ဒရီဆက်ဆံမှုတွေကိုလည်း နာကျင်ရ၏။ ကံသာဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

‘ငါ့ရင်ထဲမှာ တွယ်ငြိနေတဲ့သံယောဇဉ်က ဘယ်လိုအတိုင်းအတာနဲ့မှ ထုထည်နှိုင်းယှဉ်လို့ မရဘူး သန့်’

ကံသာမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေတောင် လည်လာသလို သုန္ဒရီ အထိတ်ဟလန့်နှင့် ကံသာ ငိုချပစ်လိုက်တော့မလားဟုကြော

သည်။ ကံသာစိတ်တွေ ကျေနပ်စေရန် သူ့မစကားတွေ လိုက်လိုက် လျှော့ ပြောပေးရသည်။

‘ကံသာရယ် သုန္ဒရီကရော နင့်ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သာဓကဇာတ်တွေနဲ့ ခွဲရတာပါဟာ၊ တို့တွေက သူငယ်ချင်းတွေလေ’

သူ့အကြည့်တွေက ဆတ်ခနဲ ဒေါသငွေ့တွေသမ်းပြီး သုန္ဒရီကို နှိုးလိုက်သည်။ ကံသာ... ဘာကောင်လဲ။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ။

သူ့ရဲ့ ထွက်သွားချင်လာ၏။ ကြက်တောင်လည်း မရိုက်ချင်ပါဘူး။

‘အထွေထွေပဲ ချက်ချင်တာ။ သူ့မ စိတ်မသက်မသာကြီး ဖြစ်နေသည်။’

(၈)

‘သုန္ဒရီကို ပေါ့ပျက်ပျက်စိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုပြီး အထင်မသေးနဲ့နော်၊ အခု ဟင်းချက်နည်းတွေ သင်နေပြီ’

မင်းအိမ်ပတ်ကတော့ သုန္ဒရီ ရွီးနေမှန်း သိသည်။ အထင်မပါဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ အိမ်ပတ်နှင့် အရောတဝင်လုပ်အကြံအဖန်တွေ လုပ်နေတာပဲထင်မိ၏။ မာနမရှိတဲ့ ရွှေသုန္ဒရီ မနှစ်သက်ဆုံးပဲ။ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ၍ သူ့ကို စာတွေရှင်ခိုင်းသည်။ တကယ်လည်း ညံ့တယ်။ ကံသာဆိုတဲ့ကောင်က သေး။

‘သုန္ဒရီက အိမ်မှုကိစ္စတွေဆိုရင် စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ မေ့မိမိမိတာ သိလား၊ အိမ်ပတ်... စားကြည့်စမ်းပါဦး သုန္ဒရီကြော်ထားတဲ့ ကြက်သား၊ ဟိုလေ... ခရုဆီတို့ ထောပတ်တို့နဲ့ ကြော်ထားတာ

‘ကိုယ်မကြိုက်ဘူး’

‘ဟင်’

‘ကိုယ်က အကြော်တွေမစားတာ ရွှေသုန္ဒရီ’

‘ဟုတ်လား... ဒုက္ခပါပဲ၊ သုန္ဒရီလက်ရာကို စားစေချင်တာ၊ ချက်သားပဲ၊ အိမ်ပတ်က အသီးအရွက်တွေ စားတယ်၊ ဒါဆို မြင်းခွာသုပ်ပေးရမလားဟင်’

‘တော်ပါပြီ၊ ဒီမှာစားစရာဟင်းတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ဟယ်’

‘အို မဟုတ်တာပဲ၊ ဒီမှာအကြော်တွေပဲ ရှိတယ်၊ အရွက်သုပ်လေး အစပွဲတော့ ရှိရမှာလေ၊ မနက်က သုန် မြင်းခွာရွက်တွေ ဝယ်လာတယ်၊ ခဏလေးပဲစောင့်’

သုန္ဒရီ လက်စွမ်းပြချင်၍ ထမင်းစားပွဲကနေ ထလာခဲ့သည်။ မြင်းခွာရွက်သုပ်ကတော့ မခက်ဘူးဟုထင်၍ သုပ်ပေးမည်ဟု ပြောဆိုက်တာပါ။ အဲတော့ ရှည်ကြောပြီးထလာတာ မြင်းခွာရွက်တွေကြည့်ပြီး ဘယ်ကနေ စကိုင်ရမှန်းမသိ။ အရေးထဲ ဒေါ်ဒေါ်ထားကလည်း သယ်ရောက်နေမှန်း မသိပါဘူး။ သုန္ဒရီ စဉ်းစားပြီး အရွက်တွေကို ချောဆေးသည်။ ပြီးတော့ ပါးပါးလှီး၏။ ဟုတ်ပြီ ဘာတွေထည့်ရမလဲ။ ဒေါ်ဒေါ်ထားက အသုပ်သုပ်စားလို့ရအောင် ဆီချက်တွေ ဘာတွေဆိုတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူမ ပုလင်းတွေတော့ တွေ့နေသည်။

‘ဆီချက်ထည့်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဘာထည့်ရမလဲ၊ အား မဖြစ်
သေးပါဘူး၊ မြန်မြန်လုပ်မှ ဒါလေးတောင်မလုပ်တတ်ရင်လည်း မိန်းက
လေးမဝီသရာရောက်တယ်’

သူမစိတ်ထဲရှိတာတွေ ထည့်ပြီး နယ်ဖတ်၍ ထွက်လာသည်။
မင်းအိပ်ပတ်က စောင့်နေလို့ တော်ပါသေးတယ်။ သူမ အကျအနာပြင်
ဆင်ကာ စားပွဲပေါ်ချပေးလိုက်သည်။

‘စားနော် အိပ်ပတ်’

မြင်းခွာရွက်သုပ်ပန်းကန်လေးအား မင်းအိပ်ပတ်ရှေ့မှာ ချပေး
လိုက်သည်။ သူက ဇွန်းလေးကိုငိုပြီး မြင်းခွာရွက်သုပ်တွေ စားတော့
သုန္ဒရီ ဝီတိဖြစ်သွားရ၏။ သူ အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံပေး၍ ဖြစ်
သည်။

‘အား... ထို’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်တာလဲ အိပ်ပတ်၊ မကောင်းဘူးလားဟင်’

မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့၍ မြင်းခွာရွက်သုပ်တွေကို ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်
၍ သူမ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မေးမိသွားသည်။

‘မင်းအသုပ်က အငန်တွေ များနေတယ်၊ ဟန်ဆောင်မျိုးချလို့
တောင် မရဘူး သုန္ဒရီ’

‘ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ အချဉ်တောင် မထည့်မိဘူး၊ တောင်း
ပန်ပါတယ် အိပ်ပတ်ရယ်’

‘မင်းမလုပ်တတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ချင်နေရ
တာလဲ’

‘ဟင်’

‘မင်း အိမ်မှုကိစ္စတွေကို စိတ်လည်းမဝင်စား၊ နားလည်းမလည်
ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ညာဟန်ဆောင်ချင်ရတာလဲ ရွှေသုန္ဒရီ၊ အဲ့ဒီလို
မလုပ်ပါနဲ့ ကိုယ်လည်း မျက်စိနောက်တယ်’

‘မင်းအိပ်ပတ်’

သူ ထလိုက်သည်။ ရွှေသုန္ဒရီက သူနှင့်ရင်းနှီးစေရန် ကြိုးပမ်း
ချက်တွေကို သူတကယ်ပဲ မျက်စိနောက်နေမိ၏။ ကံသာလည်း ခံစား
မော့ပဲလေ။ သူ့ကို အရောတဝင်လုပ်နေသည်။

‘မင်းအိပ်ပတ် ခဏနေပါဦး၊ သုန္ဒရီ တောင်းပန်ချင်တယ်’

‘မလိုဘူး’

‘သုန္ဒရီက အိပ်ပတ်နဲ့ ခင်မင်ချင်တယ်၊ ဝန်ခံတယ်လေ၊ သုန္ဒရီ
အိမ်မှုကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ စာညှိတယ်၊ အခု အိမ်မှုကိစ္စတွေကို
စိတ်ဝင်စားလာတယ်၊ စာလည်း ကြိုးစားချင်တယ်၊ အဲ့ဒါ ဘာမကောင်း
တာရှိလို့လဲ’

‘မင်း သင်ကြားဦးလေ၊ ကြိုးစားကြည့်ပါ၊ ကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေ
ဆိုတာမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်ရှေ့မှာ လုပ်ပြမနေပါနဲ့’

အိမ်ပတ် တော်တော်လေး ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတာပါလား။ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ သူ့နှုတ်ကတော့ သူ့နှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးချင်လွန်းလို့ ကြိုးစားပြနေတာကို ကြည့်လေ ခပ်တည်တည်နှင့် သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ သူ့နှုတ်ကို အဖက်မတန်သလိုလို့။

‘ဒီမှာ... သူ့နှုတ်ကိုယ်တိုင်လေ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ဈေးထဲ သွားပြီး အပင်ပန်းခံဝယ်လာတာ သိလား’

‘အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့ ရွှေသူနှုတ်၊ မင်းဝယ်လာတာတွေက City Mark ကပဲ၊ တချို့ပစ္စည်းတွေ တံဆိပ်ခွာတာ မေ့ကျန်ခဲ့တယ် ထင်တယ်’

‘အယ်’

‘မင်း လိမ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပီပီရီရီလိမ်စမ်းပါ ရွှေသူနှုတ်၊ မင်းလား ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ဈေးထဲသွားမှာ၊ လုပ်ပြမနေပါနဲ့၊ ဘာမှ ထူးခြားလာမှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးကို ဝှန်ခနဲ ပိတ်ပစ်သည်။ သူမ အပြင် မှာ ခြေကလေးဆောင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ မင်းအိမ်ပတ် ရက်စက် တယ်။ စိမ်းကားလိုက်တာ။

သူများအိမ်မှာလည်း လာနေသေးတယ်။ အိမ်ရှင်သမီးချော လေးကို မတူမတန်ဘူးများ ထင်နေလား။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး

အောက်စောင်းလေး ဝေ့ဝဲသွားပေမယ့် မင်းအိမ်ပတ်ကိုတော့ မမုန်းဖို့။

ယောက်ျားပီသသည်ဟု သူ့နှုတ်စိတ်ထဲကပင် အထင်ကြီးမိနေ ခဲ့။ သူမ ဒေါ်ဒေါ်ထားရှိနေတဲ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

‘အို... သူနဲ့လေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ကျော့နှုတ်တွေအပြည့်နဲ့ပါလား၊ ဒီမှာ မြင်းခွာရွက်သုပ်တွေ တွေ့တယ်၊ သူနဲ့လေး လက်စွမ်းပြထားတာမဟုတ်လား’

ဒေါ်ဒေါ်ထားက စားလက်စ မြင်းခွာရွက်သုပ်ပန်းကန်လေးနား သွားပြီး ဇွန်းနှင့်ခပ်၍ မြည်းကြည့်မယ် ပြင်လိုက်သဖြင့် သူမ အပြင်း အထန် တားမြစ်လိုက်သည်။

‘မစားနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ထား၊ အရမ်းငန်နေလို့ ဟန်ဆောင်မျိုချလို့ ဆောင် မရဘူးလို့ အိမ်ပတ်က ပြောတယ်၊ သူနဲ့ အချဉ်ထည့်ဖို့ မေ့ နေတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ထားက ဘယ်ရောက်နေတာလဲလို့’

‘သူနဲ့လေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုနိုင်အောင်လေ၊ ဒေါ် ဒေါ်ထားက လသာဆောင်မှာ သန့်ရှင်းရေး သွားလုပ်နေတာပါ’

‘မျက်နှာရမလားလို့၊ အားလုံးအမှားတွေချည်းပဲ၊ City Mart ထဲ ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေ တံဆိပ်တောင် မခွာရသေးဘူးတဲ့၊ သူ့နှုတ် ညစ်တာ’

‘ဒေါ်ဒေါ်ထားလည်း နတ်နဲ့လုပ်မိတယ်၊ သုန်လေးကို အထိ
သေးခံရပြီကွယ်’

‘ထပ်ကြိုးစားမယ် သိလား’

သုန္ဒရီလေးရဲ့ ပြောင်းလဲလာမှုအတွက် ဒေါ်ဒေါ်ထား ဝမ်းသာ
သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သုန္ဒရီလေး လိမ်မာစေဖို့ မိမိအစွမ်းကုန်
ကူညီမိနေ၏။ မောင်အိပ်ပတ်ပဲ သုန်လေးနှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်
ရှိသည်။

‘အရေးကြီးတာက သုန်လေး စာကြိုးစားပြဖို့ပဲ၊ ဂုဏ်ထူးတွေ
အောင်ရင်လေ မင်းအိပ်ပတ် အရမ်းသဘောကျမယ်လေ နော်’

‘အင်း’

အင်းဟုသာ ပြောလိုက်ရတာ သုန္ဒရီကိုယ် သုန္ဒရီ မယုံကြည်
မှတ်ဉာဏ်ကို မကောင်းတာပါ။ ကြည့်လေ... မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်း
တွေကို ဈေးထဲမှာ မင်ပင်ပန်းပန်း လိုက်ဝယ်သလိုနဲ့ တံဆိပ်တွေ
အကုန် ဖြုတ်ပစ်ရမှာကိုး။ သူမ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေမိသည်။

‘သုန်လေး ထပ်ကြိုးစားကြည့်မယ်ဆို၊ စိတ်ဓာတ်မကျ
ကျရှင်ဆရာ လာလိမ့်မယ်’

‘ကံသာက တစ်မျိုး’

သုန္ဒရီတို့ဝိုင်းမှာ ကံသာကြောင့် အဆင်မပြေပေ။ ဒီကောင်စု

တလည်း ဖယ်ထုတ်၍မရ။ မင်းအိပ်ပတ်နဲ့ ရန်စောင်နေတာမျိုး သုန္ဒရီ
နည်းနည်းလေးမှ မကြိုက်။

နေ့ခင်းတစ်နေ့ခင်းလုံး ညဆယ်နာရီလောက်အထိ မင်းအိပ်ပတ်
နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရှိနေပေမယ့် ကံသာရှိနေ၍ မလှုပ်ရဲပေ။ ဖေဖေ
ကိုယ်တိုင်က မျက်နှာသာမပေးဘဲ ကံသာနှင့် ပြဿနာမဖြစ်စေနဲ့ဟု
အသေအချာမှာထားသည်။

‘သုန်လေး ထမင်းစားလေ၊ ပြီးတော့ ကျရှင်သင်ဖို့ လုပ်တော့၊
အလှအပလေး ပြင်လိုက်ဦးနော်’

‘တော်ပါပြီ၊ သုန္ဒရီ အရမ်းလှပနေရင် ကံသာက အရမ်းကြိုက်
ဦး ကပ်နေတော့မယ်’

‘သုန်လေး’

‘ဟင်’

‘ပူးစာဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာကို ဖန်တီးယူလို့တော့ မရဘူး၊
ဈေးအတိတ်ဘဝကတည်းက ဆုတောင်းတွေကြောင့် ပေါင်းဖက်ကြုံရ
တာပါကွယ်’

‘ဒါဆို ကံသာကြီးနဲ့ဆို သေပြီ၊ သုန္ဒရီကလေ ကံသာကို
သုငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ သံယောဇဉ်ရှိတာ၊ အဲ... မင်းအိပ်ပတ်
နဲ့ ပူးစာရှင်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် လာတွေ့ကြတာလေ၊ ဟုတ်တယ်၊
မင်းအိပ်ပတ်ပဲ’

သူမစိတ်တွေ ပြန်၍တက်ကြွလန်းဆန်းသွားရတာ ထမင်းကို တစ်ယောက်တည်း စားသည်။ မင်းအိပ်တီတောင် သိပ်မစားရသေးဘူး။ သူမအသုပ်ကြောင့် စိတ်တိုပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားရရှာ၏။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။

သွားပို့ပြန်ရင်လည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မပို့တော့ပါဘူး။ ရွှေသုန္ဒရီ မာနလေးတော့ နည်းနည်းထားစမ်းဟယ်။ သူ့အခန်းထဲမှာ စားစရာတွေ ရှိပါတယ်။ သူမ စိတ်ကို တင်းထားပြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ စားပစ်လိုက်သည်။

‘အသုပ်ဆိုတာ ပုစွန်ခြောက်ထည့်ရတယ်။ သတ်သတ်လွတ်လွတ်ရင် မြေပဲလှော်လေး ထောင်းထည့်ရတယ်။ အငန်တွေ အရမ်းမသုံးဘဲ လေး၊ မန်ကျည်းနှစ်လေးဖျော်ပြီး ထည့်သုပ်ရင် ပိုကောင်းတယ် သူနီလေး’

‘ဟား... ဟား... ဟား သူနီလေးမြင်းခွာရွက်သုပ်စားပြီး အိပ်ပီလေ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားတာပဲ၊ ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘူး ထွေးထုတ်တယ်’

‘သူနီလေးက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ မောင်မင်းအိပ်တီက မမုန်းပါဘူး၊ အရမ်းကိုလည်း လှပလွန်းတယ်’

‘ဟွန်း... အလှအပနဲ့တော့ မင်းအိပ်တီကို စွဲဆောင်နိုင်မှာပဲ’

တုတ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်ထားရ၊ မေမေက ခိုင်းကောင်းကျောက်မိ နေပြရအိတ်တဲ့လေ၊ ဘယ်လိုနေရမလဲဟင်’

‘အရူးမလေး အခုခေတ်မှာ အဲဒီလောက်ကြီး သူနီလေးနေပြန်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့ ရွှေသုန္ဒရီကို ဘယ်လို ကျွေးမွေးပြီး က ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်မှာလဲကွယ်’

‘ဟုတ်တယ်နော်’
သူမ မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် သူမအခန်း ပြန်လာတော့ မင်းအိပ်တီက အခန်းထဲကနေ အထွက်နှင့်ဆုံသည်။

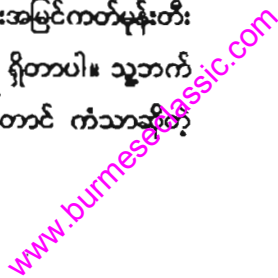
‘ဪ... အိပ်တီ စောစောက ထမင်းတောင် ကောင်းကောင်းမစားရသေးဘူး၊ သွားပို့ပေးရမလားဟင်’

‘ကိုယ့်မှာ လိုအပ်ရင်ခိုင်းဖို့ အုတ်ခရိုပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခိုင်းပေးပေးနေစမ်းပါ’

‘ဟွန်း... တစ်တိုက်တည်းနေကြတာလေ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရန်သူကြီးလို မနေတတ်ပါဘူး၊ တစ်နေကုန် ဒီမျက်နှာကြီးတွေ အမြဲတမ်းတွေ့နေကြရတာလေ’

အိပ်တီကတော့ သုန္ဒရီအပေါ် အရမ်းကြီးအမြင်ကတ်မုန်းတီးတာမဟုတ်ပေမယ့် မျက်စိနောက်တာလောက် ရှိတာပါ။ သူ့ဘက်

က စိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံနိုင်တာတောင် ကံသာဆိုတာပဲ

ကောင်က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မနာလိုဝန်တိုမှုတွေနှင့် အိပ်ပတ်တိရန်သူလို ကြည့်မြင်တတ်သည်။

‘မင်း စာတွေကျက်ပြီးပြီလား ရွှေသုန္ဒရီ၊ အရေးကြီးတာတွေကျောင်းစာတွေလေ၊ သင်္ချာတွေကတော့ မင်းတွက်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ စာအုပ်ပြင်ပြီး စာသင်ခန်းထဲကို နာရီဝက် စောလာပါ’

‘ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ သုန္ဒရီ မေ့နေတာ၊ ဟိုလေးမင်းအိပ်ပတ်ရှေ့မှာ အစွမ်းပြချင်တာနဲ့ အဟိ... အိပ်ပတ်က စာသင်ခန်းထဲ သွားတော့မလို့လား၊ ခဏလေးနော် သုန္ဒရီ အခုပဲ လာခဲ့မယ်’

သူက လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ပြောချင်တာပြောပြီး စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ထွက်သွားသည်။ အခြေအနေက နည်းနည်းလေးတော့ တက်လာတယ်။ အဟက်... မင်းအိပ်ပတ်က စာတွေရှင်းပြတော့မယ်ထင်တယ်။ ဟိုကောင်ကံသာ စောစောရောက်မလာပါစေနဲ့။ သူ့အခန်းထဲသို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

‘ငါ့ဘဝရဲ့ မီးအိမ်ရှင်ပါ*** ငါ့ဘဝရဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင်လေးပါ*** ငါ့ဘဝရဲ့ တန်ခိုးရှင်ပါ*** ငါ့ဘဝရဲ့ အားအင်ပေါ့*** နှင်ဟာ လာလေးပါ***’

‘အမလေး... ငါ ဘာတွေဆိုနေတာလဲ၊ ကျောင်းစာတွေမရသေးဘူး၊ အိပ်ပတ်ရှေ့မှာ ကြိုးစားပြမယ်ဆိုကာမှ မေ့ရသေးတာ’

ပျော်ပြီး သီချင်းတွေဆိုမိသွား၍ အမြန်ဆုံး အရှိန်တွေကို ပြန်အုပ်ချုပ်လိုက်ရသည်။ စာသင်ခန်းထဲကို နာရီဝက်စောပြီးလာခဲ့ဟု အိပ်ပတ်က ပြောပေမယ့် ပို၍အချိန်ရအောင် စာအုပ်တွေကို ကောက်ယူ၍ စာသင်ခန်းထဲ အမြန်ဆုံးဝင်လာခဲ့သည်။

ရွှေသုန္ဒရီရဲ့ ကလေးဆန်လွန်းတဲ့ အတွေးအခေါ်နှင့် အပြောအဆို
အယာတွေကိုကြည့်ပြီး မင်းအိပ်ပတ် ရယ်ချင်ပေမယ့် မျက်နှာထား
ပိုမိုတင်းထားရသည်။ ရွှေသုန္ဒရီကို အရောင်လို့မဖြစ်ဘူး။ မကြာ
ဘဲ တံသာဆိုတဲ့ကောင် ရောက်လာဦးမယ်။ အိပ်ပတ်က တစ်ယောက်
လည်း သင်ချင်ပေမယ့် အန်ကယ်ညိုစိဉ်တာဆိုတော့ ဘေးကမတက်
နိုင်ပေ။ သုန္ဒရီကို စကားမများဖို့ ဟောကပ်ပစ်လိုက်သည်။

(၉)

‘မင်း စာတွေဘာဖြစ်လို့မကျက်တာလဲ ရွှေသုန္ဒရီ’
‘မေ့နေလို့ပါ’

‘ဘာပြောတယ်၊ ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ကျောင်းစာကျ
ဖို့ မေ့ရလား၊ အိပ်ပတ်မရှိတာပဲ။ ဒီနှစ်က ဘယ်လောက်အထိ အ
ကြီးလဲဆိုတာ မင်းသိထားသင့်တယ်’

‘သိတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ ညကလည်း အစော
အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ မနက်အစောကြီး ထကျက်မယ်ဆိုတော့လည်း
မနိုးဘူး၊ သုန္ဒရီမှတ်ဉာဏ်တွေ ကောင်းလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရ
အိပ်ပတ်’

‘အဲ့ဒါ ကလေးအားဆေးပဲ၊ မင်းအသက်ကို ပြန်တွက်ဦး’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ဟို... ဒါဆို တီဗီမှာကြော်ငြာနေတဲ့
သောက်ရင် ရမယ်ထင်တယ်နော် အိပ်ပတ်’

‘မင်း ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ ရွှေသုန္ဒရီ၊ စကားတွေအရမ်းမများပါနဲ့၊
အတူတူစာကျက်မယ်၊ စာအုပ်ဖွင့်၊ ကိုယ် ရတော့ရပြီးသား။

‘အဲဒါကို မေးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူမက ရီရီသေသေပုံစံဖြင့် စာအုပ်လေးကိုဖွင့်၍ စာကျက်
သည်။ အိပ်ပတ်ရှေ့မှာ စာကျက်ရလို့လားမသိဘူး။ အာက သွက်နေ
မှတ်ဉာဏ်တွေလည်း ကောင်းနေသလိုပင်။

တကယ်တော့ သူမ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းစေရန် ဘာမှသောက်
ရမှာမလိုပါဘူး။ အိပ်ပတ်ပဲ အနားမှာနေပေးပါ။ သူမ စာကျက်ရင်း
အားပေးမောသွားလျှင် အိပ်ပတ်က ဟိတ်ဆိုပြီး သတိပေးတတ်
ပေသည်။

‘ဟိတ်’

‘အယ်’

‘မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဘာသဘောကျစရာ စဉ်းစားနေရတာလဲ ရွှေသုန္ဒရီ’

အဓိပတိအကြောင်းတွေပေါ့ဟု မပြောရဲ။ အဓိပတိစိတ်ဆိုး သူမအနားမှ ထွက်သွားမှာ အစိုးရိမ်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

‘စာတွေကိုပဲ ရင်ထဲမှာနှစ်ပြီး သွင်းထားစမ်းပါ ရွှေသုန္ဒရီ ငွေကြေးဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာချမ်းသာ ပညာရေးဘယ် ထူးချွန်မှ ကျက်သရေရှိတယ်’

‘အဓိပတိက အရမ်းလူကြီးဆန်တယ်၊ အရမ်းလည်း တော်တော် လေးစားပါတယ်’

‘ထားလိုက်တော့ စာကျက်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူမ စာတွေကျက်ရတာ ဉာဏ်တွေရွှင်ပြီး အားလုံးရသူ သည်။ အဓိပတိက မချီးမွမ်းပေမယ့် မျက်နှာထားကြီးက ပြောတဲ့ သွားတာလေးပဲ သုန္ဒရီ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေမိသည်။

‘ဆက်ပြီးကျက်လေ၊ ပြီးရင် သင်္ချာတွေ တွက်မယ်၊ မင်း အင်္ဂလိပ်စာတော့ တော်ပါတယ်’

‘မူကြိုကတည်းက Part Time တွေ တက်ထားတာလေ အ

‘မင်း စိတ်လည်းဝင်စားတယ်၊ နောက်ဆို ပေါ့ပေါ့နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊

သုန္ဒရီ ကြိုးစားမယ်၊ အဓိပတိကို အမိလိုက်ရမယ်လေ နော်’

‘လက်တွေ့သက်သေပြစမ်းပါ၊ မင်းက စကားအရမ်းများတဲ့

အောင်မလေးပဲ’

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

‘အဲဒီလိုကြီး အော်မရယ်နဲ့လေ၊ မင်းက မိန်းကလေး’

‘အို... Sorry သုန္ဒရီရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်တွေကို ထောက်ပြနော်

သုန္ဒရီ ပြင်ပါမယ်’

အလွန်အမင်းကျိုးနွံနေတဲ့ ရွှေသုန္ဒရီရဲ့အမူအရာတွေကို အဓိပတိ မသုံးရဲ။ သူနဲ့အရောတဝင်နေချင်တိုင်း ဟန်ဆောင်လိမ်ညာမှုတွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

စာကတော့ ရပါတယ်။ ဉာဏ်အတုံးကြီးမဟုတ်။ ကလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆိုးသွမ်းပေါ့ပျက်နေတဲ့တဲ့ အမူအကျင့်တွေ ရှိနေ သေးသည်။ ပြင်ပေးရမယ်။

အန်ကယ်ညိုနှင့် အန်တီစတို့ကလည်း အဓိပတိရဲ့မိဘတွေ ဖြစ်နေ၏။ ရွှေသုန္ဒရီကို နည်းနည်းပါးပါး ထိန်းပေးဖို့တော့ ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

‘မင်း တော်လာပါပြီ၊ ကြိုးစားနော်’

'ဟုတ်ကဲ့'
 'မင်း ကိုယ့်ကို လှောင်ပြောင်နေတာလား ရွှေသုန္ဒရီ'
 'မဟုတ်ပါဘူး အဓိပတိ၊ ဆရာဆိုပြီး လေးလေးစားစားပြောပါ။ တပည့်ခံတာလေ'

ရူးကြောင်ကြောင်ကောင်မလေးပဲ။ ပြုံးလိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်ခွက်လေးနဲ့ သူမမျက်ဝန်းတွေက တောက်တောက်ပပ နက်နက်လေး နှာတံစင်းစင်းလေးကလည်း လှပလွန်းနေသည်။ အသားအရေက အဝင်းမှည့်အိစက်နေတဲ့ကောင်မလေးအတွက် အဓိပတိစိတ်ပူပင်နေသည်။ တန်ဖိုးရှိလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သင့်တယ်။ သူလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေသုန္ဒရီအကြောင်းတွေ စဉ်းစားမိတဲ့ တွေ့မြင် ချင်တဲ့စိတ်တွေပင် ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း ရွှေသုန္ဒရီကို ကြောက်နေမိသည်။ ပေါ့ပျက်ပျက်မိန်းကလေးတွေကို အဓိပတိ ဘယ်တော့မှ အထင်မကြီး။

သူ ဂရုတစိုက်နှင့် စောင့်ရှောက်ပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေက အထင်ပေးနေတဲ့ကြားမှ အဓိပတိ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

'မင်းတို့က ဒီမှာ နှစ်ယောက်သား တော်တော်လေးအကြည့် ဆိုက်နေကြပါလား၊ အစောကြီးကတည်းက ထိုင်နေကြတာ ထင်တယ်။ ကံသာရောက်လာသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပြဿနာကို စတင်

အယ်ဆောင်လာတော့သည်။ အဓိပတိကတော့ စာပဲဖတ်နေလိုက်၏။ အသားနှင့် မပတ်သက်လိုပေ။

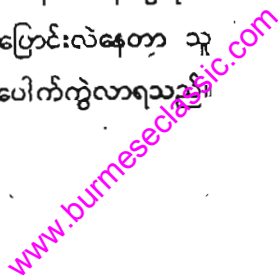
'ကံသာ ရောက်တာနဲ့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ထိုင်လေ' ဆရာမှမလာသေးတာပဲ၊ ဘာထိုင်လုပ်မှမှာလဲ၊ သုန္ဒရီ လာပြောသွားမယ်'

'စာကျက်ရမယ်လေ၊ နင် ဆရာပေးထားတဲ့အိမ်စာတွေ ကျက်အားပြီးပြီလား'

'အရေးမကြီးပါဘူး' ကံသာ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီနှစ်က တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အရေးကြီးတယ်ဟ'

'နင် အပိုတွေလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ရွှေသုန္ဒရီရာ၊ ဘယ်တုန်းက အများစားစားတွေက အရေးကြီးသွားရတာလဲ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နင်မကြိုးစားလို့ ငါတောင် ညံ့ဖျင်းသွားရတယ်'

'ကံသာ' မင်းအဓိပတိနှင့်အတူတူတွေ့လိုက်တိုင်း ကံသာ စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ကင်းမဲ့သွားရကာ သုန္ဒရီအား အဓိပတိအနားကနေ ဆွဲထုတ်သွားချင်မိသည်။ သုန္ဒရီအချိုးတွေကလည်း ပြောင်းလဲနေတာ သူမတို့ထားမိလာ၏။ တွေးမိတိုင်း ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလာရသည်။

‘နင်မှတ်မိလား ရွှေသုန္ဒရီ၊ အတန်းထဲမှာ ငါစာတော်ပြီး အဆင့်
တစ်ရပ်တိုင်း နင် စိတ်ကောက်စိတ်ဆိုးတတ်လွန်းလို့ နင့်အဆင့်နောက်မှာ
ပဲ ငါအမြဲနေခဲ့တယ်’

‘ခြံထဲသွားကြမယ် ကံသာ’

‘ဒီမှာပဲပြောမယ်’

‘တို့ကိစ္စတွေ အဓိပတိရှေ့မှာပြောနေတော့ရော သူဘာသိမှာ
လဲဟ’

ကံသာ... အရူးကောင်... စိတ္တဇဆေးရုံက ထွက်ပြေးလာရင်
အရူးတစ်ယောက်လို မျက်ဝန်းတွေက ဝင်းတောက်၍ ဒေါသတွေ
ပေါက်ကွဲတော့မယ့်အကြည့်တွေကြောင့် အဓိပတိအား အရမ်းမျက်နှာ
အားနာရသည်။

‘ကံသာဆိုတဲ့ကောင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ သုန္ဒရီ၊ အခြောက်
တိုက်ဘဝင်မြင့်ပြီး လူတွေကို မတူသလိုမတန်သလို ဆက်ဆံနေခဲ့
မင်းအဓိပတိလိုကောင်ကို အထင်မကြီးဘူးနော်’

ကံသာစကားတွေက ရိုင်းစိုင်းလွန်းနေ၍ အဓိပတိ ရင်မဆိုင်တိုင်း
၍ ထလိုက်သည်။

‘အဓိပတိ ဆရာလာတော့မယ်’

အဓိပတိက လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။

ကံသာ လွန်တယ်။ လူမှုရေးလည်း နားမလည်ဘူး။ သူမ ငိုပစ်ချင်လာ
မယ်။ ကံသာက ဒီကောင်ထွက်သွားတာ ကောင်းတယ်။

နောက်နေ့က စပြီး နင်နဲ့ငါ တစ်ဝိုင်းသင်မယ်ဆိုတော့ သူမ
ဒေါသတွေအကြီးအကျယ် ထွက်သွားရသည်။

‘နင့်လို လူမှုရေးနားမလည်တဲ့ကောင်နဲ့ ငါမသင်ဘူး၊ အဓိပတိ
က နင့်ကို ဘာလုပ်လို့လဲ၊ သူက ဖေဖေလူဟဲ့’

‘နင့်အဖေကရော ဘာသဘောနဲ့ သမီးပျိုလေးရှိတဲ့ဆီကို
ဆာကုန်းလေးတစ်ယောက် ခေါ်လာရတာလဲ၊ နင်တို့မိသားစု မရိုး
သားတော့ဘူး’

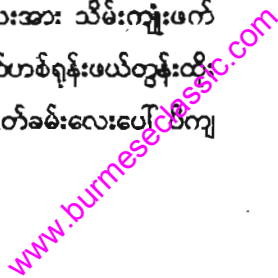
‘အဲ့ဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ကံသာ၊ တို့မိသားစုကိစ္စပဲဟဲ့’

‘နောက်တစ်ခါ နင့်နှုတ်ခမ်းတွေကနေ နင်နဲ့မဆိုင်ဘူးကံသာဆို
တဲ့ စကားလုံး ထွက်လာရင် နင့်နှုတ်ခမ်းကို ငါ ဖက်နမ်းပစ်မှာနော်’

‘ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ကို နင်လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမယ် ထင်နေ
လားကံသာ၊ တကယ်လည်း နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ကံသာ’

‘ပြောပြန်ပြီလား’

ကံသာလက်တွေက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိမ်းကျုံးဖက်
လိုက်တော့ သူမ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အော်ဟစ်ရုန်းဖယ်တွန်းထိုး
ဖမ်းပေမယ့် မလွတ်။ သူနှုတ်ခမ်းတွေက သူမနှုတ်ခမ်းလေးပေါ်ပီကျ

လာမတတ်ဖြစ်နေ၍ သူမ မျက်နှာလေးကို ဘယ်ညာရမ်းခါပြီး ရှောင်တိမ်းသည်။

‘နင့်ကို ငါချစ်တယ် သူနှုရီ၊ နင့်ကိုငါ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေမှ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို နင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ငါကြိုးစားရမယ်’

‘နင်ရှူးနေလား ကံသာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ တို့အရွယ်ထု ဒီလိုစကားတွေ ပြောရမယ့်အရွယ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဖယ်ပါဟာနော်’

‘နင့်နှုတ်ခမ်းတွေကနေ ငါ့ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားသံကြားရင် ငါဖယ်ပေးမယ် သူနှုရီ၊ နင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက ပြောချိန် မတန်သေးဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအိပ်ပတ်ကြောင့် ငါ့လက်ဦးမှ ယူရမယ်’

‘အိပ်ပတ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ အိပ်ပတ်က ငါ့ကိုလည်း အထင်မကြီးပါဘူး ကံသာ၊ ဖယ်ဟာ’

‘မဖယ်ဘူး၊ ချစ်တယ်လို့ပြော’

သူနှုရီ ခေါင်းပဲ ခါရမ်းပစ်နေမိသည်။ မပြောပါဘူး။ ဒီစကားလုံးက ငါ့အရမ်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပဲ ပြောမယ်၊ နင့်ကို မချစ်ဘူး။ သူနှုရီက မပြောတော့ ကံသာက နမ်းဖို့ ထပ်ကြိုးစားလာ၍ သူမ အော်ဟစ်ရုန်းဖယ်ရင်း ရှောင်တိမ်းနေသည်။

‘အဟမ်း’

‘ဟင်’

ချောင်းဟန်သံကြောင့် ကံသာကိုယ်လုံးကြီး သူမခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ နှုတ်သွားကာ အခန်းဝကိုကြည့်တော့ အိပ်ပတ်ရပ်နေသည်။

‘မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဝင်ရှုပ်ချင်တာလား မင်းအိပ်ပတ်’

‘ဆရာရောက်နေတယ်’

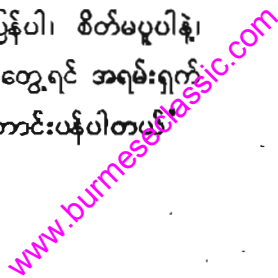
မင်းအိပ်ပတ်နောက်မှာ ဆရာရပ်နေ၍ သူနှုရီ ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်တွေနှင့် အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်ရီကာ ထူထူပူပူကြီးနှင့် အသိတရားတွေ ကင်းလွတ်မတတ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်လဲကျသွားသေးသည်။

‘သူနှုရီ... သူနှုရီ’

‘မင်းဖယ်ခမ်း ကံသာ၊ ဆရာရှိတယ် အိပ်ပတ်၊ ဒေါ်ထားကို သွားခေါ်လိုက်၊ သူမိဘတွေဆီ ဖုန်းဆက်ရမယ်၊ မင်းပြန်ပါ ကံသာ၊ ဆရာတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ပြဿနာ နောက်မှရှင်းပါ’

‘သူနှုရီ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကျွန်တော်ရှိမှဖြစ်မယ်ထင်တယ် ဆရာ၊ ဆေးရုံကားခေါ်ပါ’

‘အေး... ဆရာဖုန်းဆက်နေပြီ၊ မင်းပြန်ပါ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဆက်ကြာ ရွှေသူနှုရီ သတိပြန်ရလာလို့ မင်းကိုတွေ့ရင် အရမ်းရှက်ထိခံမယ်၊ အခြေအနေအရ မင်းပြန်ပါ ဆရာတောင်းပန်ပါတယ်’

ဒေါ်ထားရောက်လာပြီး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သုန်လေးရယ်ဟု ပြောရင်း ပွေ့ဖက်ထားသည်။

‘မောင်ကံသာ ပြန်ပါ၊ မင်း... ရွှေသုန္ဒရီတစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိတ်ကူတယ်မဟုတ်လား ပြန်လိုက်ပါကွာ’

ကံသာကို အတင်းအကြပ်ပြန်ခိုင်းတော့မှ ပြန်သွားသည်။ မိဘတွေလည်း ရောက်လာကြ၏။ ဆေးရုံကားလည်း ရောက်လာသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဒေါ်ထား၊ သမီးလေး ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘သုန္ဒရီကို မေးကြည့်မှသိမယ် မမခံရယ်၊ ကံသာကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

‘အဓိပတိရော’

‘သူ့အခန်းထဲမှာ၊ မဖြေချင်ဘူးလို့ ပြောတယ်’

သမီးလေးကို အခန်းထဲပွေ့ခေါ်သွားပြီး ဆေးကုသမှုခံယူသည်။

ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ရုတ်တရက် Shock ဖြစ်သွားတာပါတဲ့။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတစ်ခုခုနဲ့ တွေ့လိုက်ရလို့ပါတဲ့။ စိတ်မပူရတော့ပါဘူးဆိုပေမယ့် သမီးလေးက သတိမေ့နေဆဲပင်။ ဆရာနှင့် စကားပြောလာတဲ့ ခင်ပွန်း ကိုကိုညို ရောက်လာသည်။

‘ကို... ဆရာက ဘာပြောလဲ၊ မင်းအဓိပတိကရော၊ သမီးလေးကို ကံသာ ဘာလုပ်လိုက်လဲဟင်’

‘သမီးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ ခံ၊ ဘာမှမမေးနဲ့၊ ကံသာက သမီးအပေါ် အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးလို့ ဖြစ်သွားတာပါ’

‘ကို’

‘တော်ပြီခံ၊ ဆက်မဆွေးနွေးချင်တော့ဘူး၊ လောကကြီးက အရမ်းရှုပ်ထွေးတယ်ကွာ၊ အရေးအကြီးဆုံးက မင်းသမီးပဲ၊ အဓိပတိနဲ့ အရာတဝင်မနေမိစေနဲ့၊ မင်း ဆုံးမထားပါ’

‘ဘုရားရေ...’

ကိုညိုက တရားဝင်တင်းတင်းပြတ်ပြတ်ပြောပြီး သမီးအခန်းထဲ အနေ ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်မြသက်စံ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းပင် မသိ။ မိမိက အဓိပတိနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေလို၍ ဒေါ်ထားကိုတောင် ညွှတ်မှာထားရတာပါ။ ကိုညို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ သမီးလေး ဆုတ်ရမပဲ ကြိတ်မေးရမယ်။ ကံသာ... မင်း အရမ်းရိုင်းတယ်၊ မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့ သမင်လောင်း ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ သမီးလေးရင်ထဲမှာလည်း အဓိပတိရှိနေတာ ဒေါ်မြသက်စံအသိဆုံး ဖြစ်သည်။

(၁၀)

‘သမီးလေးသုန်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်၊ ဘယ်
အကြောင်းနဲ့ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်ရတာလဲ’

‘ကံသာလေ... မေမေ သမီးကို ချစ်တယ်ပြောပြီးတော့
အတင်းအကြပ်နမ်းဖို့ကြိုးစားတယ်၊ ဆရာနဲ့ အိပ်ပတ်ရောက်လာလို့
သမီး အရမ်းရှက်တယ်၊ သေပစ်ချင်တယ်မေမေ၊ အိပ်ပတ်မျက်လုံးတွေ
က တင်းနေတာပဲ၊ သမီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်’

သုန္ဒရီ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် မေမေ့ကို ဖက်၍ငိုပစ်သည်
အရမ်းရှက်စရာကောင်းတာပဲ။ ကံသာ နိုင်ထက်စီးနင်းဖြူမှုတာ
မေမေက အထိတ်တလန့်နှင့် သုန္ဒရီကို ဖက်ထားလိုက်၏။ မေမေ
နုနုထွတ်ထွတ်လေးကိုများဟု တုန်တုန်ယင်ယင်ညည်းတွားသည်။

‘ငယ်ရွယ်တဲ့အရွယ်မှာ ချစ်စကားတွေက ဘာဖြစ်လို့ပြောရတာ
လဲ၊ အရမ်းရိုင်းစိုင်းလွန်းတယ်၊ ကံသာ မျက်နှာသာပေးလို့ ရွှေ

ကန်တက်နင်းနေပြီ၊ ဒီကိစ္စ မေမေလည်း စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဒင်းအမေ
တိုင်ရမယ်’

‘သုန္ဒရီလေ ဆရာနဲ့ အိပ်ပတ်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့ဘူး
ဆင်ရမှာလည်း ရှက်တယ်’

‘မဆိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ကံသာကို ပထုတ်ပစ်မယ်၊ ဆရာက
ဆည်းမှုရှိပါတယ်၊ သမီးအပြစ်မှ မရှိတာ’

ဒေါ်မြသက်စံ အရမ်းစိတ်ပူပြီး သမီးကို ထိထိရောက်ရောက်
အကွယ်ပေးသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ မဖြစ်ဘူး ကံသာကြောင့်
အဖူးသန့်သန့်စင်စင် သမီးလေးဘဝ အနစ်မွန်းမခံနိုင်ပါဘူး။
ဒေါ်မြသက်စံ တော်တော်လေးဒေါသထွက်နေရသည်။

မင်းအိပ်ပတ်ပဲ မိမိသမီးလေးနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်။ ကံသာအမှု
အရှင်တွေက အရမ်းပဲ မောက်မာလွန်း၏။ သမီးလေးကို အားပေး
သိမ့်ရင်း ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိသည်။

‘ဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြပြီး ကံသာကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ရမယ်၊
ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ဒီလောက်အထိ ရိုင်းစိုင်းဖို့မသင့်ဘူး၊
ဘာအမေနဲ့ သွားတွေ့ရမယ်’

‘သမီး အရမ်းကြောက်တယ်၊ ကံသာနဲ့ ထပ်မတွေ့ရဲတော့ဘူး၊
အလည်း မတွေ့ချင်ဘူး’

အိပ်ပတ်အပေါ် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံနေတာတွေကိုလည်း မေမေသိအောင် ပြောပြလိုက်သည်။ ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပေမယ့် ကံသာနှင့် နာချင်းမဆိုင်လိုတော့ပေ။

‘သမီးလေး အနားယူတော့နော်၊ မေမေ စိစဉ်မယ်၊ ကံသာဆို ကောင် နောက်ထပ်သမီးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိစေရဘူး’

ဒေါ်မြသက်စံအပြင်ပြန်ထွက်လာပြီး သမီးလေးအား အထူးစိုက်ရန် ဒေါ်ထားကို အသေအချာ ထပ်မှာရသည်။

‘မထားလည်း ဂရုတစိုက်စောင့်ရှောက်နေတာပဲ မမစံ၊ ကံသာ လွန်တယ်၊ သမီးလေးအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတာက ကြီးတာပဲ၊ လောက်အထိတော့ မကျူးလွန်သင့်ပါဘူး’

မောင်မင်းအိပ်ပတ်ရောက်လာကတည်းက ကံသာ ဒေါသတူရန်လိုစွာ သမီးလေးသုန်အပေါ် ပြုမူဆက်ဆံလာ၍ အန္တရာယ်ကြီးကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

‘သတိထားရမယ်၊ သမီးကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပါ မထား၊ စိတ်ချပါရစေ၊ ကံသာနဲ့တော့ သွားတွေ့ရမယ်၊ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင် တားဆီးရမယ်’

‘ကောင်းတယ် မမစံ’

ဒေါ်မြသက်စံ စိတ်တွေပူပင်စွာ သမီးလေး ယန်းကောင်အပူ

နဲ့ ဖြစ်ရမှာ မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကံသာမိဘတွေကို တိုင်ကြား တံသာတို့ခြံကို ရောက်သွားသည်။

‘စံလာမယ်ဆိုတာ မမသွေး သိနေတယ်လေ၊ သား ကံသာက ငါ့အပျက်တွေကို ပြောပြပါတယ်၊ ထိုင်ပါစံ’

ကံသာမာမိဒေါ်သွေးရှင်ရဲ့ မျက်နှာထားကလည်း တင်းနေသည်။ စံကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ပြောသင့်တာကို ပြောရမှာပဲလေ။ သားက စော်ကားလွန်းနေသည်။

‘စံလည်း အဲ့ဒီကိစ္စအတွက် လာတာပါ၊ မောင်ကံသာရော... သမီးလေးက အရမ်းရှက်နေတယ်၊ အခန်းအပြင်တောင် မထွက်ရဲတော့ ပဲ မမသွေးရယ်’

‘ဟုတ်လား၊ သုန္ဒရီလေးက ဘယ်တုန်းကများ အရှက်တွေ ဖောက်အထိ ရှိသွားရတာလဲ’

‘ရှင်’

‘ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီးစားတာ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ ဖောက်ထိ မရှက်ကြတော့ပါဘူး၊ သုန္ဒရီက အကဲပိုလွန်းတယ်ကွယ်’

မမသွေးစကားကြောင့် စံ ပို၍ပင် ဒေါသထွက်သွားရသည်။

စီးစီးပိုးပိုးနဲ့။ ဒေါ်မြသက်စံ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ ကံသာကပါ လာထိုင်၏။ အားလုံးမျက်နှာထားတွေက တင်းတင်းမာမာ။ ဒေါ်မြသက်စံ အော်ဟစ်ရန်တွေ့ပစ်ချင်ပေမယ့် ယောက်ျားကမကြိုက်။ မမသွေးက သူ့သားဘက်မှ အပြင်းအထန်ကာကွယ်နေသည်။

‘စံစဉ်းစားကြည့်လေ၊ သားနဲ့ သူနှစ်ယောက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ နှစ်ပေါင်းများစွာ တတွဲတွဲနေထိုင်လာခဲ့ကြတာပါ။ သားဘယ်လောက် အထိ သံယောဇဉ်ကြီးရှာမလဲ၊ လူငယ်လေ၊ ဘမီးအချိုးကလေးဟို... မင်းအဓိပတိဆိုလား ဘာလား ဒီကောင်လေးရောက်လား ပြောင်းလဲသွားတာတဲ့၊ သားကို ပထုတ်ပစ်ချင်တယ်တဲ့ ဟုတ်လား’

‘အဲ့ဒါက ကံသာထင်ပြီး ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတာပါ မမသွေးရယ်၊ စံကတော့ အရွယ်လေးတွေက ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဒီနှစ်မှာ ပညာရေးအတွက်လည်း အရေးကြီးလို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်ရအောင် တားဆီးပေးစေချင်ပါတယ်’

‘မင်းအဓိပတိကို အန်တီစံတို့ခေါ်ထားတာ ဘာသဘောက ဒီကောင်က အန်ကြီးကွင်းကျယ်ဗျ၊ ကံသာကို အဖက်မလုပ်ဘူး၊ ကံသာ မိတ်ဆွေဖွဲ့တာတောင် တစ်ယောက်တည်းပဲနေတတ်လို့ဆိုပြီး ပြောတယ်’

‘ဒီကောင်လေးက ဘာကောင်လေးလဲစံ၊ ကြီးကျယ်နေတာ မမသွေးတို့အခြေအနေကိုလည်း စံ သိတယ်နော်’

‘မောင်ကံသာ... အန်တီစံကတော့လူငယ်တွေကိစ္စ ဝင်မပါချင်ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ကံသာအနေနဲ့ ဒီလောက်အထိ မလွန်ကျူးသင့်ဘူးထင်တယ်၊ သမီးက ကျူရှင်တောင် မသင်ချင်တော့ဘူးပြောနေတယ်’

‘ဒါဆိုလည်း လွယ်ပါတယ်၊ ကံသာတို့တိုက်မှာ လာတက်ပါဦး၊ မင်းအဓိပတိက သူဌေးပဲ တစ်ယောက်တည်း သင်ပလေစေ’

‘သားကံသာကို ရင်ဆိုင်ဖို့တောင် ရှက်နေတယ်’

‘ကျွန်တော်ကတော့ သူနှစ်ယောက်အနားက ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ သွားမှာ မဟုတ်ဘူးအန်တီစံ၊ သူနှစ်ယောက် ကံသာပဲ ပိုင်ဆိုင်စေရမယ်၊ မင်းအဓိပတိလက်ထဲ အပ်ပစ်ဖို့တော့ လုံးဝမကြိုးစားကြပါနဲ့’

ဒေါ်မြသက်စံ ကျောတွေထဲမှ စိမ့်တက်ပြီး ကြောက်သွားရသည်။ ကံသာစကားက ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ နောက်မဆုတ်နိုင်ကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောနေတာပဲဖြစ်၏။ မိမိကလည်း ငယ်စဉ်လေးက ထာည်းက ကံသာနှင့်သမီး တရင်းတနှီးရှိနေတာကို မနှစ်သက်ခဲ့။ သာယာကျန်းကြောင့်ပါ။ ထိုင်လို့လည်း ထူးမှာမဟုတ်တာသိ၍ ပြန်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘အရွယ်လေးတွေက ငယ်သေးလို့ ထိန်းပေးစေချင်တာပါ မမသွေး၊ မောင်ကံသာရဲ့ သံယောဇဉ်ကိုလည်း သိပါတယ်၊ မောင်မင်း’

အစိပတိကလည်း မိဘမဲ့ပါ။ စံတို့သားတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံရမယ့် ကလေးပါ။

‘ကံသာ လက်မခံနိုင်ဘူးနော်၊ သူ့နှုတ်က အရောဝင်လွန်းတာ ဒီကောင့်ကို အထင်ကြီးနေတယ်၊ ကံသာရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကြီး သံမဏိကြီးဗျ’

‘အချိန်တွေရှိပါသေးတယ် မောင်ကံသာရယ်၊ စိတ်လောမဖြစ်ပါနဲ့၊ မင်းနည်းနည်းလေး ဆင်ခြင်ပေးပါ၊ အန်တီစံ တောင်းဆိုတာ သမီးလေးရင်ထဲမှာ မောင်ကံသာအပေါ် အထင်လွှဲစေနိုင်တယ်လေ’

ဒေါ်မြသက်စံ မလွဲသာတော့၍ အပြတ်ပြောမည်ဟု မောင်းတင်လာပြီးမှ ယောက်ျားစီးပွားရေးနှင့်မကင်း၍ အချို့သတ်လိုက်ရသည့်

‘ကံပါစံ ညနေကျရင် ကိုကိုညိုကို လွတ်လိုက်ပါ၊ သားအစစ် စကားပြောလိမ့်မယ်၊ သားနဲ့ သူ့နှုတ်က သံယောဇဉ်ကိုတော့ ဖြတ်တောက်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ စံသိတယ်နော်’

ဒေါ်မြသက်စံ ပြန်လာပြီး တန့်န့်နှင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြောသည်။ ကိုကိုညိုကို လွတ်လိုက်ပါတဲ့။ ဘာပြောကြမလို့လဲ။ သမီးအပေါ်ကို လာတောင်းရင်တော့ အိမ်ထောင်ရေးဖြိုကွဲချင် ဖြိုကွဲရပါစေ ခေါ်သက်စံ ငြင်းပစ်မည်။ ပြန်ရောက်တော့ မထားကလည်း မကျေမနပ်၊ သမီးလေးအတွက် ရင်မောလေးလံနေရသည်။

‘သူတို့ဘက်က အရမ်းမောက်မာတယ် မထား၊ စံလေ ဒေါသ ဖြစ်လို့ကံရတာ၊ စီးပွားရေးက ပတ်သက်နေလို့ မပြောသာဘူးလေ’

‘သူနဲ့လေးအတွက်ပဲ စိတ်ပူတယ်၊ ကံသာအပေါ် သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ပဲ ရှိတာလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်’

‘စံ ကြိုးစားကာကွယ်ပေးမယ်၊ သမီးလေးကမှ မနှစ်သက်တာ၊ ကံသာက မိဘအလိုလိုက်တာခံရလို့ အရမ်းဆိုးတယ်၊ ရိုင်းစိုင်းတယ်၊ သူတို့ရဲ့သံယောဇဉ်ကို ထည့်တွက်သင့်ပေမယ့် သမီးခင်ပွန်းလောင်းအထိ ကံသာ လက်မခံဘူး’

ဒေါ်မြသက်စံ ဒေါသတွေနှင့် တင်းမာနေပေမယ့် ခင်ပွန်းသည် အတော့ ညနေရုံးဆင်းရင် အဆင်သင့်ပြင်ထား၊ အစ်ကိုကြီးနောင်လတ် ဖြစ်ဖို့နှင့် တွေ့ရမည်တဲ့။ ဖုန်းဆက်သည်။

‘ကို... ဘာကိစ္စနဲ့ စံပါတွေ့ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သွား ကြည့်နော်’

‘စကားမများနဲ့ စံ၊ ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲလုပ်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူတို့တိုက်ကို သွားရတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို တိုင်ပင်သင့်တယ်’

‘ဒါကတော့ ကိုရယ်...’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးက တို့နှစ်ယောက်လုံးကို တွေ့ဖို့ပြော တယ်၊ သွားရလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ’

‘ကိုညို... ရှင်... ရှင်’

ယောက်ျားက ဖုန်းဆက်ပြီး သူပြောချင်တာတွေပြောကာ ပြန်ပိတ်ပစ်သည်။ ကိုညို ဒီအတိုင်းပဲ။ တစ်သက်လုံး သူ့အမိနဲ့ ဩဇာတွေပဲ စံက နာခံနေရတော့မှာလား။

‘မေမေ’

‘ဟင်’

‘ဖေဖေက ဘာပြောလဲဟင်’

သမီးလေးမျက်နှာလေးပေါ်မှာ သွေးရောင်တောင် မလွှမ်းမဲဘဲ ဖြူရော်ရော်နှင့် သွက်လက်လန်းဆန်းမှုတွေ ပျောက်ကွယ်နေသလို ခေါ်မြသက်စံ ရင်နာရ၏။ သမီးလေးသုန္ဒရီကို မျက်နှာလေး တစ်ချက် ပင် အညှိုးမခံခဲ့။ သမီးခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပေ့ဖက်ထားမိသည်။

‘မေမေတစ်ယောက်လုံးရှိတယ် သမီး။ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ အဆန္ဒမပါဘဲ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးကွယ်’

‘သုန်ကြောက်တယ်၊ ဖေဖေအမိနဲ့ကို မကြားရဲဘူး’

‘သမီး’

‘ရှင်’

‘သမီးဆန္ဒအရပဲ ဖြစ်စေရမယ်၊ မေမေ တာဝန်ယူတာနဲ့ နောက်ဆုံး သမီးလက်ကိုဆွဲပြီး မေမေ ထွက်သွားမယ်၊ ဒီကိစ္စက ဘယ်သူ့အမိန့်မှ မနာခံနိုင်ဘူး’

‘မေမေ’

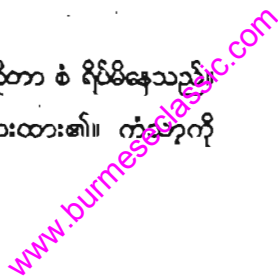
‘သုန္ဒရီလေးရယ်... သမီးလေးက မေမေဘဝပါ၊ ဘယ်လို တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါဘူး၊ မေမေရဲ့အဖိုးတန်ရတနာလေးပါ’
သမီးလေးကို အားပေးနှစ်သိမ့်၍ ကိုညိုပြန်ရောက်လာတော့ ခေါ်မြသက်စံ သတ္တိရှိရှိပဲ ကံသာတို့မိဘတွေနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

‘မောင်ရင့်သမီးလေးအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ကိုညို၊ သားက အရမ်းရိုင်းစိုင်းသွားတယ်၊ နံကိုလည်း အစ်ကိုကြီးတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ’

ခေါ်မြသက်စံကတော့ ကံသာဒက်ဒီဦးနောင်လတ်ကို အကြောက်ဆုံးပင်။ စီးပွားရေးမှာလည်း ကျားကြီးပဲ။ စကားအရာမှာလည်း မာနကို နှိမ်ချ၍ သူလိုရာကို ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။

‘သားကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်း သူသံယောဇဉ်တွယ်ရတဲ့ မိန်းကလေးကို တခြားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီးတွေ့လိုက်ရတော့ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေ ဖြစ်သွားရတယ်ထင်တယ် ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

အစ်ကိုကြီးနောင်လတ် ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ စံ ရိပ်မိနေသည်။ တယ်လိုငြင်းပယ်ပစ်ရမလဲဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားထား၏။ ကံသာကို

သမက်လောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့ ဒေါ်မြသက်စံ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့။ သမီးလေးသုန္ဒရီက ရတနာတစ်ပါးပဲ။

‘စကားကိုတော့ အစ်ကိုကြီးရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောတော့ဘူး ကွာ၊ တစ်နေ့နေ့ သားနဲ့သမီးကို လက်ထပ်ပေးမယ်လို့ အစ်ကိုကြီး တောင်းခံခဲ့တုန်းက ညီလေးက ကတိပေးထားခဲ့ဖူးတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး’

‘ဟင်... ကို ဘယ်တုန်းက ကတိပေးခဲ့တာလဲဟင်၊ ဝံ့လည်း မသိရပါလား’

‘မင်းအသာငြိမ်နေစမ်းပါ ဝံ့၊ ကိုယ်တို့ကိစ္စပါကွာ’

ဦးကိုကိုညိုလည်း အမှတ်တမဲ့ ယခင်က အကူအညီလိုအပ်နေ၍ လွယ်လွယ်ခေါင်းညိတ်မိသွားသည်။ သမီးလေး ဘယ်အရွယ်မှ သေးလို့လဲ။ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေး၏။ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ အစ်ကိုကြီးနောင်လတ်က မိမိထက် အကွက်မြင့်ပြီး ကြိုတင်ကြစည် လုပ်ဆောင်တတ်သူဖြစ်သည်။

‘တစ်နေ့နေ့ပေါ့လေ၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်တဲ့နောက် အသက်ပြည့်ရှင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းချင်တယ်။ လက်ထပ်တာကတော့ သမီးလေးဆန္ဒရှိတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ကိုယ်တို့နဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးအတွက် အစွမ်းကုန်ကြမှာပါ။ နော် သွေး’

‘ဟုတ်တယ် ကိုညို၊ မမသွေးတို့ကတော့ အစောကြီးကတည်းက ဒီကိစ္စစီစဉ်ဖို့ စဉ်းစားကြစည်ထားကြတာလေ ဟင်း... ဟင်း’

ဒေါ်မြသက်စံက ငြင်းပစ်ချင်ပေမယ့် ကိုညိုက မျက်နှာရိပ် ချက်နှာကဖြင့် ငြိမ်နေဖို့ ပြောနေသည်။ စုံသမီးလေးကို သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ စီစဉ်လို့ရမလား။

မင်းအဓိပတိလက်ထဲပဲ အပ်ရမယ်။ ကံသာက ဒေါသကြီးသူ။ သမီးလေးအပေါ် အန္တတာခံတယ်ဆိုရင်တောင် တစ်နေ့နေ့မှာ အပိုင် သိမ်းပိုက်ဖို့အတွက် အကြံအစည်ရှိနေ၍ပဲ ဖြစ်နိုင်နေ၏။ ဦးနောင်လတ် တို့ ဇနီးမောင်နှံက ကိုညိုအား ချည်ပြီးတုပ်ပြီး စကားလုံးလှလှလေး များဖြင့် မလုပ်သာမလွန်သာအောင် လုပ်နေကြလေသည်။

(၁၁)

‘စံ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူးနော် ကို၊ အိမ်ထောင်ရေးပြိုင်ရင် ပြိုင်ပွဲပေါ်စေ လက်မခံဘူး’

‘စံ... မင်းက ကိုယ့်ကိုအာခံလာပြီလားကွ၊ အစ်ကိုကြီးနောင် လတ်အကူအညီနဲ့ ကိုယ်တို့ ဒီလိုဘဝရောက်လာတာ-မင်းမေ့သွားပြီလား’

‘အဲ့ဒါနဲ့ သမီးကို ပေးရမလား၊ ကံသွာကို သမီးက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လိုပဲ သံယောဇဉ်တွယ်တာ၊ သမီးဆန္ဒမပါဘဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ဖူးစာဆိုတာ သတ်မှတ်ထားပြီး သားပါ၊ လောလောဆယ်တောင် ကိုယ်တို့စီးပွားရေးက အစ်ကိုကြီး နောင်လတ်အပေါ် မှီတွယ်နေရတာ’

ဦးကိုကိုညိုလည်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။ ကံသာနှင့် သမီးလေးသန္ဓေရိုအား သဘောမတူနိုင်ပေ။ ကံကြမ္မာပဲပေါ့။ မိမိစီးပွားရေးကို ပြိုင်ပွဲသွားအောင် ဦးနောင်လတ်က အကြံအစည်ကြီးမားစွာ ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဇနီးဖြစ်သူ စံက လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ခဏလေးပါ စံ၊ လက်ခံသဘောတူထားပါ၊ ကိုယ့်စကားကို အားထောင်ပါကွာ’

‘ဒီမှာ ကို... အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက်လုံး ကိုအိမ်နဲ့ ဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ စံ နေထိုင်လာခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စက သမီးဘဝနဲ့ ဆိုင်သွားပြီ၊ စံ ငြင်းပယ်ရလိမ့်မယ်၊ သမီးလေးကလည်း ချစ်သက်ဘူး’

‘ဒါဆို မင်းတို့က ကိုယ့်စကားကို ဆန့်ကျင်မယ်ပေါ့ စံ’

‘ဟုတ်တယ် စံ လုံးဝလက်မခံဘူး၊ ငြင်းပယ်တယ် ကို၊ စံတို့ သားအိမ်အပေါ် ကို အကြင်နာကင်းမဲ့လွန်းတယ်ထင်တယ်၊ သမီးလေး ထလည်း ကိုက သမီးအပေါ် မချစ်ဘူးလို့ ထင်နေတယ်လေ’

‘တော်ပါတော့စံ၊ ကိုယ်တာဝန်ကျေတာ မင်းအသိဆုံးပါ၊ ကိုယ့် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်၊ အနားယူတော့မယ်ကွာ၊ မင်းသမီးကို ပြောထားပါ၊ ကံသာနဲ့ အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံရမယ်လို့’

‘စံ မပြောနိုင်ဘူး ကို၊ ဒီကိစ္စ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ စံ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ရလိမ့်မယ်’

ဇနီးစံကိုလည်း ဦးကိုကိုညို အပြစ်မတင်ချင်ပေ။ မိမိအစီအစဉ် ဩဇာအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေထိုင်ခဲ့တာပါပဲ။ မိမိက လူထွေထွေအားလုံး တန်ဖိုးရှိ၍ အမြဲတမ်းတည်တည်ကြည်ကြည် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သမီးလေးရယ်... ဖေဖေက မချစ်ဘဲနေပါ့မလားကွယ်။ ကံသာနဲ့ သဘောတူပြုရမှာလည်း သမီးလေးရှေ့ရေးအတွက်ပါ။ စံနှင့်ကျောခိုင်း၍ အာဇာနည်ပဲ ဖတ်နေသည်။

‘ကံသာနဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း သမီးက ကျူရှင်မတက်ချင်ဘူးတဲ့ စံ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်’

‘သမီးကို ကံသာတို့တိုက်မှာ သွားသင်ပစေ၊ အိမ်ပတ်နဲ့ မသင်နဲ့လို့ပြော၊ သမီးကြောင့် အိမ်ပတ် အနေအထိုင်ခက်မယ်၊ ကိုယ့်စကားကို နားထောင်၊ လောလောဆယ် ကိုယ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ’

‘ကို’
‘ထွက်သွားကွာ’
ယောက်ျားက ဒေါသထွက်လျှင် ဝန်းဒိုင်းကြိပေါက်ကွဲတတ်၍ စိတ်တွေလျှော့ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။
‘အန်တီစံ’

‘သား အိမ်ပတ် ဒီကိစ္စက သားနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်၊ သား ချွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ’

‘အိမ်ပတ်အတွက် မပူပါနဲ့ အန်တီစံ၊ မိသားစုပြဿနာသာ နှစ်ပါး၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပဲသင်ရသင်ရ ဖြစ်ပါတယ်၊ တခြားဝိုင်းတွေ သည်း ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာကိုပြောထားပြီးပါပြီ၊ သွားတက်ပါစမ်း’

ရွှေသုန္ဒရီနှင့် ပတ်သက်ပြီး အိမ်ပတ်ရင်ထဲမှာ ထူးခြားစွာ နားကျင့်ခံစားနေရသည်။ ကံသာကိုလည်း အပြစ်မတင်လို၊ ငယ်မိယောဇွဲက ရှိနေ၏။ အိမ်ပတ်ပဲရှောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

‘အန်တီစံ သားအတွက် အလေးအနက်ကြီး မထားပါနဲ့၊ သား နေရာတာ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အရေးကြီးတာ အန်တီစံတို့ အဆင်ပြေနေပါ၊ သုန္ဒရီနဲ့လည်း အဆင်ပြေအောင် နေပေးပါမယ်’

‘သူတို့တွေက ကံသာနဲ့ သမီးကို စေ့စပ်ချင်တယ်တဲ့၊ သား အန်ကယ်ညိုကလည်း လက်ခံချင်တယ်၊ စီးပွားရေးအရ မကင်းရာ စောင်းကြောင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်လေ၊ အန်တီကတော့ ငြင်းဖို့ဆုံးဖြတ် သားတယ်၊ နောက်ဆုံး သမီးကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားမယ်’

‘ဗျာ’
ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘဲ သုန္ဒရီနှင့် ကံသာ စေ့စပ်မှာ အိမ်ပတ်

စိုးရိမ်သွားသည်။ သူနှင့်မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ။ ကံသာမိဘတွေနှင့် စီးပွားတွေ ရှိနေကြောင်း အန်ကယ်ညိုက ပြောပြထားသည်။ အခြေအနေအထား သုန္ဒရီတို့မိသားစု ပြိုကွဲရတော့မည့်အနေအထား ဖြစ်နေ၏။ သုန္ဒရီရင်ထဲမှာလည်း ကံသာရှိမနေဘူးဆိုတာ အဓိပတိသိနေ၍ စိတ်သက်သာရာ ရလေသည်။

‘အန်ကယ်ညိုက မငြင်းနိုင်ဘူး၊ အန်တီဘဲကတော့ ငြင်းရမယ်။ ကံသာနဲ့ပတ်သက်ဖို့ သမီးက ကြောက်နေတယ်’

‘ဒီနှစ်ကတော့ အရမ်းအရေးကြီးပါတယ်၊ အလိုက်အထိုက်လေး နေပေးပါ’

‘ကျေးဇူးပါပဲ အဓိပတိရယ်၊ မင်းက နားလည်မှုရှိလို့ တော်သေးပါတယ်၊ အန်တီစုံရင်ထဲမှာတော့ မီးတောက်နေပြီ’

ဒေါ်မြသက်စံ လိမ္မာပြီးထက်မြက်တဲ့ အဓိပတိကိုပဲ သမက်လောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်ထားတာပါ။ ကံသာနဲ့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ သမီးလေးကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင် မသိ။

‘အန်တီစံ’

‘ပြောလေ သား’

‘သုန္ဒရီကို ကျွန်တော်သွားတွေ့ပြီး ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် တခြားဝိုင်းမှာ သွားတက်မယ်လို့လေ’

‘အန်တီလည်း ဘယ်လိုပြောပြရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူး၊ အဖေရဲ့အမိန့်ဆိုတော့လည်း မပြောလို့မဖြစ်ဘူး’

‘ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူဖို့ သုန္ဒရီကို ပြောပေးပါ’

‘ကောင်းပါပြီကွယ်’

ဒေါ်မြသက်စံ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပင် ပြည့်နေသည်။ သမီးလေးအနားထဲဝင်တော့ သမီးလေး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ

တွေ့၍ စိတ်ပူသွားကာ အပြေးအလွှားသွား၍ ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေကအပြည့်။ မိမိပြောရမယ့်စကားတွေ

ပြောမထွက်အောင် ဖြစ်ရသည်။

‘မေမေပြောမယ့်စကားတွေကို သမီး သိနေပါတယ်၊ ဖေဖေ အမိန့်တွေကို သယ်ဆောင်ပြီး ရောက်လာတာမဟုတ်လားဟင်’

‘သမီးဖေဖေက ဘယ်လိုအမိန့်တွေ ပေးပါစေ မေမေ ဆန့်ကျင်လို့မယ်ကွယ်’

‘အဟင်... ဟင်... အဟင်’

ရွှေသုန္ဒရီ ကြောက်လန့်ကြားနှင့် မေမေကိုဖက်၍ ငိုမိသည်။ ကံသာနှင့် ထူဖိမတ်သက်ချင်ပါဘူး။ အဓိပတိကရော မေမေကတော့ လည်းမူအပြည့်ရှိပါသည်တဲ့။ သူမကို အထင်သေးနေတာမည် ဖြစ်သည်။

'သမီးလေး သူနှစ်'

'မေမေ'

'မောင်အိပ်ပတ်က သူ တခြားပိုင်းမှာ ကျရှင်သွားတက်မယ် တဲ့၊ သူနှစ်ကို နားလည်ပါတယ်တဲ့၊ သမီးမျက်နှာပူမနေပါနဲ့တော့'

'သမီးကရော ကံသာနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကျရှင်သင်ရလားဟင်'

'ကံသာမိဘကျေကို ပေပေက မလှန်ဆန်နိုင်ဘူး'

သူနှစ် သိပါတယ်၊ ပေပေက ကံသာမှ ကံသာ။ စီးပွားအရ ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေတာလည်း ဖြစ်သည်။

'သမီးလေးရယ် အခြေအနေအရပါ၊ ပေပေကလည်း ဟင်ဆောင်လက်ခံရတာလည်း ဖြစ်မှာပါဗျာယ်၊ ပျားစာဆိုတာ ဦးကလေးက ကံသာနဲ့က ပျားစာပက်တွေ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပါ၊ ပေပေက ကံသာမိဘတွေ အကူအညီပေးလို့ ဒီအခြေရောက်ရတာလို့ ခံယူနေတယ်'

ပေပေ ရက်စက်တယ်။ စီးပွားရေးကလွဲပြီး အာကိုမှ ထည့်စဉ်းစားဟောမဟုတ်။ ကံသာနှင့် သူမအား ပေပေပဲ ရင်နှီးစေခဲ့သည်။

'မောင်ကံသာအိပ်မှာ သမီး ကျရှင်ပိုင်းသွားတက်ရမယ်၊ မေမေ'

အမိနီပဲ

'ဟင်'

'မေမေတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ထွက်ပြေးကြမလား၊ ဖြစ်နိုင်ရင်

သမီးလက်ကလေးကို ဆွဲပြီး မေမေထွက်ပြေးချင်တယ်'

ဒေါ်သွေးရှင်က ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု ဝုဏ်မောက်လွန်းစွာ အာဏာ နိုင်ဆိုင်သည်။ ကောက်ကျစ်သူဟု ခံ ထင်နေမိ၏။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု

လည်း ထင်မိနေ၏။ သမီးလေးကို ဘယ်လိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်၊ လှပအိမ်ကံနေတဲ့ မိမိရင်သွေး သမီးလေးပါ။

'အခြေအနေအရ ပေပေဆန္ဒအတိုင်းပဲ သမီးနေထိုင်ပါ၊ မေမေ ချို သွေးပူလို့မဖြစ်ဘူး'

'သမီး ကံသာနဲ့ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်၊ ဆိုင်ရမလဲဟင်၊ ရှက်အယ်၊ သူတိုက်မှာသွားသင်ရင် သမီးအယ်လိုအဆက်ရှင်ရမလဲ'

'ဆုန်လေးရယ်'

'မေမေ'

'ပြောလေ'

'ဆုန်မသွားချင်ဘူး။ အိပ်ပတ်နဲ့လည်း မသင်ဘူး၊ တစ်ယောက်လည်းပဲ သင်ချင်တယ်'

'သမီးပေပေ အမိနီပဲ'

'ဆုန် ဒေသစစ်မယ် မေမေ'

'မလုပ်ပါနဲ့ သမီးလေးရယ်၊ မေမေရင်ကွဲအောင်တော့ မလုပ်ပါ။

နဲ့နော်။ သမီးလေး တခြားသူငယ်ချင်းတွေပိုင်းမှာ သင်နိုင်အောင် ပေးအပ်
စီစဉ်ပေးမယ်”

သမီးလေးကို နှစ်သိမ့်အားပေးရင်း ချော့ချော့နေတဲ့ကြားမှ ကံသာ
မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ရောက်လာပြန်သည်။

“သုန္ဒရီကို ကျွန်ုပ်တို့က ဖိလားခေါ်တာပါ အန်တီစ်။ တခြား
သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါပါတယ်။ ငါးယောက်ပါ။ ကျွန်တော်သူတို့
ချင်းပိုင်းကို ခေါ်လိုက်ဟာပါ”

“သမီးလေး အရမ်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်ကွယ်။ မတုတ်
သေးပါဘူး ကံသာ”

ဒေါ်မြသက်စံလည်း အရှည်အရှည်စကားမပြောချင်၍ တောင့်
ပန်စကားပဲ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်... သုန္ဒရီနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောချင်ပါတယ်
ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်တာပါ”

“နောက်မှကွယ်။ လောလောဆယ်တော့ သမီးလေး နားပါစေ
မင်းကို မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့။ အဓိပတိလည်း အပြင်ပိုင်းမှာသွားတဲ့အခါ
တယ်။ အရေးကြီးတာက ဒီနှစ် စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ကြိုးစားကြစေချင်
ပါတယ်”

ကံသာကလည်း သုန္ဒရီကို အရယူဖို့ တရားသောနည်းလမ်း

နှင်ဖြစ်စေ၊ မတရားသောနည်းလမ်းနှင့်ဖြစ်စေ အရယူပစ်မယ်။ အန်တီစ်
က မင်းအဓိပတိဘက်ကပါ။ ကံသာ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေသည်။

“အန်တီစ် တားဆီးနေတာလား”

“ကံသာ... မင်း ဒီလိုနိုင့်ထက်စီးနင်းအပြုအမူတွေကို မပြုမူ
သင့်ဘူးထင်တယ်ကွယ်။ အန်တီတောင်းပန်တာပါ။ သမီးကို မနှောင့်
သက်ပါနဲ့”

“အန်တီစ်”

“သားရယ် ကိုယ်ချင်းစာတရားလေး ရှိပါ။ သမီးက ငယ်ရွယ်
ပါသေးတယ်။ အန်တီစ်တို့မှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ကည်းရှိတာ
ပါ။ သမီးလေး ဆုံးရှုံးသွားရမှာကို အရမ်းစိတ်ပူနေမိတယ်”

“အဲ့ဒါ ကျွန်တော်မသိဘူး အန်တီစ်။ မင်းအဓိပတိကိုပဲ သမက်
လောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်လား”

ဟုတ်တယ်ဟု ဒေါ်မြသက်စံ ပြောပစ်ချင်ပေမယ့် ပြဿနာရှာ
တတ်တဲ့ကောင်ဖြစ်၍ မပြောတော့။ ကံသာကို ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ်ပစ်
မလဲ ဒေါ်မြသက်စံ စဉ်းစားနေသည်။

“ဒီတစ်ရက်တော့ သုန္ဒရီ အနားယူချင်ယူပါစေ၊ မနက်ဖြန်တော့
ဆက်ဆက်လွှတ်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ကံသာထွက်သွားမှ ဒေါ်မြသက်စံ စိတ်မောသက်သာသွားဗျ

သည်။

‘သမီးလေး’

‘မေမေ’

‘မေမေတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲကွယ်’

‘သမီး သေပစ်ချင်တယ်။ ကံသာကို လုံးဝမဆက်ဆံချင်တော့ဘူး။ သမီး စာမေးပွဲမဖြေတော့ဘူး။ သူ့ဆီမှာ ကျူရှင်သွားတက်ရမှာဆိုရင် မတက်တော့ဘူး’

ဒေါ်မြသက်စံကတော့ သမီးလေးကိုပဲ သနားတယ်။ ယောက်ျားကလည်း ဇွတ်တရွတ်ပြောသည်။

‘မေမေလည်း ယောက်ျားကို ကျွာရှင်းလိုက်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ မေမေတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ’

‘ကျွာရှင်းရမယ်’

‘ဖေဖေကလဲ ကံသာမိဘတွေကို ကျေးဇူးရှင်တွေလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ဘယ်လိုမှပြောမရဘူး’

‘သမီး... ဖေဖေနဲ့ သွားတွေ့မယ် ပြဿနာကို ရှင်းပစ်မယ်’

သုန္ဒရီက အမိပတ်နဲ့ စားသွားရတာကိုပဲ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရသည်။ ကံသာနှင့် သုန္ဒရီကို အထင်လွဲသွားပြီထင်တယ်။ ဘယ်လို

မိုးလပြည့်စာပေ

ဆင်ပြတ်နိုး

ပြုရမလဲ။ အမိပတ်တောင် တခြားဝိုင်းကို ပြောင်းရွှေ့သွားပြီဖြစ်သည်။ မတွေးချင်ပါဘူး။ ကံသာကို မုန်းတယ်။ အလကားကောင်။

သားသာတယ်ဆိုပြီး မာန်တက်နေတာ။ သူမ ဖေဖေဆီ ရောက်သွားသည်။

‘သမီးအနာဂတ်အတွက် ဖေဖေ စီစဉ်တာပဲ။ မောင်အမိပတ်ရဲ့ အဆိုင်စားသောက်မှုခက်ခဲအောင် သမီးနဲ့ ခံ လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့။ ကံသာ သမီးနဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သုံးယာစဉ်တွယ်ပြီလာခဲ့ကြတာပဲ’

‘ကံသာက အရမ်းဒေါသကြီးတယ် ဖေဖေ။ အခုတစ်လော သမီးကို မတရားလွှမ်းမိုးချင်နေတယ်။ သူ့ကို သမီးက သူငယ်ချင်း

ဖြစ်ပဲ သံယောဇဉ်တွယ်တာ’

‘ရွှေသုန္ဒရီ... ဖေဖေအမိနဲ့ကို နာခံစမ်း၊ ဖေဖေက လုပ်ဆိုလုပ်၊ မောင်ကံသာကို ဆန့်ကျင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ သမီးစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မေတို့ ဒီလိုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ဘယ်သူကြောင့်လဲ။ သားနဲ့သမီး ဖလှယ်ဖို့ ဖေဖေ ကတိပေးထားတယ်’

‘ဖေဖေ... သမီးက ဘာလဲ။ သမီးဆန္ဒမပါဘဲ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ သမီးလက်မခံဘူး။ အတင်းအကြပ်လုပ်ရင် သမီး သတ်သေပစ်မယ်’

မိုးလပြည့်စာပေ

ဦးကိုကိုညို အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ကြောင့် ကြည့်ရုံ
 သည်။ သမီးကို မိမိ အရမ်းချစ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားခဲ့၏။
 ဒါပေမဲ့ ဦးနောင်လတ်က အကွက်ပိုမြင်တယ်။ မိမိစီးပွား
 လုပ်ငန်းတွေမှာ ရှယ်ယာအများဆုံးထည့်ဝင်၍ ချုပ်ကိုင်နိုင်အောင်
 ကြိုးစားခဲ့၏။ သူ့သားဆန္ဒကြောင့်ပါ။ မိမိလည်း ကံသာကို မနှစ်သက်
 မိ။ မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ဦးကိုကိုညို ဥပေက္ခာပဲ ပြုထားသည်။

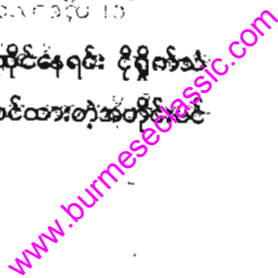

သွေးစပ်ပြန်ဟာလိထိစေ မှာ အပန်းနဲ့ပုလင်းတို့က နေထိုင်ပုံကို
 ပြောလေ့ရှိရာမှ နေထိုင်ပုံကို ပြောလေ့ရှိရာမှ နေထိုင်ပုံကို
 ပြောလေ့ရှိရာမှ နေထိုင်ပုံကို ပြောလေ့ရှိရာမှ နေထိုင်ပုံကို

(၁၂)

ရွှေသုန္ဒရီ နည်းနည်းလေး ပိန်ချုံးကျသွားသည်ဟု အဓိပတိ
 ဆင်မိနေသည်။ သူ့ကိုပင် တည်တည်လေးနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်
 တော။ သူမ ရှက်နေပုံလည်း ရ၏။ ကိုယ် တခြားဝိုင်းမှာ သွားတက်
 ဇော မင်းအတွက်ပါ ရွှေသုန္ဒရီရယ်။ သူ စာပဲကြိုးစားနေသည်။
 ရွှေသုန္ဒရီကို အောင်မြင်စေချင်နေ၏။ ဘယ်လိုကူညီရမလဲ။ ကံသာက
 ဆင်မောင့်။ ဒီကောင်က သူ့ကို ရန်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုမူရန်စောင့်
 ချလေသည်။

ရွှေသုန္ဒရီ မင်းမျက်နှာလေး ညှိုးပျက်နေတယ် ဘာကြောင့်လဲ
 ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ
 ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ
 ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ

ကန်ဘောင်မှာ ထိုင်ခိုနေသူက ရွှေသုန္ဒရီပင်။ သူ အထိတ်လန့်ဖြစ်သူ
ရ၏။ သူမခန္ဓာကိုယ်က ရေထဲသို့ တစ်ဝက်ရောက်နေသည်။

'သုန္ဒရီ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ'
'ဖယ်ပါ မင်းအမိပတိ၊ ငါ နင်နဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူး'
'နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ'
'သေမလို့'
'ဘာပြောတယ်'
'ငါသေပစ်မလို့၊ အတော်ပဲ နင့်ဓမ္မမှာ သေပစ်မယ်'
'ရွှေသုန္ဒရီ'

သူ့ကိုတွန်းဖယ်ကာ ရေထဲသို့ဆင်းသွား၍ မင်းအမိပတိ သူ့
သွက်လက်လက်ဖြင့် ရွှေသုန္ဒရီမှာ ရောက်သွားပြီး အတင်းဖက်ထား
လိုက်သည်။

'မင်း ဒီလိုမလုပ်နဲ့'
'အဟင်... ဟင်... အဟင်'
'မငိုပါနဲ့ ရွှေသုန္ဒရီရယ်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ စိတ်သောကရောက်
နေတာလဲကွာ၊ ပြောစမ်းပါ'
'ငါ ဟိုကောင်ကသာနဲ့ စာအတူတူသင်ရတာ စိတ်ညစ်တယ်၊
ဖေဖေက အတင်းအကြပ် အစိန်ထုတ်တယ်၊ ငါ အရမ်းမုန်းတယ်၊
သေပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲသိလား'

'အမိပွယ်မရှိတာပဲ ရွှေသုန္ဒရီ မလုပ်ပါနဲ့၊ နင် ဒီလိုလုပ်ရင်
အတိတ်ကတော့မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သေရလိမ့်မယ်'

'ဖယ်ပါ၊ အဲဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ဆရာကြီးလာမလုပ်နဲ့'
'ဆိုင်တယ်လေ၊ အန်ကယ်ညိုနဲ့ အန်တီစ်က ကိုယ့်အဖေအဖေပဲ၊
ငါ့ညီမလေး'

ဘာဟုတ်ညီမလေးလဲ။ နင်တော်တော်အပြောကောင်းနေပါလား။
အတင်းရုန်းပစ်လိုက်သည်။ သူမနဲ့ကသာ နေစပ်တော့မယ်။
ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေအိမ်ထောင်ရေးကိုပဲ ကွဲကွာ
လား။

ကသာနဲ့တော့ လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ပါဘူး။ ရွှေသုန္ဒရီ သေမှ
အယ်။ အမိပတိ နင်က ငါ့အစ်ကိုနေရာယူထားတယ်ပေါ့လေ။
အတိတ်တွေက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား ကြီးတွေလို တင်းကြပ်စွာ
ဖိတ်ချည်နှောင်ထားသည်။

'နင် တိုက်ထဲဝင်ပါ၊ နောက်မှအေးအေးအေးအေး စကားပြော
ဦးမယ်၊ နင် ဒီလိုလုပ်တာ ငါ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ အန်တီစ်
နဲ့ကြေကွဲလိမ့်မယ်၊ နင့်နောက်ကို အန်တီစ် လိုက်လာမှာ အသေ
အစာပဲ'

မေမေ့ကိုတော့ သနားတယ်။ သုန္ဒရီအတွက် ပြည့်စွမ်းပေးဖို့

မေမေ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေခဲ့သည်။ အိမ်ပတ်က သူမအကန်ဘောင်ပေါ်သို့ ဆွတ်တင်လိုက်၏။ သူမနှင့်အိမ်ပတ် နှစ်ယောက်က အကန်ဘောင်ပေါ်သို့ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် လဲကျသွားသည်။

မင်း ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ရွှေသုန္ဒရီ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းကို ဒီနှစ်စာမေးပွဲအောင်စေချင်တယ်။ ကိုယ်တို့ ကြိုးစားရအောင်

‘သုန္ဒရီကတော့ မအောင်ချင်တော့ဘူး မင်းအိမ်ပတ်၊ မေမေမတရားဘူး။ သုန္ဒရီကို ဥပေက္ခာပြုထားတယ်။ သုန္ဒရီ စိတ်ခံစားချက်ထက် ဖေဖေလုပ်ချင်တာကိုပဲ အမိန့်ပေးလုပ်ဆောင်စေတယ်’

‘အန်ကယ်ညိုက နင့်ကိုအရမ်းချစ်တယ်။ ငါသိတယ် ရွှေသုန္ဒရီကံသာနဲ့ မကင်းစေချင်တာလည်း နင့်ရှေ့ခဲရပါ။ အန်ကယ်ညိုစိတ်က ကို ငါ လေးစားတယ်။ ငါ့ကိုလည်း သားအရင်းလို သဘောထားတယ်။ အခွင့်အရေးလည်း ဘာမှမယူဘူး’

သူဆိုမှာ ငွေတွေရှိပေမယ့် အန်ကယ်ညိုက အခွင့်အရေးမယူသမီးနှင့်လည်း လက်ဆက်ပေးရမှာ ရှက်တတ်သူပါ။ အိမ်ပတ်သည်။

မင်း ခေါင်းအေးအေးထားပါ ရွှေသုန္ဒရီရော၊ ဘဝဆိုတာ အသုမ အမိန့်ပေးစီရင်ချက်ချလို့ မရဘူး နင်သိလား’

‘နင့်ဘဝကို အန်ကယ်ညိုက အမိန့်နဲ့ စီရင်လို့မရနိုင်ဘူး။ သုန္ဒရီ၊ တကယ်လို့ နင် မဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရတာ၊ နင်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ရတာ နင့်အိတ်ကံကံ သိထားပါ’

မင်းအိမ်ပတ်က လူကြီးဆန်ဆန် စကားလုံးလေး ရွေးချယ်ပြောဆိုနေသားပဲ။ သုန္ဒရီ သေပစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားရသည်။ သူမ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း မင်းအိမ်ပတ်ရဲ့ စကားတွေကို နှာခံချင်နေ၏။

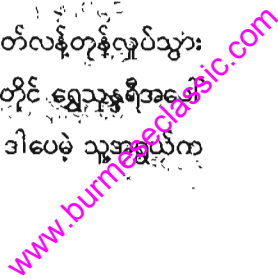
ကံသာနဲ့ စာအတူသင်ရတာ သုန္ဒရီ သေပစ်ချင်လောက်အောင် ခက်ညစ်မိသည်။ ဒီကြားထဲ အန်တီသွေးက ရွေးမလို့ခေါ်တာ အမှန်းဆုံးပဲ။ အိမ်ပတ်က သူမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ရွှေသုန္ဒရီ

ဟင်

‘တိုက်ထဲပြန်ဝင်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်းကြံတဲ့စိတ်တွေ ပျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ ရွှေသုန္ဒရီရယ်၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါ။ ကိုယ်နော်’

မင်းအိမ်ပတ်လည်း တော်တော်လေး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ တကယ်တမ်း တွေးကြည့်တော့ သူကိုယ်တိုင် ရွှေသုန္ဒရီအပေါ် သံလောစဉ်တွေ ကြီးမားစွာငြိတွယ်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ သူ့အရွယ်က

အချစ်ရေးကို ဦးစားပေးစဉ်းစားရမည့်အရွယ် မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ ပညာရေးမှာ ထူးချွန်စွာအောင်မြင်ချင်သည်။

‘ထ’

‘မထချင်သေးပါဘူး’

‘တိုက်ထဲပြန်ဝင်တော့လေ၊ တို့နှစ်ယောက် စာတွေကြီးစားကြားအောင်’

‘ငါ့အတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိနိုင်တော့ဘူး၊ အမိပတီ’

‘ငါပြောထားပြီးပြီလေ၊ ဘဝဆိုတာ အတိတ်က လုပ်ရပ်တွေရဲ့ ဆိုင်တယ်၊ တစ်နာရီ တစ်ပညာရပ်အတွင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်။ နင် တိုက်ထဲဝင်တော့’

သူမ ထလိုက်သည်။ အမိပတီကြောင့် အားအင်တွေ ပြည့်စုံသွားသလိုပါပဲ။ ဒေသပစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပျောက်သွားရ၏။ သူမ မှီကိုင်ထဲဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းမြင်လိုက်တော့ သူက သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

‘ရွှေသုန္ဒရီ’

‘ဟင်’

‘ကိုယ့်ကို ကတိပေးပါ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဒေသကြောင်းမကြံစည်ပါဘူးလို့’

ပါသွားလို့’

‘ပေးပါဘယ် အမိပတီ၊ စိတ်ချပါ၊ သုန္ဒရီစိတ်တွေ အမိပတီ’

‘အောင် ပိုပြီး နိုင်မာလာသလိုပဲ’

‘အန်တီနီကို စိတ်သောကရောက်အောင် မလုပ်စေချင်ဘူး’

‘အသုန္ဒရီ’

အမိပတီလည်း စိတ်ပူနေတာရော သေချာရဲ့လားဟု သုန္ဒရီ

‘အမိပတီအပေါ် မာနတွေပြချင်နေခဲ့မိ၏။’

‘အမိပတီရဲ့ ငါ့အတွက်လည်း ပြီးတော့လည်း ကံသာနဲ့ဆောင်ရတာမည့် သတိသမီး’

‘အမိပတီရဲ့ တိုက်ကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ အမိပတီရဲ့ ကြင်နာမှု’

‘အမိပတီရဲ့ သူမရင်ထဲမှာ ဝိတ်တွေပြာဝေနေခဲ့သည်။’

‘ရွှေသုန္ဒရီရဲ့ဘဝကို အန်ကယ်ညီအမိနဲ့ စီရင်ချက်ချလို့ မရနိုင်’

‘အမိပတီရဲ့ စကားနဲ့အမျှ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါတယ်လေ’

‘ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားနိုင်တာလဲ အမိပတီ၊ ပြောင်းလဲသွား’

‘အမိပတီရဲ့ ထင်လားဟင်။ ကံသာက မရရအောင်ယူမှာ။ သူမလည်း’

‘အမိပတီရဲ့ နာမည်ရတာတွေ မတွေ့တော့တဲ့ အမိပတီရဲ့ အကြွင်းနာမကားလေး’

‘အမိပတီရဲ့ စဉ်းစားရင်း၊ အိမ်ပျော်သွားသည်။’

‘သမီးလေး... ဟင်... သမီးလေးများနေတာပဲ၊ ကယောင်’

‘အမိပတီရဲ့ နာမည် ပြောနေတာမို့’

‘အမိပတီ... ဟင်... ဟင်... အမိပတီရယ်... ဟင်...’

ဖျားနာနေတဲ့ ငါ့ချစ်တယ်၊ ငါ့ သေဆုံးချင်စရာသိလား၊ ပြောကယ်ပါ
ညက နင်ကယ်လိုက်လို့

အမလေး

သမီးရဲ့ ကယောင်ကတမ်းစကားတွေကြောင့် ဒေါ်မြသက်စွဲ
အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်လုံးတွေပြူးကူးရသေးသည်။ သမီး ညဇာအပြင်
ထွက်ခွာလာတာလား။ ဒေါ်ထားမသိဘူးထင်တယ်။ မောင်အိပ်ပေးဖို့
ဘယ်မှာများတွေ့ဆုံခဲ့ကြတာလဲ။ သမီးအသားတွေ ခြစ်ခြစ်နုကုတ်
ပူနေလေသည်။

သမီးလေး... ဒုက္ခပါပဲ၊ မေမေ လာအကြည့်မြန်မေလို့
ဘုရားရေပူပူ သတိတော်စကောင် လစ်နေပြီ။

ဒေါ်မြသက်စွဲ ရေပတ်တိုက်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ရင်း ဆရာဝန်ကြီး
ကိုလည်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရသည်။

မမစ် ဘယ်ထိဖြစ်ရတာလဲ၊ သမီးလေးသန် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊
ကိုယ်တွေပူနေတယ်၊ သတိတောင်လစ်ချင်ပြီ၊ ရေပတ်တိုက်ဖို့
ပြင်ပါ

ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့
မထား

ရှင်

'သမီးညက ခြံပြင်ထွက်သွားတာ မထားမသိဘူး မဟုတ်လား'

'ရှင်... သန့်လေးက ဘာဖြစ်လို့ ခြံပြင်ထွက်သွားရတာလဲ'

'မသိလို့ပေါ့၊ သမီးလေးကို မျက်ခြည်ပြတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်

ထိခိုက်နေတယ်၊ ဂရုစိုက်ပါ'

'မထားလည်း ဂရုစိုက်ပါတယ် မမစ်ရယ်၊ အဓိကက အစ်ကို

က ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ'

'ထားလိုက်တော့၊ ဆရာဝန်လာလိမ့်မယ် အဆင်သင့်ပြင်ထား

အိပ်ပေးဖို့'

အိပ်ပတ် သိရမယ်။ သမီးနှုတ်ခမ်းလေးတွေဆီက အိပ်ပတ်

ညကိုပဲ တသသခေါ်နေသည်။ မျက်နှာလေးလည်း သိသိသာသာ

ရှင်ကုသွား၏။ ဒေါ်မြသက်စွဲ မီးတောက်မတတ် ပူလောင်နေသည်။

ထားက ရေပတ်တိုက်ပေးလိုက်မှ အဖျားကျပြီး မျက်လုံးလေးတွေ

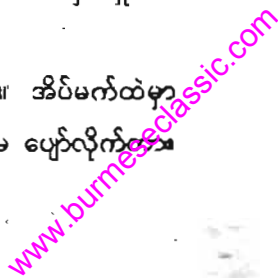
ပိတ်လာသည်။

'အိပ်ပတ်'

'သန့်... သတိထားပါဦး၊ မေမေလေ... အိပ်ပတ်မှ မရှိတာ'

'ဟင်'

သူ့ရဲ့အာရုံထဲမှာ အိပ်ပတ်ပဲ ရှိနေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ
အိပ်ပတ်ရောက်လာပြီး သူမကို နမ်းရှိုက်၏။ သူမ ပျော်လိုက်တာ

နုနုမှာ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြမယ်နော်တဲ့။ အခုအချိန်မှာ
ပညာရေးပဲ အဓိကကြိုးစားကြရအောင်နော် ကတိတဲ့။ သူမ တွေ
သွား၍ ပြုံးမိသွားသည်။

'သမီး နေကောင်းရဲ့လား၊ ဘာတွေတစ်ယောက်တည်း တွေ
ပြီး ပြုံးသွားရတာလဲ'

'ဟင်'

'မေမေ့သမီးလေး သတိရော့ ကောင်းကောင်းရရဲ့လား၊ ည
အပြင်ထွက်တယ် ထင်တယ်'

သူမ အပြင်သွားတာ မေမေ ဘယ်လိုလုပ် သိနေရတာလဲ
မေမေနဲ့သုန်က ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကျပါ။

'သမီး စောစောက အဖျားကြီးပြီး ကယောင်ကတမ်း
ပြောနေတာလေ၊ အဓိပတိ ငါ့အသက်ကို နင်ကယ်လိုတဲ့'

'ဟင်'

'သမီးလေး ဘာတွေလုပ်လဲ၊ မေမေ့ကို ရင်ကွဲပြီးသေအောင်
ကြံစည်တာလားဟင်'

မေမေ့ရှင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ကာ သုန် တသိမ့်သိမ့်ရှိလို့
ပစ်မိသည်။ မေမေ့ကို ပြောမပြရက်ဘူး။ သုန်ရဲ့ မိုက်မဲတဲ့အကြံအစည်

ကြံစည်မိပါတယ်။ မေမေသာသိသွားရင် ရင်ကွဲပြီးသေမှာ။
ကျောလေးကို မေမေက ပွတ်သပ်သည်။

'သမီးပြောမပြပါနဲ့တော့ မေမေ သိပြီ၊ သမီးရေကူးကန်ထဲ
ဘာမဟုတ်လား'

သမီးက ရေမကူးတတ်ဘူး။ ရေကြောက်တယ်။ ခြံထဲမှာ
ကုန်းကန်ထားတာ ကိုညှို့ကျန်းမာရေးအတွက် လုပ်ထားတာ။ မိမိ
က ရေကူးဝါသနာပါသည်။ သမီးက သင်၍မရ။ ငယ်ငယ်လေး
က သည်းက အော်ဟစ်ငိုကြွေးကာ ခူးတုန်အောင် ကြောက်နေတတ်၏။
သည်းက သမီးကို ပွေ့ဖက်မိသည်။

'မကြံကောင်း မစည်ရာကွယ်၊ မေမေ တွေးတောင်မတွေးရဲ
ဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မေမေတို့ ဒီကနေ ထွက်ပြေးကြရ
အင်၊ ဘယ်လိုလဲ မေမေမှာလည်း စုဆောင်းထားတဲ့ငွေတွေ ရှိပါ
အင်၊ သမီးဆန္ဒမရှိတာကိုတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး'

'သမီး နောက် ဘယ်တော့မှမလုပ်တော့ပါဘူး၊ အဓိပတိက
ဆို ကတိတောင်းထားတယ်၊ နောက်ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူးလို့
ဆိုပေးတဲ့'

'အဓိပတိကလေ'

'အခြေအနေတွေက စက္ကန့်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်တဲ့၊
နဲ့ဘဝကို အန်ကယ်ညှို့ အမိန့်ပေးစီရင်လို့ မရနိုင်ဘူးတဲ့'

'တော်လိုက်တဲ့ကလေး၊ ဟုတ်တယ်၊ မေမေလည်း ယုံကြည်တယ်၊ သမီးလေး အားတင်းထားနော်'

'အင်း'

'သုန်လေးရယ်... ဒေါ်ထားဖြင့်လန့်လိုက်တာ၊ နောက်ထပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့နော်၊ တောင်းပန်ပါတယ်'

'အမိပတိကို ကတိပေးထားပြီးပါပြီ၊ သုန်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားမယ်၊ သမီးဖူးစာဘက်က ကံသာဟုတ်ချင်မှ ယူမှာလေ'

မေမေက နောက်ထပ်ဒီလိုအကြံအစည်တွေ ထပ်မကြံဖို့နဲ့ ယူရေးမှာ အာရုံနှစ်ထားဖို့ ပြောနေသည်။ သုန်သိပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမိပတိက သူမအား အရေးတယူရှိ၍ ပျော်ရွှင်သွားရ၏။ သူမကို ပွေ့ဖက်ထားတာ တွေးမိတိုင်း ရင်ဖိုရသည်။

'ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာပြီ မမစ်'

'သမီးက အဖျားတောင်ကျနေပြီ'

ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာပြီး သမီးကို စစ်ဆေးရင်း ကလေးအဆုတ်နည်းနည်းပွချင်နေတယ်၊ အအေးမိလိုတဲ့၊ စိုးရိမ်စရာမရှိပေမယ့် ဂရုစိုက်ပါတဲ့။ ဒေါ်မြသက်စံက သမီးတစ်ယောက်တည်းမို့ အခြားသည်တယ်မထင်ဖို့နဲ့ မကြာခဏ အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်ခေါ်နေချိန် အားနာကြောင်း တောင်းပန်ရသည်။

'ခေါ်ပါ ဒေါ်မြသက်စံ၊ သမီးလေးကလည်း တော်တော်လေးလေး နားမောလှပတာပဲ၊ စိတ်ပူမှာပေါ့လေ၊ စိုးရိမ်တာကတော့ အမှားမရှိနိုင်ဘူးဗျာ'

'ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာရယ်'

ရွှေသုန္ဒရီလေး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုစိုက်။ ဒီနှစ်က အရေးကြီးတာပဲ။ သမီးရှေ့ရေးအတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်တယ်တဲ့။ ပညာရေးအဖွဲ့က ကျန်းမာအောင်လည်း ဂရုစိုက်ဆိုပြီး ဆုံးမထားတွေပြောပြီး ပြန်သွားသည်။

(၁၃)

ရွှေသုန္ဒရီ နေမကောင်းဘူး၊ အဖျားတွေအရမ်းတက်တာတော့ အဓိပတိလည်း စိတ်ပူမိသည်။ ညက အအေးပတ်တာပဲ မယ်။ ရေကန်ထဲအထိ ရောက်နေပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်ထားက သုန္ဒရီ ရေကန်ထဲတက်ဘူးဟုပြော၍ သူ ပိုပြီးစိတ်ပူသွားရကာ ရေကန်ကြီး ခြံထဲ ရှိနေကာပင် မြေဖို့ပြီး ကွန်ကရစ်ကိုင်ပစ်ချင်၏။ ညက သူ အိပ်နေလို့ ခြံထဲဆင်းမိနေလို့ပေါ့။ ထမင်းစားပွဲမှာ အန်ကယ်ညှီရော၊ အန်တီနှင့်ပါ ဆုံသည်။

‘အဓိပတိ... ညက သမီးလေး ရေကန်ထဲဆင်းတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းနဲ့တွေ့လို့ပေါ့၊ သမီးက ရေမကူးတတ်ဘူးလေ၊ ရေအေးကြောက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ’

‘ဗျာ’

‘သမီးလေး သေကြောင်းကြုံစည်တာမဟုတ်လား အဓိပတိ’ ဦးကိုကိုညှီ စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်သွားပေမယ့် ဟန်မပျက်သွားဘဲ ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ မနက်က ဆေးရုံကား လာတယ်။ သမီးလေး အပူကြီးလို့တဲ့။ သမီး စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေမယ်ဆိုတာ ခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် စိတ်သောက မရောက်ဘဲနေမလား။ မိမိစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက ဦးနှောင်လတ် လက်ခုပ်ထဲကရေ နေသည်။ မိမိ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ သမီးလေးအတွက်ပါ။ နောင်မင်းအဓိပတိအပေါ်လည်း အခွင့်အရေးမယူလိုပေ။

‘ကံကောင်းလို့နော်၊ သားရှိပေလို့ပေါ့၊ သမီးလေးအရမ်းဖျားတာ ကယောင်ကတမ်းတွေတောင် ဖြစ်တယ်’ ကိုညှီက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၍ ဒေါ်မြသက်စံ မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။ သမီးက ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်းကြုံပါတယ်ဆိုတာ ကောင် ဂရုမစိုက်။ မိမိကိုလည်း အဖက်လုပ်၍ စကားမပြောပေ။

‘အန်တီစံရယ် စိတ်မပူပါနဲ့၊ သုန္ဒရီကို အဓိပတိ ကတိတောင်းထားပါတယ်၊ သူနောက်ထပ်လုပ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး’ ‘စောင့်ရှောက်ပေးပါကွယ်၊ အန်တီစံတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပါ၊ သားလည်း ပွားကြည့်ပြီး အားပေးပါဦး’ ‘အဓိပတိ’

‘ဗျာ’

‘မင်းတက်နေတဲ့ခိုင်းက ကောင်းလား၊ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီနှစ်အရေးကြီးတယ်၊ ပညာရေးပဲ အာရုံစိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဇနီးစံက အဓိပတိနှင့်သမီးကို နီးစပ်အောင်လုပ်နေတာ ဦးစွာကိုညှိ မနှစ်သက်မိ။ သမီးရှေ့ရေးအတွက် အဓိပတိဆန္ဒမပါဘဲ မောင်ကံသာနှင့် ခွာထုတ်ပြီး အတင်းအကြပ် မထိုးအပ်လိုပေ။ ပြီးတော့ မောင်ကံသာက သမီးရဲ့ငယ်ကျွမ်းဆွေ။ ပြဿနာတွေက မလိုအပ်ဘဲ ရှုပ်ထွေးသွားစေနိုင်သည်။

‘သုန္ဒရီကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်၊ အန်ကယ်ညိုသိပါတယ် သားက လူမှုရေးသမားလေး၊ အားနာစရာမလိုပါဘူးကွယ်’

စုံမှာလည်း အပြစ်မရှိပေမယ့် မိမိကတော့ ပြတ်သားစွာ ရုတ်တရက်မည်ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော် ကျူရှင်ရှိနေလို့ ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်ညို’

‘အေးကွယ်၊ သားအဓိပတိက ပညာရေးကို အရမ်းစိတ်အထက်သန်တယ်၊ သားအဖေကလည်း မင်းကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပြုစေချင်တယ်၊ အန်ကယ်လုပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် တော်တော်လေးအထိ မကျရာ ရောက်သလို တာဝန်မကျေရာလည်း ရောက်တယ်ကွ’

‘ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ အန်ကယ်ညို၊ ဘယ်လို အကြောင်းတွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်လျှောက်ရမယ့်လမ်းရဲ့ဦးတည်ချက်ကို အပျက်မခံပါဘူး အန်ကယ်ညို’

‘မင်းက ယောက်ျားပီသတယ် အဓိပတိ၊ အန်ကယ်အရမ်း သဘောကျတယ်၊ အန်ကယ်ညိုစိတ်ကို မင်းအကဲခတ်မိမှာပါ၊ လောကကြီးက တစ်ခါတစ်ရံ မထင်မှတ်နိုင်အောင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ် အဓိပတိ’

အန်တီစံကတော့ စားလက်စထမင်းပန်းကန်ကိုထားပြီး ထွက်သွားသည်။ အန်ကယ်ညိုက မင်းလမ်းကြောင်းပျောက်မသွားစေနဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရက်စက်သင့်ရင် ရက်စက်ရတယ်။ အန်ကယ်လည်း လူသားပါတဲ့။ အန်ကယ်ညိုက သုန္ဒရီအား ကံသာနှင့်ပဲ ရည်မှန်းထားပုံ ရသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

‘အေး... ကောင်းပြီ’

အဓိပတိထွက်လာတော့ သုန္ဒရီက ကံသာအိမ်သွားရန် စာအုပ်လေးပိုက်ပြီး ထွက်လာလေသည်။ မျက်နှာလေးက အရမ်းညှိုးငယ် နှမ်းပတ်နေ၏။ နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့သွားမှာလဲ။ အဓိပတိကားမြစ်ချင်သည်။

'နေမကောင်းဘူးဆို'

'အအေးပတ်သွားတယ်'

'မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား'

'ဟင့်အင်း... သူနှုတ်ရင် မသူလာလိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်'

စာသင်တာလည်း မပျက်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်ပါ။ အိပ်ပတ်ကို ကတိပေးထားတယ်လေ'

မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ကိုယ်စိတ်ပူနေတယ် ရွှေသူနှုတ်ရယ်၊ ကိုယ့်စကားကို မင်း နားထောင်တယ်ဆိုတော့လည်း ကိုယ်ပျော်တယ်၊ မင်းကို ခပ်ညှပ်ညှပ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ။ သူနှုတ်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ နောက်ကျနေပြီဆို၍ ထွက်သွားသည်။

'သူနှုတ်အတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ သံမဏိစိတ်ဓာတ်နဲ့လူသား ဖြစ်သွားပြီလေ'

'ကိုယ်အားပေးတယ်'

အိပ်ပတ် လက်မထောင်ပြီပြီး ထွက်သွားမှ သူနှုတ် ငိုပစ်ချင်လာရသည်။ နင်မသိပါဘူး အိပ်ပတ်။ နာရီကို တစ်ချိန်လုံးထိုင်ကြည့်နေပြီး တစ်စက္ကန့်လောက်နောက်ကျသွားတာနဲ့ ကံသာက ပြဿနာရှာရောပေမေသိရဲ့လား၊ မိသားစုမပြိုကွဲစေချင်လို့ သူနှုတ် သွားရတာပါ။ သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။

'သူနှုတ်ရီ'

'ဟင်'

'ဘာကြောက်သွားရတာလဲ၊ နင် မဟုတ်တာ ဘာလုပ်ထားလို့လဲ'

လဲ'

သူမ အပြင်ထွက်မလို့ပြင်နေတုန်းပဲ ကံသာက ရောက်လာ၍ အိပ်ပတ်နဲ့ စကားပြောနေတာများ တွေ့သွားပြီလားဟု တထိတ်ထိတ်နှင့် လန့်သွား၍ ကံသာက မသင်္ကာသလို စစ်ဆေးနေသည်။

'နင့်ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်လို့လေ၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို မတရားအနိုင်ကျင့်နေရတာလဲ၊ နင် အရင်က သည်းခံခဲ့တာတွေက ရင်ထဲကမပါဘဲ ဟန်ဆောင်လုပ်ပြနေတာလား ကံသာ'

'စကားရှည်မနေနဲ့ လာ'

သူမလက်ကိုဆွဲပြီး တိုက်ထဲကနေထွက်တော့ သူမ ရုန်းဖယ်ပေမယ့် မလွတ်။ ကံသာရဲ့ အနစ်နာခံမှုတွေက ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပဲ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ညှာတာထောက်ထားမှု နည်းနည်းလေးမှ မရှိပေ။

'လွတ်လေ နင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါက စက်ရုံမလား၊ နင်ဝယ်ထားတဲ့ သံပတ်ပေးထားတဲ့ ကော်ပတ်ရုပ်မဟုတ်ဘူးနော် ကံသာ'

'နင် ခုထိမသိသေးဘူးလား သူနှုတ်ရီ၊ နင့်ကို ငါ့အတွက် ငါ့အဖေက ဝယ်ပေးထားတာလေ၊ ငွေတွေအများကြီးပေးထားရတဲ့ ကော်ပတ်ရုပ်လေးပါ။ ငါက ထိုင်ဆိုထိုင် ထဆိုထ ဒါပဲ'

‘ဘာပြောတယ် ကံသာ’

‘နင် အရမ်းစကားများတာပဲ ရွှေသုန္ဒရီ၊ ဒါပေမဲ့ နင်သိထားတာ ငါက နင့်ကို တန်ဖိုးထားပြီး နလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ချစ်မိတာပေါ့ ကံသာကတော့ ရွှေသုန္ဒရီရဲ့ ပြောင်းလဲမှုအတွက် ရင်ထဲမှာ နာကျည်းခံပြင်းနေသည်။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်ပင်။ သုန္ဒရီလက်ကိုညှို့ သူတို့တိုက်ဘက် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ တိုက်ထဲဝင်ပြီးတော့မှ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

‘သားရယ် မေမေတို့ချွေးမလောင်းလေးကို ဘာဖြစ်လို့ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံနေရတာလဲကွယ်၊ သုန္ဒရီလေး နေမကောင်းဘူးဆို’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အမလေး... အရမ်းသွက်လက်ပြီး အသံတစာစာနဲ့ကောင်မလေးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ မေမေသွေးတို့တိုက်က သမီးလေး မိုးလင်းမိုးချုပ် ဝင်ထွက်စားသောက်နေကျလေး၊ သားကိုကြောက်နေတာလား၊ ဟုတ်တယ် သားပြောသလိုပဲ သုန္ဒရီလေး ပြောင်းလဲနေတယ်’

အရေးထဲမှာ ကံသာအမေရဲ့စကားလုံးတွေက ထိကပါးရိုက်ပါးအ သူမငယ်စဉ်က ဝင်ထွက်နေထိုင်တာ အိမ်နီးဖူးချင်တွေ ဖြစ်နေလို့ပါ။

ကံသာအပေါ်လည်း သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် မပိုခဲ့။ သူမကို ချစ်သူနဲ့ ခန့်ယောက်ကို ပြုမူဆက်ဆံနေတာ မုန်းသည်။

‘ကံ... စာသင်ခန်းထဲ သွားကြတော့၊ တစ်သက်လုံး သားနဲ့ အဖီး နှစ်ယောက်တည်းပဲ စာသင်လာခဲ့ကြတာပါ။ မင်းက ခပ်ညံ့ညံ့ ဆောင်မလေးလေ၊ မှတ်မိလား၊ ညည်းထက်အဆင့်မြင့်ရင် သားကို ခန့်လုပ်ပြီး ငိုတာ’

သူမအတိတ်ကိုဖော်ထုတ်ပြီး ချည်နှောင်နေတာမျိုး သုန္ဒရီ ကြိုက်။ ကံသာလည်း ညံ့တာပဲ။ သူမ ဆက်မပြောချင်တော့သဖြင့် အသင်ခန်းထဲဝင်လာတော့ တခြားကျောင်းသားတွေ တစ်ယောက်မှ မနို့သေးပေ။ ကံသာက အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် သူမ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ပြင်သည်။

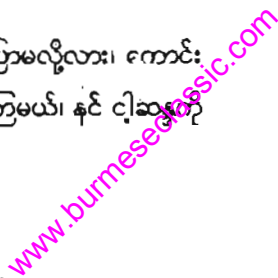
‘နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ အကဲပိုနေရတာလဲ သုန္ဒရီ၊ အားလဲ ငါက အရမ်းကြောက်စရာကောင်းနေလို့လား’

‘ကံသာ’

‘ပြော’

‘ဒီနှစ်...’

‘ဘာလဲ အရမ်းအရေးကြီးတယ်လို့ နင်ပြောမလို့လား၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနှစ် အရမ်းအရေးကြီးရင် တို့စာကြိုးစားကြမယ်၊ နင် ငါ့ဆန္ဒကို

မဆန့်ကျင်နဲ့ပေါ့၊ နင့်ကို လက်ကလေးကိုင်တာ ဘာတွန့်နေတာလဲ၊ ငါ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုင်နေကျလေ'

နတ်ဟာ ငါ့အဖေလိုပဲ ကံသာ။ အရမ်းအတ္တကြီးတယ်။ တကယ်တော့ ဖေဖေက နင်တို့ဆီ ငါ့ကိုရောင်းပစ်ထားခဲ့တာပဲ။ ငါ့အမေကို ဘယ်တော့မှ တိုင်ပင်လေ့မရှိဘဲ ဖေဖေအမိန့်ကိုပဲ နာခံတတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားတယ်။ ကောင်းပြီလေ နင်ကြိုက်သလိုလုပ်တော့ ကံသာ။ သူမ အခန်းထဲမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်မိသည်။

'အဲ့ဒီလိုနေမှပေါ့၊ ကံသာက သူ့နှုတ်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ တန်ဖိုးထားတယ်'

ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေတဲ့ သူ့နှုတ်မေးခွေးလေးကို ဆွဲမော့ယူပစ်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတွေထဲ မျက်ရည်တွေပြည့်နေတာကို မကြိုက်မီးရွှေသူ့နှုတ်မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်စတွေမြင်ရသည့်အခါတိုင်း ကံသာ အလျှော့ပေးတတ်မြဲ။ နောက်ပိုင်းတော့ မင်းကို ငါ အလျှော့ပေးတော့မှာမဟုတ်ဘူး သူ့နှုတ်။

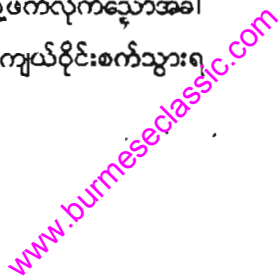
'နင့်ကို ငါချစ်တယ်'
နင့်ကိုတော့ ငါမချစ်ဘူး ကံသာ။ မုန်းတယ်။ နင့်အတွင်း သတ္တန် ဘီလူးရုပ်က အခုမှ သေသေချာချာပေါ်လာပြီ။ သူမ မျက်ဝန်းလေးကို မှိတ်ထားမိသည်။

'အဲ့ဒီလို လိမ္မာမှပေါ့ သူ့နှုတ်၊ နင် စာမေးပွဲအောင်ဖို့မလိုဘူး၊ နင် အရမ်းပင်လုံးမှာ ငါမလိုလားလို့လေ'

သူမရင်ထဲမှာ အေးစက်နေသည်။ ကြောက်လွန်း၍ ချက်ချင်းပင် ထဲကျသေဆုံးသွားတော့မလားဟု ထင်မိလာသည်။ သူမ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်းဆန့်ခွင့်မရှိခဲ့။ လောလောဆယ်တော့ ငါ ဒီလိုပဲနေရတော့မယ်။ ကံသာမျက်နှာက သူမမျက်နှာလေးနား တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာ၏။ သူ့နှုတ် ရှူးသွပ်စွာ အော်ဟစ်ငိုယိုပစ်ချင်လာသည်။

'ချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်၊ နင့်ကို ငါ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ကံသာ ငါ့အချစ်တွေကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလက်ခံမယ်ဆိုရင် အရှုံးတွေပေါ်နေတဲ့ နင့်အဖေရဲ့ကုမ္ပဏီကို ငါ့အဖေက ထောက်ပံ့ပေးလိမ့်မယ်'
'ဘာပြောတယ်'

'နင်ရော၊ နင့်အဖေရော လုံးဝမသိသေးဘူးထင်တယ်၊ နင့်အဖေ ကုမ္ပဏီကို ငါ့အဖေ အများဆုံးပိုင်ဆိုင်ထားပြီးပြီ'
နင့်အဖေက တမင်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လားကံသာ။ နင့်တောင်းဆိုမှုကြောင့် မဟုတ်လား။ ငါ့နှလုံးသားတွေထဲမှာ အဓိပတိပဲရှိတယ်။ ကံသာက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်သောအခါ သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရတာ ရုန်းဖယ်မိသွားသည်။

‘မရုန်းနဲ့နော်၊ ဒါ နင်တို့တိုက်မဟုတ်ဘူး၊ မေမေက နင့်ကို အကူအညီပေးမယ်ထင်လား၊ ငါ့ဆန္ဒပဲ’

‘လူယုတ်မာ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ငါ မနေ့က ဘာဖြစ်လို့အအေးပတ်ပြီး ဖျားရလဲသိလား၊ ငါ ရေကူးကန်ထဲဆင်းပြီး သေမလို့’

‘နင့်ကို ဘယ်သူကယ်တင်ခဲ့တာလဲ၊ ဟိုကောင် မင်းအဓိပတိ လား၊ ပြောစမ်း၊ နင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်းအဓိပတိ ကူညီအောင် ပဲပေးလိုက်တာမဟုတ်လား သူနှစ်ရီ’

ကံသာ ဒေါသဖြစ်ရပြီ။ သူနှစ်ရီမှာ သတ်သေပစ်ချင်လောက် အောင် စိတ်ညစ်စရာဘာရှိလို့လဲ။ မင်းအဓိပတိမြင်သာအောင် ကြံစည် တာပဲ။ ကံသာ ဒေါသပေါက်ကွဲရပြန်သည်။

‘ပြောလေ... နင့်အကြံက ဘာလဲ၊ နင့်အမေရဲ့ အကြံအစည် လား’

‘ကံသာနော်... အရူးကောင်’

‘ဖြန်း’

‘အား... နင်ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ရိုက်တာလေ၊ နင့်ကိုငါ သည်းခံတော့မယ် ထင်လို့လား’

‘ကံသာ’

သူမ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သဖြင့် မေမေသွေး ပြေးဝင်လာသည်။

‘သား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းဒေါသကို ထိန်းစမ်းပါ’

‘မေမေသွေးသားက အရမ်းလွန်နေပြီနော်၊ သူနှစ်ရီကို ကိုယ်ထိ သက်ရောက်စော်ကားတယ်၊ ဖေဖေကို ပြောပြရမယ်၊ ကျွန်မ ဒီကို လောရဲတော့ဘူး၊ ကံသာ နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်’

သူမ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာပြီး အခန်းထဲကနေ ထွက် သွားမယ်ပြင်တော့ မေမေသွေး တားဆီးထားသည်။

‘လူကြီးတွေကို မပြောနဲ့လေ၊ သားက မင်းကိုချစ်လို့ပါ အေးသူနှစ်ရီ၊ ညည်းလေးက ဘာဖြစ်လို့ ကလန်ကဆန်လုပ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကြီးတွေ စိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ လာ... လာ မေမေသွေး ရေခဲကပ်ပေးမယ်၊ သားကလည်း ရေခဲလိုက်လေ၊ မပေါက်ကွဲစမ်းပါနဲ့၊ အချိန်အခါ မကျသေးဘူးလေ၊ ကဲ... လာပါသုန်လေးရယ်၊ မေမေ သွေးကပဲ ကြားကနေ တောင်းပန်ပါတယ်’

သူမလက်ကိုဆွဲပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်သွားကာ ရေခဲကပ်ပေး သည်။ ဖြူနေတဲ့ သူမပါးပြင်လေးပေါ်မှာ လက်ငါးချောင်းရာ ထင် သွား၍ မေမေသွေး မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ရေခဲတွေ ကပ်ပေးနေ၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို တင်းကြပ်စွာ ဖိကပ်ထားသည်။

(၁၄)

သုန္ဒရီ ခြံထဲပြန်ဝင်လာသောအချိန်တွင် ကံသာကြောင့် စိတ်
ဓာတ်တွေ ချွတ်ယွင်းပျက်စီးကာ ခြေလှမ်းတွေပင် ဒယ်မ်းဒယိုင်နှုတ်
လဲပြိုမတတ်။ အထိပ်ပျက်၊ အစားပျက်နှင့် ခေါင်းတွေနောက်ကျီ
သည်။

မေမေသွေးလည်း ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ကံသာ ကိုယ်
ထိလက်ရောက်စော်ကားနေပြီ။ မေမေသိသွားရင် မလွယ်ဘူး။ ခြေလှမ်း
လိုက်တိုင်း ခေါင်းထဲက မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ ပြာဝေသွားပြီး လဲပြိုကျသွား
တော့သည်။

အမလေး

သုန္ဒရီ

သူက အပြင်ကနေပြန်လာတာနှင့် သုန္ဒရီ လဲပြိုကျသွားတာ
မြင်လိုက်ရ၍ ပြေးပွေထားမိသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သုန္ဒရီ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး
နယ်

အား... မူးသွားတာ၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အဓိပတိ၊
ဒေါ်ထားကိုပဲ ခေါ်ပေးပါနော်

ကိုယ် တိုက်ထဲအထိ တွဲခေါ်သွားပေးမယ်လေ
ဟင့်အင်း... ဒီမှာခဏထိုင်မယ်၊ ဒေါ်ထားကိုပဲ ခေါ်ပေးပါ

အဓိပတိက တိုက်ကြီးထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ သုန္ဒရီ ငိုပစ်ချင်
အထိပတိအတွက်ရော၊ ဖေဖေကုမ္ပဏီအတွက်ရော သုန္ဒရီ ဆုံး
မိကို အခိုင်အမာချထားသည်။ ကံသာကိုပဲ လက်ထပ်မယ်။

တိုလည်း မထိခိုက်စေချင်ပါဘူး။ ဒေါ်ထားပြေးထွက်လာ
သုန်လေး ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲကွယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ ဟိုအိမ်ကကောင်
ပြန်ပြီလား

ဟင့်အင်း... သုန်က အားနည်းနေတာပါ၊ သူတို့က ဂရုစိုက်
အလေးရယ်... စိတ်တွေတင်းထားစမ်းပါ၊ ဘဝကို အရှုံး
မခံပါနဲ့ကွယ်နော်

အင်း

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကံသာတို့မိသားစု မကောင်းကြောင်းတွေလည်း လူကြီးတို့အား ပြောမပြချင်။ သူနှစ်ယောက် အိပ်ရာပေါ်လဲကျသွားသည်။ ဒေါ်ခေါင်က သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆရာဝန်ကြီးဆီ ဖုန်းဆက်အကြားရမလားဆိုတော့ သူမ တားဆီးလိုက်သည်။

‘မခေါ်ပါနဲ့ သူနှစ်ယောက် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စာတွေအရမ်း လိုက်လိုပါ။ သွားတော့’

‘သူနဲ့လေး ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဒေါ်ခေါင်အားကိုးစရာ အတိုင်းပြောပြနော်၊ အရမ်းပဲစိတ်ပူနေတယ်ကွယ်’

‘သူနှစ်ယောက် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှ ဒီလောက်စိတ်ဓာတ်မပျက် ဟု ထင်သည်။ သူနဲ့အနေနှင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာတတ်တတ် အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ကံသာတို့မိသားစု သူနှစ်ယောက် ညံ့ဖျင်းစွာနှင့် ဝင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ သူမစိတ်ဓာတ်မပျက်အောင် လေ့ကျင့်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

‘ဘဝဆိုတာ မင်းအဖေ အန်ကယ်ညိုရဲ့အမိနဲ့နဲ့ စီရင်ဖက် အမြဲတမ်းပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ် ရွှေသူနှစ်ရီ’

ဟုတ်တယ်... အဓိပတိပြောတာ မှန်တယ်။ စာတွေ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲ။ သူနှစ်ယောက် စိတ်တွေကို လျှော့ပစ်ပြီး

လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့ တော်တော်လေး နိုးနေ၏။ ဒေါ်ခေါင်အားလာပေးတဲ့ စားစရာတွေကို တဝကြီး လိုက်သည်။

‘သူနဲ့လေး... အိပ်ရေးဝပြီလား၊ မျက်နှာလေးလည်း လန်းဆန်း နှစ်’

‘ဟုတ်တယ်ဒေါ်ခေါင်အား သူနဲ့လေး စိတ်ဓာတ်တွေကို နိုင်မာ လေ့ကျင့်မယ်၊ အရုံးမပေးတော့ဘူး’

‘ကောင်းလိုက်တာ သူနဲ့လေးရယ်၊ ပျော့ညံ့မနေစမ်းပါနဲ့၊ သူနဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သွက်လက်ပြီး ထက်မြက်နေတယ်’

‘ဒီနေ့ကစပြီး သူနှစ်ယောက် ကြိုးစားပြမယ်’

ကံသာလိုကောင်မျိုးကို သူနှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး။ ခြည့်နေပါ။ နင် ထင်တိုင်းကြိုလို့ရမယ်ထင်လား။ ဒီနေ့ကစပြီး နင့်ကို အရင်ကလိုပဲ အနိုင်ယူပစ်မယ် ကံသာ။ သူမ စာကို ဆွဲသည်။ ကံသာနှင့် ကျွဲရှင်ဝိုင်းမှာလည်း ခပ်မာမာ

သူ လုံးဝပတ်သက်ဆက်ဆံခြင်းမပြုတော့။ အ... မမေလည်း စိတ်ထိခိုက် ပြဿနာရှာလို့မရအောင်ပဲ နေထိုင်သည်။ အိပ်တော့။ ကံသာနိပ်စက်

နင်က အရမ်းစာကြို... ဘဲပြီး အနေအထိုင်... ဆာဆာဖြင့် ပြန်နေရသည်။ သူနှစ်ရီ’

နေတတ်၏။ သူမမျက်နှာ

အဲဒါ မကောင်းဘူးလား ကံသာ ဒီလိုပြောင်းလဲမှုတွေအတွက် နင်က တစ်မျိုးထင်မြင်ယူဆဦးမလို့လား'

သုန္ဒရီမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ တင်းမာတဲ့အရိပ်အယောင်ရှိနေတာကိုပဲ ကံသာမကြိုက်။ သူ့ကို အောက်ကျိစေချင်သည်။ အက စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ စေ့စပ်မယ်တဲ့။ နင့်ကို တစ်ခါတည်း လက်ပစ်မယ် သုန္ဒရီ။ မာမိကလည်း စိတ်ကိုထိန်းပြီး အခြေအနေကိုကြည့်ဖို့ ပြောသည်။

'သုန္ဒရီ'

'ပြော'

'နင့်ကို နမ်းချင်တယ်'

'နမ်းလေ'

'တော်တော်လေး သဘောကောင်းနေပါလား'

'ငါ့ကို နင်လုပ်ချင်သလို လုပ်လေ။ ပြောထားပြီးပြီပဲ။'

သုန္ဒရီ ညဖျက် ငါမခံစားနိုင်တဲ့အဆုံး သေပစ်မယ်' အောင် လေ့ကျက်တာ အဲဒါပဲလေ။ ရွှေသုန္ဒရီရဲ့အချစ်က သူ့

'ဘဝဆိုး။ ဒေါသပေါက်ကွဲချင်ပေမယ့် ထိန်းပစ်လို့မ

အမြဲတမ်းပြောင်ကမှ အတိုးချန်ပစ်စက်ပြမယ် ရွှေသုန္ဒရီ။

ဟုတ်က သုန္ဒရီပန်းလေးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

ပြောင်းလဲသ့

'ရွှေသုန္ဒရီ ဘာအကြံအစည်တွေနဲ့ ငြိမ်သက်နေလဲမသိဘူး။ အရမ်းချစ်စရာကောင်းနေတယ်'

သူမ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုတော့။ နင့်စိတ်ကြိုက်ပြုမှုစမ်းပါ ကံသာ။ သူမနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တင်းကြပ်စွာ စေ့ကပ်သွားသည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်တော့ မင်းကို အလျှော့ပေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်နေ့ ငါ့ရဲ့ဇနီးပဲ ဖြစ်စေရမယ်'

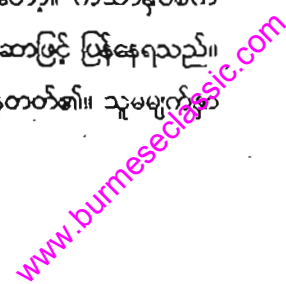
'အခုလောလောဆယ်တော့ ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့'

'မင်းစာမေးပွဲအောင်ဖို့တောင် မလိုအပ်ဟာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်ချင်နေတာလဲ'

'ငါတို့က ပညာသင်တဲ့အရွယ်ပဲ ကံသာ။ နင်သိသင့်ကယ်'

'ကောင်းပြီလေ။ ကံသာလည်း ကြိုးစားရမှာပဲ။ ဟိုကောင်က မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ ပထမတောင် ရချင်ရမှာ'

သူမ စာတွေပဲ ဖိကြိုးစားနေသည်။ မေမေလည်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရကာ ဖေဖေနှင့်အတူတူပင် မအိပ်တော့။ ကံသာနိပ်စက်သမျှ မေမေ့ကို မပြောပြရ။ အပြုံးတွေဆေဆောဆာဖြင့် ပြန်နေရသည်။ သူမပြန်လာဖို့ကို မေမေအမြဲလမ်းစောင့်မျှော်နေတတ်၏။ သူမမျက်နှာလေးအား အရိပ်လို ကြည့်နေသည်။

‘သုန္ဒရီလေး...’ အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ်၊ မေမေဖြင့် အမြဲတမ်း စိတ်ပူနေတယ်၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေလည်း မေမေလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ သမီးလေး ဟန်ဆောင်ပျော်ပြနေတာ မေမေသိပါတယ်’

‘မေမေရယ် သမီး တကယ်ပဲပျော်ပါတယ်၊ ကံသွားကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ သမီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ’

‘ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်၊ ကံသွားကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သမီးဘယ်တော့မှ သံယောဇဉ်မတွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ မေမေ သိတယ်’

မေမေက သူမကိုဖက်၍ မျက်ရည်တွေကျလာ၍ သုန္ဒရီ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူမတို့မိသားစုတွေမှာ အပျော်တွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရတာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။

‘သမီးအတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ကံသာလည်း မဆိုးပါဘူး၊ သမီး သံယောဇဉ်တွယ်ပါတယ်’

‘မေမေ မယုံဘူးသမီးလေး၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ သမီးချစ်တာက မင်းအဓိပတိပါ’

‘ဘော်ပါတော့မေမေ၊ အထဲဝင်ကြမယ်၊ သမီးအိမ်စာတွေလုပ်ဖို့ ရှိသေးတယ်၊ မနက်ဖြန်လည်း ကျောင်းကြီးတက်ရတော့မယ်၊ ပြင်ဆင်ရဦးမယ်’

မနက်ဖြန် ကျောင်းစတင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူမနှင့်

ကံသာက တစ်ကျောင်း၊ အဓိပတိက တစ်ကျောင်း။ ပထမတော့ အဓိပတိနှင့် ကျောင်းအတူတူတက်ဖို့ စိတ်ကူးမိခဲ့ပေမယ့် ကံသွားကြောင့် အားလုံးပျက်စီးသွားရသည်။

‘ဖေဖေကြောင့် သမီးလေး ကံသွားကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်တာလား ဟင်’

‘ဘော်ပါတော့မေမေ၊ အရေးကြီးတာက သူနဲ့ စာမေးပွဲမှာ နှုတ်ထူးတွေနဲ့အောင်ချင်တယ်၊ တခြားဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး သိလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေ အားလုံးသိပါဘယ်ကွယ်၊ လောလောဆယ်အရေးကြီးတာက အဲ့ဒါပဲမဟုတ်လား’

မေမေအလုပ်တွေပဲ ဆေးဆေးဆေးဆေးလုပ်ပြီး သမီးကို စိတ်မပူဖို့ဟု ပြောပြီး မေမေ့ကို ကုမ္ပဏီသို့ သွားခိုင်းသည်။ သူမလည်း စာတွေထဲမှာပဲ စိတ်ကို နှစ်မြှုပ်ထားမိ၏။ အဓိပတိနှင့် ညနေပိုင်း ဆုံမိတော့ စာတွေလိုက်နိုင်သေးလား၊ သူသင်ပြပေးဖို့ လိုအပ်သေးလား ဆေးသည်။

‘မလိုပါဘူး အဓိပတိ၊ သုန္ဒရီ လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ဉာဏ်က ကောင်းပါတယ်၊ လူကပျင်းနေလို့’

‘အခုလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ရွှေသုန္ဒရီ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတောင်းပါ’

‘အင်း’

ရွှေသုန္ဒရီမျက်နှာလေးက ယခင်ကနှင့်လုံးဝမတူဘဲ တည်ငြိမ်နေသည်။ သူမစာတွေကြီးစားနေတာ သိရ၍လည်း အဓိပတိကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရ၏။ ပျော်ရွှင်သွက်လက်စွာ ပြောဆိုနေထိုင်တတ်တဲ့ကောင်မလေးကိုလည်း သနားသည်။

‘သုန္ဒရီ’

‘ဟင်’

‘ကံကြမ္မာတွေက အမြဲတမ်းယုံကြည်နေတတ်တာ မင်းယုံကြည်လား’

‘အင်း’

‘အဓိကအရေးအကြီးဆုံးအရာကိုပဲ ဦးစားပေး စဉ်းစားလုပ်ဆောင်စေချင်တယ်’

‘အင်းပါ’

‘အခု စားသောက်ခန်းထဲဝင်လာတာ မင်းဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ စာဖတ်ရင်းပျင်းလာလို့ ဒေါ်ဒေါ်ထားအိမ်မှာ ဟင်းချက်နည်း သင်မလို့’

အဓိပတိရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက သူမထံ စူးစိုက်စွာကျရောက်လာ၍ သုန္ဒရီ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနှင့် ရှက်ရဲရဲလေးဖြစ်သွားရကာ သူ့ကို ရှောင်ကွင်းထွက်မိသည်။

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေနိုင်နင်းတာ ဘယ်ယောက်ျားမဆို နှစ်သက်သဘောကျပါတယ် သုန္ဒရီ’

သူမလှည့်မကြည့်တော့။ အဓိပတိပဲပြောတယ်လေ။ ကံကြမ္မာတွေဆိုတာ စက္ကန့်မလပ်ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ်ဆိုတာ။ အဲဒီမျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ သုန္ဒရီ အသက်ရှင်နေတာပါ။ ကံသာကတော့ သူမအား အညှိုးတွေနှင့် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်တော့မည်ဆိုတာ သိနေသည်။

‘သုန္ဒရီ မိန်းကလေးပီသချင်နေတာက နင့်အတွက်ပါ အဓိပတိ၊ သုန္ဒရီရင်ထဲမှာ ပြောင်းလဲသွားမယ့် ကံကြမ္မာတွေကိုလည်း မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးပါတယ်လေ’

အဓိပတိကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့ပြီး စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာကာ ဒေါ်ဒေါ်ထားကို ကူညီသည်။

‘သုန္ဒရီလေး ကျောင်းစာတွေ ကြီးစားနေရတာ ပင်ပန်းပါတယ်ကွယ်၊ အနားယူပါ’

‘သုန္ဒရီ ပျင်းလို့ပါ၊ ကြည့်နေချင်တယ်’

‘ကလေးရယ်’

ဒေါ်ထားလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သုန်လေး အရင်နှစ်ကနှင့် လုံးဝမတူပေ။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ကံသာတို့မိသားစုဘယ်လောက်များနှိပ်စက်ထားပြီလဲ။ ဒေါ်ထားကတော့ လုံးဝခေါင်းငုံ့ခံမနေဖို့ ပြောမိသည်။

‘သုန်လေး... ကံသာတို့မိသားစုက နှိပ်စက်နေရင် လုံးဝခေါင်း
ငုံ့မခံနဲ့နော်’

‘သမီးကို မနှိပ်စက်ပါဘူး’

‘အေးပါကွယ်’

‘သမီးဖေဖေ ခေါင်းမာနေတာပါ။ ကျေးဇူးတွေ အရမ်းသိတတ်
နေတယ်။ မမစံလည်း အရမ်းသနားစရာကောင်းတယ်’

‘မပြောပါနဲ့တော့ ဒေါ်ဒေါ်ထားရယ်။ ကံသာပဲ သုန်လေးအပေါ်
အန္တတာအခံနိုင်ဆုံးယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပါ’

ဖေဖေကိုလည်း အပြစ်မတင်စေချင်ဘူး။ မိသားစုဝင်တွေ ပြိုကွဲ
ပျက်စီးသွားမှာ ကြောက်တယ်။ ဖေဖေက သုန္ဒရီအတွက်ပါဆိုတာ
လည်း သိနေ၍ ဖြစ်သည်။

‘သုန်လေး ကြည့်ရုံပဲကြည့်နော်၊ ဘာမှဝင်မလုပ်နဲ့’

‘ဟင့်အင်း... ကူညီမယ်၊ ကြက်သွန်တွေ နှာပေးမယ်နော်’

‘အမလေး... မလုပ်ပါနဲ့ ဓားထိမယ်’

‘ရပါတယ်၊ ဒါမှ သုန်လေး ဓားကိုင့်တွယ်တတ်မှာလေ’

‘မလိုသေးပါဘူး’

‘ပေးပါ’

သူမကတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို အမြန်ဆုံးတတ်မြောက်ချင်

သည်။ စိတ်ထဲမှာ ပျော်လို့ပါ။ သူမရဲ့တက်ကြွမှုပဲ။ ကံသာအကြောင်းကို
မေ့ထားပစ်သည်။ အနာဂတ်မှာ သူမ စိတ်ကူးနေတာက အဓိပတိ။

‘မင်းက မိန်းကလေး လုံးဝမပီသဘူး၊ အသုံးလည်းမကျဘူး၊
ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့၊ ငါမကြိုက်ဘူး၊ မင်း ငါနဲ့ အကင်းဆုံးနေထိုင်ပါ
ရွှေသုန္ဒရီ၊ လူမှုရေးတွေဘာတွေ လာမလုပ်နဲ့’

အဓိပတိပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေက သူမရင်ကို ပြင်းထန်စွာ
ထိမှန်သွား၍ မိန်းကလေးပီသစွာ အသုံးကျတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်စေရန် ကြိုးစားကြည့်ချင်သည်။

‘အား...’

‘အမလေး... သုန်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဓားထိပြီ၊ သွေးတွေ
အို... ဒုက္ခပါပဲ’

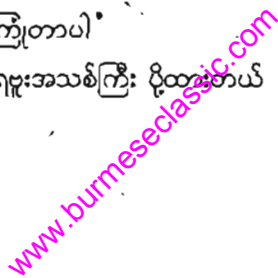
သူမ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် ပြေးဝင်လာသူ
က အဓိပတိပင်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာတွေ ပြည့်နေ
သည်။

‘ထင်သားပဲ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာလေ’

‘အဓိပတိ... ဒီနားမှာ ရှိနေတာလားဟင်’

‘ကိုယ်... ရေယူဖို့ဝင်လာရင်း ကြိုတာပါ’

‘အဓိပတိရယ် မင်းအခန်းထဲမှာ ရေမှူးအသစ်ကြီး ပို့ထားတယ်
လေ’

‘လက်ဆေးမလို့ပါ’

အိပ်ပတ် ကယောင်ကတမ်းတွေပြောနေတာကို ဒေါ်ထားထား သိလိုက်သည်။ သူနဲ့လေးအတွက် စိတ်ပူတတ်သားပဲ။ ဒေါ်ထား ရှောင်ထွက်လာခဲ့၏။ ကံကြမ္မာတွေ ပြောင်းလဲသွားပါစေ။ ဒေါ်ထား ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

(၁၅)

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ တားကိုင်ရတာလဲ ရွှေသုန္ဒရီ၊ တော်တော်လေး သွားတာပဲ၊ ကိုယ် ဆေးထည့်ပေးမယ်’

‘ရပါတယ် အိပ်ပတ်၊ သုန္ဒရီဘာသာ ထည့်မယ်’

‘မရဘူး မင်းကိုစိတ်မချလို့ ကိုယ် ဒီအခန်းနားမှာ စောင့်နေ တယ်’

‘ဟင်’

‘နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး စားသောက်ခန်းထဲဝင်ပြီး ကိုယ်မလုပ် တတ်တာတွေကို မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ’

‘အိပ်ပတ်ပဲ ပေါ့ပျက်ပျက်နေတာ မကြိုက်ဘူးဆို၊ မိန်းကလေး သေမှဆို’

အိပ်ပတ် စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှပင် ရွှေသုန္ဒရီ ချက်နာလေးအား ရိုဝေစွာစူးစိုက်ကြည့်မိသွားသည်။ မင်းကို ကိုယ်

ဘယ်လိုမှ ဥပေက္ခာပြုထားလို့မရအောင်ဘဲ သံယောဇဉ်တွယ်ငြိမ်ချော့ချော့လှုပ်ရှားနေတာ၊ ဒီနှစ်မှာတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ စာမေးပွဲ ရွှေ့သုန္ဒရီ။

အန်ကယ်ညိုကပြောတယ်။ သမီးရွှေသုန္ဒရီက ကံသုာအတွက် ဝမ်းနည်းနေတာပဲတဲ့။ အန်ကယ်ဖီးပွားရေးကို ချုပ်ကိုင်ထားခဲ့တယ်တဲ့။ သမီးလေးအတွက် ဘာလဲဆိုတာသိနေပေမယ့် မဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ဘူးတဲ့။

‘အန်ကယ်ညိုဘဝမှာ အမြဲတမ်းစိတ်သောကတွေရောက်ကြတာပဲ။ မပျော်မရွှင်ဖြစ်ခဲ့ရတာက သမီးလေးကို ကံသုာနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ ကံပေးထားခဲ့မိလို့ပါပဲ အဓိပတိ၊ စံနဲ့သမီးလေးကို မပြောရက်ဘူးကွာ။’

‘အဓိပတိနားလည်ပါတယ် အန်ကယ်ညို’

‘မင်းဆီကနေ ဘာအကူအညီမှ မယူချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် သမီးလေးပညာရေးအတွက် မင်း အကူအညီပေးပါ’

အန်ကယ်ညိုက အဓိပတိအလေးစားချော့ လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသည်ဟု ခံစားမိသည်။ သုန္ဒရီလေးလေးအား ဆေးထည့်ပေးစဉ် အား... စပ်လိုက်တာဟု အသည်းအထောက်အကူအောင်တော့ အဓိပတိ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနှင့် သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအပေါ် ဖက်ထားမိသွား၏။ ပြီးမှ Sorry ဟု တောင်းပန်စကားပြော၍ လွတ်ပေးရသည်။

‘အနာဆိုတာ စပ်မှလေ သုန္ဒရီ၊ မင်း လုပ်တုန်းကတော့ လုပ်ပြီး

အကူလိုက်တာ၊ ဒီနှစ်မှာတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ စာမေးပွဲ အရေးကြီးတယ်လေ’

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်ဘက်မို့ တော်ပါသေးလဲ၊ အဓိပတိရယ်’

သူမ ရှက်လည်းရှက်၊ ရင်ထဲမှာလည်း ပီတိတွေ ဖြာဝေနေကာ အဓိပတိက ပတ်တီးကို တိတိကျကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ်စည်းပေးသည်။

‘အဓိပတိက ပတ်တီးလည်း စည်းတတ်တယ်၊ တိကျလိုက်တာပဲ။’

‘ကိုယ်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ။ သူမကပါတယ်၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် အောင်မြင်တိကျမှ ကိုယ်ကြိုက်တယ်။’

‘ညိုဖေဖေကလည်း အဲ့ဒီလိုပဲ သွန်သင်လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာပါ’ ပတ်တီးစည်းပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပေကျံနေတဲ့သွေးတွေကို

အဓိပတိကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်းသုတ်သင်နေသည်။

‘အဓိပတိ မလုပ်နဲ့လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ထားရှိတာပဲ’

‘ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို အပြီးသတ်တဲ့အထိ လုပ်သင့်တယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ထားက အလုပ်တွေများတယ်လေ၊ အလုပ်လုပ်ပေးတာ အပန်းမှ မကြီးတာ’

အဓိပတိကို ငေးကြည့်ပြီး သုန္ဒရီ ချစ်ခင်လေးစားသွားရသည်။

မျက်နှာကြီး တည်တည်တင်းတင်းနှင့် မာနကြီးသည်ဟု ထင်ရပေမယ့် အရမ်းကို နူးညံ့သိမ်မွေ့သူပါ။ ကံသာနှင့် တခြားစီပါပဲ။

‘ထတော့ ကောင်မလေး၊ အရမ်းလူတတ်ကြီးလုပ်ပြမနေပါနဲ့ ကျောင်းစာတွေပဲ အဓိကထားနော်၊ အခက်အခဲအကြပ်အတည်းတွေကို လည်း ရင်ဆိုင်တတ်အောင် ကြိုးစားထား’

‘အဓိပတိကြောင့်ပါ။ အရင်က သုန္ဒရီ အရမ်းဆိုးခဲ့တယ်၊ စာလည်းမကြိုးစားဘူး၊ ပေါ့ပျက်ပျက်နေတယ်၊ အဓိက ဖေဖေကို မကျေနပ်ခဲ့လို့ပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သုန္ဒရီ’

‘ဖေဖေက သုန္ဒရီကို မချစ်ဘူး၊ ဥပေက္ခာပြုထားတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကံသာနဲ့ အတင်းအကြပ် ခင်မင်ရင်းနှီးစေခဲ့တယ်၊ ကံသာ အရမ်းကြီးကျယ်လို့ အရွဲ့တိုက်ပြီး နေချင်သလိုနေတာပါ’

‘အန်ကယ်ညိုက ကိုယ်အလေးစားဆုံးလူပဲ၊ မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေတာပါ၊ မင်းကိုလည်း ကြိုက်ပြီးချစ်တယ်၊ သူ အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်ထားမိလို့လေ၊ ဇနီးနဲ့သမီးအပေါ် အမြဲတမ်းဩဇာညောင်းနေ အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပါ’

‘အခုတော့ ဖေဖေကို သိပ်ပြီးမကျေနပ်ပေမယ့်လည်း မေမေကို သနားတယ်၊ မိသားစုမပြိုကွဲစေချင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေဆန္ဒ အတိုင်း ကံသာနဲ့အဆင်ပြေအောင် နေတာလေ’

‘မင်းအရမ်းပဲ လူကြီးဆန်နေပြီပဲ’

အဓိပတိက သူမလက်မောင်းလေးကိုတွဲပြီး အခန်းထဲအထိ ခုတ်ပို့ပေးသည်။ သုန္ဒရီ ပျော်လိုက်တာ။ ကံကြမ္မာတွေ ပြောင်းလဲမှုကို သည်း သူမ အကြီးမားဆုံးမျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိနေသေး၏။ သူမရင် ကျော တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။

‘အိပ်လိုက်... ကြိုးစားထားနော် ရွှေသုန္ဒရီ’

‘အင်း’

အဟိ... သူမ မျက်လုံးလေးတွေကိုမှိတ်ရင် မထိန်းချုပ်နိုင်စွာ ခုတ်မိသည်။ အဖြူဆွတ်ဆွတ် သိုးမွေးယုန်ရပ်လေးကို ပွေဖက်ထားမိ သူမလက်ညှိုးလေးမှာ ပတ်တီးဖြူဖြူလေး။ ဆရာဝန်လောင်းကြီး အဓိပတိ ကုသပေးတာ။ သူမ ဝီတိတွေဖြစ်နေတုန်း သူမဖုန်းလေး ညှစ်လာ၍ ဖွင့်ပြီးနားထောင်လိုက်သည်

‘ကံသာပဲ’

သူမနှုတ်ခမ်းလေးတင်းပြီး မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့သွားသည်။

‘ဟဲလို’

‘သုန္ဒရီ မင်း ဘာလုပ်နေလဲ’

‘အိပ်နေတယ်၊ ညက စာကြည့်တာများလို့ အရမ်းအိပ်ချင်နေ

တယ် ကံသာ’

'ထ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'မာမိက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်ထားတယ်၊ လာစားရမယ်၊ ကိုယ်လာခေါ်မယ်'

'အင်း'

မငြင်းချင်ဘူး။ သူ့ဒေါသကို ကြောက်တယ်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ပတ်ကို မထိခိုက်စေလိုပေ။ သူမ အဝတ်အစားလဲပြီး ခြံဝကစောင့်နေပါသည်။

'ဘာလဲ ငါ တိုက်ထဲဝင်မှာစိုးလို့ မင်းက ထွက်စောင့်နေတာလား သူနှုတ်ရီ'

'မဟုတ်ပါဘူး ကံသာ၊ တွေ့တွေ့ချင်း ရန်စကားတွေ မပြောပါနဲ့လား'

'ဒဏ်ရာက ဘာလဲ'

'ဓားရှတာပါ၊ သူနှုတ်ရီ ဓားကိုင်မိသွားလို့'

'မင်း ဟင်းချက်ဝင်သင်ပြန်ပြီလား သူနှုတ်ရီ'

'မသင်ပါဘူး၊ ငါ စာကျက်နေတာပါ၊ ကိုင်ကြည့်မိတာ'

'ဒါ ဘယ်သူပတ်တီးစည်းပေးထားတာလဲ'

'ဒေါ်ဒေါ်ထားလေ၊ ငါ တစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း သူပဲ စည်းပေးတာ'

'အိမ်ပတ်မဟုတ်လား'

'အိမ်ပတ်က တို့နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ဘူး၊ မဆိုတာ'

ကံသာ လုံးဝမကျေနပ်။ သူ့စိတ်ထဲ သူနှုတ်ရီနှင့် အိမ်ပတ် တရင်းတန်း ပတ်သက်ဆက်ဆံနေကြသည်ဟု ထင်နေသည်။ မာမိက တားတားလို့ပါ။ သူနှုတ်ရီကို ဒေါသတကြီး မတုံ့ပြန်ရန် ဖြစ်၏။ သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်သည်။

'မင်း အိမ်မှုကိစ္စတွေ သင်နေတာမဟုတ်လား သူနှုတ်ရီ၊ မင်းအရမ်း မိန်းကလေးပီသပြချင်နေတာမဟုတ်လား'

'သွားမယ် ကံသာ၊ မေမေသွေး စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ အရေးကြီးတာက နင်တို့အိမ်လိုက်ပြီး အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားဖို့ပဲလေ'

'နင်'

သူမ စိတ်တိုပြီး တိုက်ထဲတောင် ပြန်ဝင်ပစ်ချင်သည်။ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ၍ ပြဿနာရှာနေလေသည်။ သူမ လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး နှစ်ကြမ်းကြမ်းထွက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာတာနှင့် ဆုံသည်။ ကံသာက ဖေဖေကိုပင် နှုတ်မဆက်။ ခြံပြင်သို့ သူမအား အတင်းဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

'အစ်ကိုကြီး'

'ဟင်... ဒေါ်ထား'

‘သမီးလေး သုန်...’

‘ထားလိုက်ပါဗျာ’

ဒေါ်ထားကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး တိုက်ထဲပြန်လာခဲ့သည်။ ကံသာ တော်တော်လေး ရိုင်းစိုင်းနေတာပါလား။ သမီးလေး အနိပ်အခဲ ခံနေရပြီလေတယ်။ လက်မှာလည်း ပတ်တီးဖြူဖြူလေးနဲ့။ ဦးကိုကိုက စိတ်ထိခိုက်လာ၍ လသာဆောင်မှာ ထိုင်မိပါသည်။

‘ရှင်က အတ္တကြီးတယ်၊ ရှင်ကုမ္ပဏီကြီး တည်တဲ့အောင်ကြီးတာ ကျွန်မသမီးရှေ့ရေးအတွက် အကြောင်းမပြပါနဲ့’

‘ဒါဆို ငါက ဘယ်သူ့အတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တာလဲ စံ’

‘ရှင်အတွက်လေ၊ ရှင်ဩဇာအာဏာတွေ ကြီးမားဖို့ ရှင်ရယ်ပြီ တွေအတွက်ပဲ’

‘မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း မြသက်စံ၊ အသုံးမကျတဲ့မိန်းမ’

‘ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်မအသုံးမကျခဲ့လို့ ကိုယ့်သမီးအရောင်စားခံရတာ၊ အနိပ်စက်ခံနေရတယ်’

ဇနီးခံနှင့် မိမိတို့ ရန်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းပင် မဆိုင်ကြ။ မိမိမှားနေတာလား။ သမီးလေးကို ထိပါးစော်ကားခံနေရသည်။ မိမိရှေ့မှာပင် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံနေခဲ့၏။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။

‘အန်ကယ်ညို’

‘အမိပတိ’

‘ဒီနေ့စောတယ်နော်’

‘အန်ကယ်ညို နေမကောင်းဘူးကွာ၊ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးလွန်းလို့ စောစောပြန်နားတာပါ’

‘အန်ကယ်ညို ဘာစားမလဲ၊ ကျွန်ဟော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘အမိပတိ’

‘ဗျာ’

‘သမီးလေးလက်မှာ ပတ်တီးနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ မင်းသိလား’

‘ဓားရှာဘုပါ’

‘ဟင်... သမီးလေးက ဓားဘာဖြစ်လို့ ကိုင်ရတာလဲ’

‘သုန္ဒရီက အိမ်ရှင်မအလုပ်တွေ စိတ်ဝင်စားတယ်ထင်တယ်၊

ဒေါ်ဒေါ်ထားနဲ့ ဟင်းဝင်ချက်တာ’

မိမိအကြည့်တွေက အမိပတိထံ ရောက်သွားလေသည်။ မင်းကြောင့်ပါ အမိပတိရယ်။ သမီးလေးရင်ထဲမှာ မင်းပဲရှိတာပါ။ အန်ကယ်ညို သိပါတယ်ကွယ်။

‘အမိပတိရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို အန်ကယ်ညို သားတစ်ယောက်လို အားကိုးပါတယ်ကွာ၊ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ’

'စိတ်ချပါ အန်ကယ်ညို၊ သုန္ဒရီ လိမ္မာနေပါတယ်'
 'အန်ကယ်မှားတယ်၊ စီးပွားရေး စလုပ်တော့ ငွေလိုနေခဲ့တာ
 လေ၊ အကူအညီပေးမယ့်သူက ဦးနှောင်လတ်ပဲရှိတယ်'
 ထိုအချိန်က မိမိကို ဝင်လုံးသူက ဦးနှောင်လတ်ပင်။ လိုအပ်
 အကူအညီတွေပေးရင်း မိမိအား ချုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည်။
 'ပထမတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးတွေ ငယ်အေး
 တယ်၊ သူက တောင်းဆိုလို့ အန်ကယ်က ကတိပေးမိတယ်'
 'ထားလိုက်ပါတော့ အန်ကယ်ညို၊ မိသားစုပျော်ရွှင်ရေး
 ပြန်ထိန်းမတ်ပါ။ သုန္ဒရီက မိသားစုအတွက် ကြည့်တယ်၊ အန်ကယ်ညို
 ဘက်က ပြန်ပြီးလျှော့ပေးပါ'
 မိမိ နေမကောင်းဘူး။ စိတ်ဖိစီးမှုတွေများပြီး နှလုံးက စူးစူး
 ကြီး အောင့်လာတယ်။ မောလည်း မောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇနီးနဲ့သမီးထံ
 အသိမပေးလိုပေ။
 'အဓိပတိက အန်ကယ်ညိုသားပဲ၊ တိုင်ပင်ချင်တယ်'
 'အန်ကယ်နေကောင်းရဲ့လား၊ မျက်နှာပေါ်မှာ မလန်းသလိုပဲ'
 'ဟုတ်တယ်'
 'ဗျာ'
 'အနားမှာ နှလုံးရောဂါ ရှိနေနိုင်တယ်'

'အန်ကယ်ညို ပေါ့မနေနဲ့၊ ဆေးခန်းကို သွားပြရအောင်'
 'ပြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စံနဲ့သမီးကို မသိစေချင်ဘူး'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲအန်ကယ်၊ မိသားစုဆိုတာ တိုင်ပင်သင့်တယ်၊
 အသိလည်း ပေးသင့်ပါတယ်'
 'ရောဂါက ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်ပါ'
 'အန်ကယ်ညိုရယ်'
 အန်တီစံကိုလည်း အဓိပတိ သတိပေးစကားပြောချင်သည်။
 အခုတစ်လော အန်တီစံလည်း မျက်နှာမကောင်းဘဲ ရှောင်နေ၏။
 အန်ကယ်ညိုကို လုံးဝအဆက်အဆံမလုပ်တော့။ ခွဲအိပ်နေတာလည်း
 အဓိပတိ သိထားသည်။
 'အဓိပတိ'
 'ဗျာ'
 'စိတ်တော့မပူပါနဲ့ မင်းကို အသိပေးတာပါကွာ၊ နှလုံးရောဂါ
 အထူးကုဆရာဝန်ကြီးနဲ့လည်း တိုင်ပင်ကုသနေတယ်'
 'ဆေးကုသပါ အန်ကယ်ညို၊ မိသားစုအတွက် အန်ကယ်ညိုက
 အရေးကြီးပါတယ်'
 'မင်းရှိနေတာ အန်ကယ်ညို အရမ်းအားတက်ပါတယ်'
 ဦးကိုကိုညို သေပစ်ချင်နေသည်။ သမီးလေးကို ကံသာတို့

မိသားစု အညှိုးနှင့် နှိပ်စက်ကြတော့မည်ဆိုတာ သိနေ၍ဖြစ်၏။ မိမိကြောင့်ပါ။ စံနှင့်လည်း အဆင်ပြေချင်ပေမယ့် မာနချမပြလိုအား စံကလည်း မာနတွေ ကြီးလွန်းနေသည်။

‘အဓိပတိကိုတော့ လိုလိုမယ်မယ် အန်ကယ်ညို မှာစရာရှိတာ တွေ မှာချင်တယ်’

‘အန်ကယ်ညို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်ကို အရမ်းကြီး မခံစားပါနဲ့’

‘လိုလိုမယ်မယ်ပါ သားရယ်၊ အန်ကယ်လုပ်ငန်းတွေအကြောင်း ပြောပြထားချင်တာပါ’

ဦးကိုကိုညိုကတော့ တစ်နေ့နေ့ အဓိပတိကိုပဲ လုပ်ငန်းတွေထွဲ ပေးဖို့ ဆန္ဒရှိသည်။ ဇနီးစံနှင့် သမီးအတွက်ပါ။ မိမိရှေ့မှာပင် သမီးထို့ ဆွဲခေါ်သွားတာ မြင်လိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ မချီတော့။ သူ့အနားမှာ မင်းအဓိပတိရှိနေတာတော့ အင်အားတစ်ရပ် ဖြစ်ရလေသည်။

(၁၆)

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတွေ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မှာတော့ သူနှစ်ယောက်ရော၊ အဓိပတိရော ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်မြင်ကြပေမယ့် ကံသာကတော့ ကျသည့်။ ပြဿနာက မိုးမီးလောင်မတတ် ပြင်းထန် စွာ ပေါက်လွှဲသွား၏။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူနှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် နေ့စပ်ဖို့ တောင်းဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘သားစာမေးပွဲကုလို့ စိတ်ဓာတ်တွေ အရမ်းကျနေတယ် ကိုညို၊ ဟိုကောင်လေး မင်းအဓိပတိက ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တယ်လေ၊ သားအရမ်းခံစားနေရတယ်၊ သမီးနဲ့ အမြန်ဆုံးစေ့စပ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ သမီးကို အစ်ကိုကြီးတို့မျက်စိရှေ့မှာ ခေါ်ထားမယ်၊ လက်ထပ်တာက တော့ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် စောင့်ကြတာပေါ့’

ဦးကိုကိုညို ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရသည်။ မဖြစ်သင့်ဟု ထင်၏။

ဦးအောင်လတ်က မိမိတို့စီးပွားရေးကိုပါ ချုပ်ကိုင်၍ မတရားတောင်းခံခြင်းကို တာလုပ်တော့။ ကျုပ်သမီးလေးဘဝတွက် ကျုပ်ပဲ ခံယူမယ်။
နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဇနီးစံက လုံးဝလက်မခံပေ။ ဘယ်လောက်ပဲ ချွေးရှင်ရော၊ ကံသာရော ရိုင်းစိုင်းစွာ တုံ့ပြန်ကြသည်။
စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနှင့် ပြည့်စုံနေပါစေ သမီးလေး ဘဝတစ်သက်တာထက် မိမိတို့အတွက် ပိုမိုအရေးကြီးသည်။
စိတ်သောကတွေ ခံစားရမှာကိုတော့ မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ပြတ်သားနေတာလား၊ မရဘူး၊ မင်းတို့မိသားစုတစ်ခုလုံး ခြောင်းထဲရောက်သွား

‘မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ စံက လက်မခံဘူးနော်’
ကျွန်တော့်ကို ကွာရှင်းမယ်တဲ့’

‘ဘာက... ဒီလိုလုပ်လို့ ရမလား ကိုကိုညို၊ ငါတို့က မင်းအဖေအဖေအောင် လုပ်ပစ်မယ်’
မိသားစုကို စီးပွားရေးထူထောင်ပေးထားတာ ငါ့သားကြောင့်ပဲ။
မင်းပဲ ကတိပေးထားတာပဲ’

‘ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆန္ဒနဲ့ မပြီးလို့ပါဘူး၊ အဖေအဖေအောင် လုပ်ပစ်မယ်’
တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး’

‘မရဘူး ကိုကိုညို ငါ့သား ဘဝယူကလိမ့်မယ်၊ မင်း လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ငါက စာနယ်ဇင်းတွေကနေ ရှင်းလင်းပွဲလုပ်မှာနော်၊ မင်းကို ထောင်ထဲပို့ပစ်မယ်၊ မင်းလက်မှတ်ထိုးပြီးယူထားတဲ့ ငွေတွေ အတွက်ပဲ၊ ငါ ညှာတာထောက်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဦးကိုကိုညို သိထားပြီးသားဖြစ်သည်။ ဦးအောင်လတ်အကြောင်း မိမိ သတိထားမိတာ နောက်ကျသွား၏။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကြီး

‘မင်း ဘာလူပါးဝတာလဲ ကိုကိုညို၊ မင်းက ခြောက်ဘာသာ
‘အန်ကယ်ညို ခင်ဗျားကြီး လူလည်မကျနဲ့၊ ကျုပ် လက်မခံဘူး
‘မင်းတို့မိသားစုတစ်ခုလုံး ခြောင်းထဲရောက်သွား
‘အန်ကယ်ညို ခင်ဗျားကြီး လူလည်မကျနဲ့၊ ကျုပ် လက်မခံဘူး
ဦးကိုကိုညိုလည်း မတတ်နိုင်တော့။ မိသားစုအတွက်တော့
‘အစ်ကိုကြီးအောင်လတ် သတိထားပါ၊ အစ်ကိုကြီးက လုပ်ငန်း
‘ဘာက’

‘အန်ကယ်ညို ခင်ဗျားကြီး လူလည်မကျနဲ့၊ ကျုပ် လက်မခံဘူး
ဦးကိုကိုညိုလည်း မတတ်နိုင်တော့။ မိသားစုအတွက်တော့
‘အစ်ကိုကြီးအောင်လတ် သတိထားပါ၊ အစ်ကိုကြီးက လုပ်ငန်း
‘ဘာက’

‘အန်ကယ်ညို ခင်ဗျားကြီး လူလည်မကျနဲ့၊ ကျုပ် လက်မခံဘူး
ဦးကိုကိုညိုလည်း မတတ်နိုင်တော့။ မိသားစုအတွက်တော့
‘အစ်ကိုကြီးအောင်လတ် သတိထားပါ၊ အစ်ကိုကြီးက လုပ်ငန်း
‘ဘာက’

‘အန်ကယ်ညို ခင်ဗျားကြီး လူလည်မကျနဲ့၊ ကျုပ် လက်မခံဘူး
ဦးကိုကိုညိုလည်း မတတ်နိုင်တော့။ မိသားစုအတွက်တော့
‘အစ်ကိုကြီးအောင်လတ် သတိထားပါ၊ အစ်ကိုကြီးက လုပ်ငန်း
‘ဘာက’

‘အန်ကယ်ညို ခင်ဗျားကြီး လူလည်မကျနဲ့၊ ကျုပ် လက်မခံဘူး
ဦးကိုကိုညိုလည်း မတတ်နိုင်တော့။ မိသားစုအတွက်တော့
‘အစ်ကိုကြီးအောင်လတ် သတိထားပါ၊ အစ်ကိုကြီးက လုပ်ငန်း
‘ဘာက’

‘အန်ကယ်ညို ခင်ဗျားကြီး လူလည်မကျနဲ့၊ ကျုပ် လက်မခံဘူး
ဦးကိုကိုညိုလည်း မတတ်နိုင်တော့။ မိသားစုအတွက်တော့
‘အစ်ကိုကြီးအောင်လတ် သတိထားပါ၊ အစ်ကိုကြီးက လုပ်ငန်း
‘ဘာက’

‘အန်ကယ်ညို ခင်ဗျားကြီး လူလည်မကျနဲ့၊ ကျုပ် လက်မခံဘူး
ဦးကိုကိုညိုလည်း မတတ်နိုင်တော့။ မိသားစုအတွက်တော့
‘အစ်ကိုကြီးအောင်လတ် သတိထားပါ၊ အစ်ကိုကြီးက လုပ်ငန်း
‘ဘာက’

‘အန်ကယ်ညို ခင်ဗျားကြီး လူလည်မကျနဲ့၊ ကျုပ် လက်မခံဘူး
ဦးကိုကိုညိုလည်း မတတ်နိုင်တော့။ မိသားစုအတွက်တော့
‘အစ်ကိုကြီးအောင်လတ် သတိထားပါ၊ အစ်ကိုကြီးက လုပ်ငန်း
‘ဘာက’

‘ခင်ဗျားကြီး... ကျုပ် အရုံးတွေနဲ့ အဆုံးမသတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလို အကျောကြီးနဲ့ လာလုပ်လို့ ရမလား’

‘ကောင်းပြီလေ ကိုကိုညို၊ မင်းက စိန်ခေါ်လာမှတော့ ငါတို့က လည်း လက်တုံ့ပြန်ရလိမ့်မယ်၊ မင်းကို စဉ်းစားချိန် တစ်ပတ်ပေးမယ်၊ ငါ့အကြောင်းလည်း မင်းအသိဆုံးနော်’

ဦးကိုကိုညို ဘာမှတုံ့ပြန်ပြောဆိုမနေတော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ နှိုင်းစိုင်းယုတ်မာတဲ့ မိသားစုလက်ထဲတော့ သမီးကို မအပ်နိုင်ဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပဲ။ အား... ရင်ဘတ်ထဲမှာ စူးရှစွာအောင့်တက်လာ၍ ဦးကိုကိုညို အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ ဆေးသောက်ရသည်။

‘ဖေဖေ’

‘ဟင်... သမီး’

‘ဟိုမိသားစုနဲ့ ဖေဖေ ဘာပြဿနာတွေ တက်လာလဲ၊ ဖေဖေ ဘာတွေပြောခဲ့လဲဟင်’

သမီးလေး သုန္ဒရီအပေါ် မိမိ အမြဲတမ်းပဲ တည်တည်တင်းတင်း နှင့် ဩဇာအပြည့်ဆက်ဆံလာခဲ့သည်။ ချစ်တာပေါ့။ ဖေဖေသွေး... ဖေဖေရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက မိသားစုအပေါ် ဩဇာညောင်းချင်ခဲ့တယ်။ မှားပါတယ်သမီးလေးရယ်။ ဖေဖေ အရမ်းချမ်းသာချင်ခဲ့တယ်။ မိသားစု အတွက်ပါကွာ။

‘ဖေဖေ ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ မဖြစ်ပါနဲ့၊ ကံသွားဆန္ဒ တိုင်းပဲ သမီးလက်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်’

‘ဘာပြောတယ် သမီး’

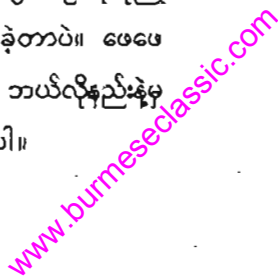
‘ကံသွားက သမီးဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံးယောက်ျားပါ’

‘ဟေ့၊ သမီးအနွံတာလည်း ခံခဲ့တယ်၊ သူ့သောင်းကျန်းနေတာကလည်း သမီးကို အရမ်းချစ်ပြီး သဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ပါ’

‘ဘာပြောတယ် သုန္ဒရီ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ၊ သမီးငယ်စဉ်လေး အတည်းက ကံသွားကို မချစ်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်၊ ကံသွားက သမီးအပေါ် အနွံတာခံခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သမီးအတွက် အသင့်တော်ဆုံး ယောက်ျားလေး မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဖေဖေကလဲ သမီးဆုံးဖြတ်ချက်တွေပါ၊ အရေးကြီးတာက သမီးတို့မိသားစု ပျော်ရွှင်ရေးပါ၊ အဲ့ဒါပဲ လိုအပ်တယ်၊ မေမေ့ကို အလျှော့ပေးလိုက်ပါနော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေက တစ်ချိန်လုံး ဖေဖေ ဘားတွေကို နားထောင်ပြီး နေထိုင်လာခဲ့တာပါ’

မိမိလည်းသိသည်။ သမီးလေးရင်ထဲကဆန္ဒအတွက် ဦးကိုကိုညို ဦးကိုယ်မိမိပဲ အပြစ်တင်ချင်သည်။ မိမိအတ္တကြီးခဲ့တာပဲ။ ဖေဖေ အနွံပဲ ခံစားနေရပါတယ် သမီးလေးရယ်။ သမီးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကံသွားလက်ထဲ မအပ်နိုင်ဘူး၊ ဖေဖေ စိတ်မချလို့ပါ။

'သမီးလေး'

'ဖေဖေ'

'သမီးကို ဖေဖေက မချစ်ဘူး၊ ဥပေက္ခာပြုထားတယ်လို့ အမြဲ တမ်းထင်နေခဲ့တယ်နော်'

'အရင်ကပါ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဖေဖေရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သမီး သိရှိနားလည်လာပါပြီ၊ ဖေဖေက မိသားစုကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့ သူပါ'

'ဖေဖေ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဖေဖေကြောင့်ပဲ မိသားစုပြိုကွဲရတော့ မှာပါ၊ သမီး ဘာမှမခံစားပါနဲ့၊ ဘဝရှေ့ရေး၊ သမီးအနာဂတ်လုပ်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး ကြီးစားသွားပါ၊ ကံသားကို လက်ထပ်ဖို့မလိုအပ် တော့ပါဘူး'

'ဖေဖေ'

'ဖေဖေ အပြတ်သားဆုံးငြင်းပစ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့ ဘယ်လိုပဲ တုံ့ပြန်ပါစေ ဖေဖေ ခံယူမယ်၊ သမီးဘဝကိုတော့ အနစ်မွန်းမခံနိုင်ဘူး'

'အဲ့ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူးဖေဖေ၊ သမီးဆန္ဒပါ'

ဖေဖေကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ ပြိုလဲကျဆုံးသွားအောင် ကံသား အဖေက လုပ်ဆောင်မည့်အပြင် ဖေဖေကုမ္ပဏီသိက္ခာလည်း ကျဆင်းရမည် ဖြစ်၏။ သူနှစ်ဦး မလုပ်နိုင်ဘူး။ မေမေက ထွက်သွားဖို့ပဲ ပြင်ဆင်နေ သည်။

'ကံသားနဲ့လည်း အခုလောလောဆယ်ကြီး လက်ထပ်ရမှာမှ ဆုတ်တာ၊ သမီး ကံသားကို ဖျောင်းဖျမယ်၊ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ခွင့်ပေးထားလိုက်ပါ'

'မဖြစ်ဘူး၊ ဖေဖေ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ထားလိုက်ပါ၊ ကံသား သမီး မဖြစ်ဘူး၊ ဖေဖေအတွက် မပူနဲ့၊ သမီးမေမေကို ဖေဖေဆီ ချွတ်လိုက်ပါကွယ်'

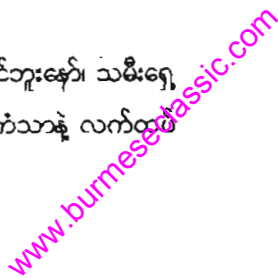
'ဖေဖေ သွားလိုက်ပါလား၊ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမကို ချော နှာသင့်တယ်လေ၊ ဖေဖေ သွားချောလိုက်ရင် OKသွားမယ်ထင်ဝ 'ပ်'

'အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သမီးမေမေကပဲ ချောဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးလာခဲ့ရတာ၊ မှန်တယ်၊ ဖေဖေသွားချောရ မည်'

'ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်၊ သူနှစ်ဦး အရမ်းပျော်တာပဲ'

သမီးလေးက မိမိကို ပြော၍ဖက်တွယ်ထားတော့ မိမိအမှားတွေ ပို၍ပင် နောင်တရမိသွားရသည်။ သမီးလေးကို ကြင်နာမြတ်နိုး တုံ့ပြန်ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။ သမီးလေး မျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည် တွက် သူပခုံးပေါ် လိမ့်ဆင်းကျနေသည်။

'သမီးကြောင့် ဖေဖေကို လုံးဝအထိခိုက်မခံနိုင်ဘူးနော်၊ သမီးရှေ့ ဘဝကိုပဲ အမှားတွေ မကျူးလွန်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ ကံသားနဲ့ လက်ထပ်

လိုက်ပြီးရင်လည်း သမီးဘဝ ကံကောင်းသွားတာမျိုးတွေ ဖြစ်နိုင်မိတယ်'

ဖေဖေ့ကို ပြောနေရင်း သုန္ဒရီ အရမ်းပဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေကြတယ်။ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်စီးကျနေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သုန္ဒရီ အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရတာလဲ။ အမိပတ်ကို သတိရသည်။

'ငါကြောက်နေတယ် အမိပတ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင်ပဲရှိတာထက် မိသားစုအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါဟာ'

တကယ်ပါပဲ မျက်ရည်တွေက ဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့မရဘူး။ အခန်းထဲပြန်ပြီး ငိုကြွေးပစ်ချင်သည်။

'မငိုပါနဲ့သမီးလေးရယ်၊ ဖေဖေသိပါတယ်၊ ဖေဖေတို့ အကောင်အထည် ပြင်ဆင်ရင်ဆိုင်ကြမယ်လေ'

'မေမေ့ဆီ သွားလိုက်ပါနော်၊ ဖေဖေ ချောလိုက်ပါ'

'စိတ်ချပါကွယ်၊ မိသားစုအတွက် ဖေဖေ အချိန်တွေ ပေးရလို့ပါမယ်'

ဖေဖေအနားကနေ ထွက်လာခဲ့ပြီး စာမေးပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးတွေ အောင်မြင်တာပင် မပျော်နိုင်ဘဲ စားသောက်ခန်းထဲ ပြေးဝင်၍ သုန္ဒရီ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုမိသည်။ သူမအခန်းထဲမှာဆို မေမေကြားသွားနိုင်မှာ ဖြစ်၏။ ဒေါဒေါထား ဈေးသွားနေတယ်။

လူရှင်းတဲ့နေရာမှာထိုင်၍ သုန္ဒရီ အားပါးတရ ငိုပစ်လိုက်၏။ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်ထားလို့မရအောင် သုန္ဒရီ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတယ် အမိပတ်။ နင်နဲ့ဝေးရမှာကြောင့် ထင်တယ်။ ကံကြမ္မာတွေက ပြောင်းလဲဘူးနော်။ ကံသာနဲ့ပဲ ဖူးစာဖက်ရမယ်ထင်တယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတွေက ဘယ်ကနေ ဒရဟောပြုဆင်းကျလာမှန်း မသိ။ သုန္ဒရီမျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ်ပြိုကျနေသည်။

'သုန္ဒရီ'

'ဟင်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ... မင်းဆီမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတစ်ခုခု မတွေ့ရလို့လား၊ အန်ကယ်ညိုတောင် အန်တီစုံအခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်၊ မင်းသိလား'

'အင်း'

'အဲ့ဒါကို မင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတာလား သုန္ဒရီ၊ အန်ကယ်ဆီမှာ ဘယ်လိုအာမခံချက်တွေ သုန္ဒရီပေးခဲ့ရလဲ'

'ဟင်အင်း'

'သုန္ဒရီရယ်'

အမိပတ် စိတ်မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် သုန္ဒရီခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိမ်းပို့ဖက်ထားမိသွားလေသည်။ မင်း အရမ်းကြေကွဲဝမ်းနည်းနေတာ

၁၉၆

နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ နတ်သားလေး

ကိုယ်သိပါတယ်ကွာ။ မင်း ကံသာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ သူနဲ့ကိုယ်လုံးလေးက တဆတ်ဆတ်တုန်ရုံပဲ သည်။

‘သူနဲ့အရမ်းကြောက်တာပဲ အဓိပတိ၊ ကံကြမ္မာတွေကလည်း မပြောင်းလဲတော့ဘူးထင်တယ်’

‘ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ မင်းဘာဖြစ်တာလဲ သူနဲ့ရဲ့ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲကွာ’

‘မသိဘူး အဓိပတိ၊ အလွန်နက်ရှိုင်းတဲ့ချောက်ကြီးတစ်ခုအားကို ပြုတ်ကျသွားမလား၊ မထင်မှတ်နိုင်စရာကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ ထင်တယ်’

‘မင်း ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ သူနဲ့ရဲ့ရယ်၊ ကိုယ်အတတ်နိုင်ခဲ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ’

မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် သူနဲ့ရဲ့။ နှလုံးသားထဲအထိ စူးစူး တိုးဝင်ပြီး အရမ်းမြတ်နိုးနေမိတာပါ။ ကိုယ်မပြောပြချင်ဘူး။ မပြောဘဲ တော့ဘူး ထင်လို့လေ။

အန်ကယ်ညို နှလုံးရောဂါဝေဒနာ ပြင်းထန်နေတယ်။ သိလား ကြိုတင်ပြီးဆေးကုနေတယ်။ ကြိုတင်စီစဉ်သင့်တာတွေ စီစဉ်ထားနေပြီ။ မင်းတို့မိသားစု ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေဖို့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ မသိတော့ဘူး ရွှေသူနဲ့ရဲ့ရယ်။

‘အန်ကယ်ညိုက မင်းမေမေဆီမှာ လက်နက်ချလိုက်ပြီလေ။ မင်းမပျော်ဘူးလား၊ မိသားစုတွေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်သင့်တယ်၊ မင်း ကြောက်နေလို့မဖြစ်ဘူးကွာ’

‘အင်း’
အရမ်းချစ်ဘယ်ဟု ပြောဖို့စကားလုံးတွေ ထွက်ကျလာတော့မလို့ အဓိပတိ ပြန်၍ထိန်းချုပ်ပစ်မိသည်။ မင်းနဲ့ကိုယ် မဆုံမိကြရင် ဒီလို ဆိုးဝါးတဲ့ကံကြမ္မာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်။

‘မငိုပါနဲ့တော့ သူနဲ့ရဲ့ရယ်၊ တိတ်ပါကွာ၊ ပြဿနာတွေကို ဆေးအေးဆေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းပါ၊ မင်းငိုနေရင် မိသားစုဝင်တွေအားလုံး ကြေကွဲရလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်တယ်နော်’
သူမ အသိတွေနှင့်ထိန်းချုပ်၍ အဓိပတိရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်မိ သည်။

ကံသာရောက်လာရင် သေပြီပဲ။ အဓိပတိကိုတော့ လုံးဝ မထိခိုက်စေချင်ပါဘူး။ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်သည်။

‘ရွှေသူနဲ့ရဲ့ တို့နှစ်ယောက် ပန်းကန်တွေဆေးထားပေးရင် ကောင်းမလား၊ ဒေါ်ဒေါ်ထားရောက်လာရင် အလုပ်တွေသက်သာ အောင်လေ’

‘ကောင်းတယ် အမိပတိ၊ တို့ ဝင်ကူပေးရမယ်’

‘နေဦး... မင်း ပန်းကန်တွေဆေးနိုင်မလား၊ မင်းလက်တွေက အရမ်းပဲနူးညံ့နေတာလေ’

‘ရပါတယ်၊ ကြိုးစားမယ်၊ သူ့နှုတ်က မိန်းကလေးပဲ၊ အမိပတိ အသာထိုင်နေပါ၊ ကျွန်မလုပ်တာတွေကိုကြည့်ပြီး အမှတ်ပေး’

‘ဘယ်ရမလဲ ကိုယ်လည်းဝိုင်းကူညီမယ်၊ ရွှေမင်းသမီးလေးက တစ်ယောက်တည်း မခိုင်းရက်ပါဘူးကွာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

ဘာရယ်မဟုတ်ပေမယ့်လည်း သူမ ပျော်သွားသည်။ ဇာတာက ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေတာတွေ မရှိတော့။ နှစ်ယောက်သား အတူအယက် ပန်းကန်တွေယူဆေးကြ၏။ အမိပတိကလည်း သူ့နှုတ်က သာသာအောင်၊ သူ့နှုတ်ကလည်း အမိပတိသက်သာအောင်ပါ။ ဒေါ်ခေါ်ထား ရောက်လာတော့ အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် ဝိုင်းကူညီကြသည်။

‘သုန်လေးကို အခုလို ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်တွေ့တာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ကိုညိုနဲ့ မေစံလည်း အဆင်ပြေပြေနေကြပြီထင်တယ်၊ ဒီနေ့ ဒေါ်ခေါ်ထားလည်း အကောင်းဆုံးတွေ’

‘အချက်ပြုတ်မယ်၊ မိသားစုအတူတူ ထမင်းလက်ဆုံစားသောက်ကြမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘အင်းပါ’

တဒဂ်လေးတော့ အားလုံးရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြရလေသည်။

(၁၇)

‘မေမေတို့ မိသားစုဝင်တွေ အခုလို စုံစုံညီညီ ထမင်းစိုင်း
မစားသောက်ကြတာ တော်တော်လေးကြာသွားပြီ၊ တခြားစိတ်ညစ်စရာ
ဘာမှမတွေ့ဘဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြမယ်’

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သမီးကို ကံသာနှင့်လက်ထပ်မပေးပါဘူး
ကတိစကားကြောင့် ဒေါ်မြသက်စံ ကျေနပ်သွားသည်။ ကံသာ
လူရမ်းကားတစ်ယောက်လက်ထဲ သမီးကို မအပ်နိုင်ပါဘူး။

မိမိတို့ ဘဝပျက်ချင်ပျက်ရပါစေ။ သမီးဘဝကိုတော့ အနစ်အနှစ်
မခံနိုင်။ ကိုညိုက စုံသဘောအတိုင်းဖြစ်စေရမယ်ဆို၍ ကျေးအေး
သည်။

‘အမိပတိလည်း စိတ်ညစ်မနေနဲ့နော်၊ အနိတိစံတို့ မိသားစုဝင်
ပျော်ပျော်နေ၊ စားနော် သား’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မိမိကတော့ ပေါ်တူင်ပဲ အမိပတိနဲ့ သဘောတူတယ်။ စည်းစိမ်
ပြုတ်ပြီး မွဲသွားလဲ ဘာဖြစ်လဲ။ သမီးလေးနှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံးက
အမိပတိ။ မိသားစုတွေ ရယ်စရာမောစရာတွေပြောရင်း ထမင်းလက်ဆုံ
စားဖြစ်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကံသာ ဝုန်းခနဲရောက်ချလာတော့၏။ သမီး
သုန္ဒရီအနားတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘နှင်တို့မိသားစုဝင်တွေ တော်တော်လေးပြောင်းလဲသွားတာပါ
လား သုန္ဒရီ ဒီနေရာက အရင်ကတည်းက ကံသာထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာလေ’

‘ဟုတ်တယ်လေ ကံသာ၊ ထိုင်ပါ၊ ငါ အခုပဲ နှင်ကိုအိမ်
လာတော့မလို့ပဲ’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အခုပဲသွားကြမယ်’
‘ကောင်းသားပဲ၊ မေမေ... သမီး ကံသာနဲ့ လိုက်သွားမယ်
နော်’

‘သမီး လိုက်မသွားနဲ့၊ မေမေတို့မိသားစု ထမင်းစားနေတယ်
လေ၊ ပြီးမှမပြီးသေးတာပဲ’

‘ကံသာနဲ့ပဲ စားလိုက်မယ်၊ လာလေ ကံသာ၊ သွားမယ်’
ဒေါ်မြသက်စံက ကန့်ကွက်တားဆီးဖို့ ပြင်နေစဉ် ဦးကိုကိုညိုက
လက်ကုပ်၍ လွှတ်ပေးလိုက်ဖို့ အချက်ပြလိုက်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ကျွန်မသမီးလေးကို စိတ်ချဘူး ကိုညို၊ ရှင်ပဲ ကံသာနဲ့ ဟတ် သက်စရာမလိုဘူးဆို’

‘ခဏလေးပါစံရယ်၊ အားလုံးကိုယ်တာဝန်ယူပါတယ်၊ ကိုယ် ငြင်းပြီးပါပြီ’

ကံသာက ရိုင်းစိုင်းတယ်။ သမီးလေးကို ဘာလုပ်မလဲ။ ဦးကိုကိုညို ထမင်းစားနေရာကနေ ရပ်ပစ်သည်။

‘အဓိပတိ အန်ကယ်ကုမ္ပဏီကို အန်တီနဲ့ လိုက်သွား၊ သမီး အတွက် မပူနဲ့စံ၊ ကိုယ်ရှင်းမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်’

အဓိပတိလည်း စိတ်ပူနေသည်။ သုန္ဒရီ အိုင်ကျင့်ခံနေရပြီလား မသိဘူး။ အန်ကယ်ညိုက အချက်ပြလိုက်၍ အန်တီနဲ့ကို အပြင်ခေါ် ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

‘အန်တီစံ သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့နော်၊ အန်ကယ်ညို စီစဉ်ထားပါ တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီကိုပဲ သွားရအောင်’

‘ရှင်တာဝန်ယူနော် ကိုညို၊ ပြောထားပြီးပြီ၊ ကျွန်မသမီးလေး အထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး’

‘ကိုယ့်သမီးလေးပါ၊ မင်းကို ကတိပေးထားပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ် အဆုံးသတ်ပေးပါ့မယ်’

သမီးတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်တော့ ဦးနှောင်လတ်ကို မိမိ ငဲ့ညှာ ထောက်ထားမှာ မဟုတ်။ သမီးက အသက်မပြည့်သေးဘူး။ အဓိပတိ တ အန်တီစံကို ချောမော့ခေါ်သွားသည်။

‘အဓိပတိ ရှိနေလို့ပဲ၊ အား... ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်လိုက်တာ၊ သမီးအတွက် ရင်တွေပူပြီး ဖေဖေနှလုံးသားတွေ ပြာကျတော့မယ်’

ရှင်ဝကို ဖိထားရသည်။ သမီးကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့က အရေး ကြီးတယ်။ ဦးနှောင်လတ်တို့တိုက်ဆီသို့ ဝိဘူးသည်။ ကံသာတို့ မိသားစုနားမှာ သမီးကို ရယ်ရယ်မောမောတွေ့လိုက်ရ၏။ သမီး ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ မိမိပို၍ရင်နာသွားသည်။

‘ကိုကိုညိုက သမီးကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာလားကွာ’

‘ဖေဖေ... ပြန်ပါ၊ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီကို သွားစရာရှိတယ်မဟုတ် လား’

‘အေး... ဖေဖေ နေမကောင်းလို့ အိမ်မှာပဲနားမယ်’

‘ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နည်းနည်းပါ’

‘အန်ကယ်ညို လာပြီးအပိုတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ပြန်ပါ၊ ဒက်ဒီ...’

ကံသာတို့ကို တရားဝင်စေ့စပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေးပါ၊ သုန္ဒရီကလည်း လက်ခံတယ်’

ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေ ညိုနေသလိုပဲ။ မေမေလွတ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်။ ကံသွာကို ငြင်းပယ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဖေဖေကို သူတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ သူနှစ်ရီ ပေးဆပ်လိုက်ရော ဘာဖြစ်လဲ။ သမီး ခဏနေချိန်ပြန်လာခဲ့ပါ။ ဖေဖေ အရမ်းမောနေတယ်တဲ့။ ဖေဖေ ပြန်သွားသည်။

‘သမီးလေးဖေဖေ သဘောတူပေမယ့် သမီးလေးမေမေကြောင့် ထင်တယ်။ စံက မင်းအိပ်ပတ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုပဲ သမက်ရွေးထားမှာပေါ့လေ’

‘ဒါကောင်နဲ့မညိုကို ထည့်ပြောပေးပါနဲ့ မာမီရဲ့။ ကျွန်တော်အခုပဲ သွားသတ်မိတော့မယ်’

အိပ်ပတ်အတွက်လည်း သူနှစ်ရီ စိတ်ပူရသည်။ ဖေဖေဆီ ပြန်ချင်နေ၏။ ကံသွာကြောင့် အပြုံးလေးနှင့် ထိုင်နေရတာပါ။ ခဏကြာတော့ အန်ကယ်နောင်လတ်ထံ ဖေဖေက ဖုန်းဆက်သည်။

‘မင်း စကားကိုကြည့်ပြောပါ ကိုကိုညို၊ မင်းသမီးက အခု ငါ့အိမ်ထဲကို ဝင်ထွက်ဖူးတာလား၊ ငါ့သားအိပ်ခန်းထဲတောင် ဝင်တယ်ကွာ’

‘ဒက်ဒီ... ဘာပြောတာလဲ’

‘ကံသွာ... မင်း သူနှစ်ရီကို ညင်ညင်သာသာဆက်ဆံပါ။ မကြမ်းတမ်းပါနဲ့၊ သမီးလေးသူနှစ်ရီကလည်း ကြိုက်နှစ်သက်မှာမဟုတ်ဘူး’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သင်မြတ်နိုး

‘ကိုနောင် ပြောစမ်းပါ။ သူ့သမီးအသက်မပြည့်သေးလို့ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်မယ်တဲ့လား’

‘ဘာပြောတယ် မာမီ’

‘ဒက်ဒီစကားကို နားထောင်ပါ ကံသွာ၊ ပြဿနာဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ သူနှစ်ရီ သမီးကပဲ ပြဿနာပြေလည်အောင် ဆုံးဖြတ်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကိုကိုညိုက မိမိကို ပညာပြတော့မယ်ဆိုတာ မိမိသိသည်။ ထူးထူးကို ဟိုကောင်လေး မင်းအိပ်ပတ်အား လွှဲအပ်နေ၏။ သားသိရင် မလွယ်ဘူး။ ငွေကြေးကိစ္စတွေအတွက် သူကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံပင်။

စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ကိုကိုညို။ မင်းတို့ရဲ့သမီး ရွှေသူနှစ်ရီ ငါ့သားကံသွာရဲ့ ဇနီးမယားပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ သား ဒေါသနှင့်စွတ်လုပ်၍ မဖြစ်ဘူး။ ဦးနောင်လတ် ထိန်းချုပ်ထားလို့ကံသည်။

‘သူနှစ်ရီ’

‘ဟင်’

‘နင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ၊ ငါ့ကို လက်ထပ်မယ်မဟုတ်လား’

‘အင်း’

‘ဒါဆို အခုပဲ တရားရုံးမှာသွားပြီး လက်ထပ်ကြမယ်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘အို’

သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူလိုက်၍ သူမ ထိတ်လန့်တကြား ရုန်းဖယ်မိသဖြင့် ကံသာ ဒေါသတကြီး တွန်းပစ်သည်။

‘သား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွယ်၊ ဒီလိုမကြမ်းနဲ့လေ’

‘သူလည်း ဟန်ဆောင်နေတာပဲ မာမီ၊ မလွဲသာမရှောင်သာလို့ သားကို အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံနေတာပဲ၊ သူချစ်နေတာ ဟိုကောင်ပဲ၊ ကောင်းပြီ သူနှုတ်၊ မင်းအဖေကို ထောင်ထပ်ပစ်မယ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း အဖြေပေးပါ၊ မင်းပြန်တော့’

‘ကံသာ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့နော်၊ ကံသာဆန္ဒရှိရင် အခုပဲ လက်မှတ်ထိုးပါ့မယ်’

‘သူနှုတ်... သမီးပြန်တော့၊ ညည်းအသက်မပြည့်သေးလို့ အပီထိန်းသူသဘောတူညီဖို့ လိုအပ်တယ်၊ သမီးဖေဖေနဲ့မေမေကို ကံသာကို ချစ်ပါတယ်၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါလို့ တောင်းဆိုပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်အောင်း၊ စိတ်ချပါ၊ သူနှုတ် ဖျောင်းဖျူပါ့မယ်၊ ပြီးတော့လေ ကံသာနဲ့သမီး လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်’

ကံသာကို ဖျောင်းဖျူချောမော့ပြီး အန်ကယ်အောင်လတ်နှင့် အန်တီသွေး ထွက်သွားသည်။ သူမတစ်ယောက်တည်း ကံသာနှင့် အတူမနေရဲတော့သဖြင့် ပြန်ဖို့ပြင်လိုက်စဉ် ကံသာလက်က သူမလက်လေးအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘မင်း ဟန်ဆောင်နေတာပဲ သူနှုတ်၊ မင်းမှာ ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိနေတာလဲ ပြောစမ်းပါ’

‘ကံသာရယ် ငါကတိပေးပါတယ်ဟာ၊ တစ်နေ့နေ့ ငါတို့အသက်တွေပြည့်တဲ့အခါ နင်နဲ့လက်ထပ်မယ်၊ ယုံပါ၊ စေ့စပ်ထားဖို့လည်း ငါသဘောတူပါတယ်’

ကံသာ မယုံဘူး။ သူနှုတ်မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာနေသလိုပဲ။ နင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ငါ့ကိုမချစ်ခဲ့ဘူး။ သံယောဇဉ်လည်း မရှိဘူး။ နှိပ်စက်ဖို့ပဲ လုပ်နေခဲ့တာ။ နင့်ကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်မခံဘူး သူနှုတ်။

‘ကံသာ လွှတ်ပါဟာ၊ လောလောဆယ် ငါတို့က လက်ထပ်သင့်တဲ့အရွယ်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စေ့စပ်ပြီးရင် နင့်အနားမှာ ငါအမြဲတမ်းရှိနေမှာပဲဟာ’

‘မယုံဘူး’

‘ငါ ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ ကံသာ’

‘သက်သေ’

‘အင်း’

‘နင့်ကိုနှမ်းမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ မရုန်းမဖယ်ဘဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံလေ... ဘယ်လိုလဲ’

သူမခန္ဓာကိုယ်လေး ကျင်စက်နှင့်တို့လိုက်သလို အေးစက်စွာ ကျင်တောင့်တင်းသွားရသည်။ နင်တော်တော် ယုတ်မာပက်စက်တာပဲ ကံသာ။ မုန်းတယ်... သူမ အပြုံးတော့မပျက်ခဲ့။ နမ်းလေ... နင်လုပ် ချင်သလို လုပ်ပါ။ ငါက နင့်ကို မလွဲမသွေလက်ထပ်ရမယ့် မိန်းမပဲ ဟာ။ သူမ မျက်နှာလေးကိုမော့၍ ကံသာနမ်းရန် အသင့်အနေအား ဖြစ်နေစေသည်။

‘ဘာလဲ နင်က သက်သေပြမယ်ပေါ့လေ၊ နမ်းတာကို လက်ခံ သဘောတူတယ်လား’

နင့်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ၊ နာကျည်းမုန်းတီးမှုတွေ ပြည့်နှက်နေတယ် သူ့နီရီ။ ငါ ဒေါသအဖြစ်ရဆုံးပဲ။ နင့်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံးကို ငါ့လက်တွေနဲ့ အမှုန့်ဖြစ်သွားအောင် ဆုပ်ချေပစ်ချင်တယ်။ သူ့မျက်နှာက သူ့နီရီမျက်နှာနား တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်သွားသည်။

‘နင်တကယ်ပဲ ငါ့အနမ်းခံတော့မှာပါလား သူ့နီရီ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်၊ မျက်ရည်တွေက နင့်ပါးပြင် ပေါ်မှာ လိမ့်ဆင်းကျနေတယ်၊ ငါ့အနမ်းကို ရင်သိမ့်တုန်ခံစားမှု တစ်စက်ကလေးတောင် မရှိဘူး... သွားစမ်းဟာ’

‘အမလေး’
‘ဝုန်း’

ကသာက ဒေါသကြီး ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် သူ့နီရီ ခုတ်လှမ်းလေး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

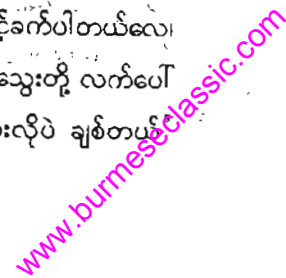
‘သား... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ မင်းဒေါသကိုထိန်းဖို့ ထိခိုက်ပြောထားတယ်လေ’

သူမ ရုတ်တရက်မထနိုင်။ အန်ကယ်နောင်လတ် တွဲထူမပေးရ ပြန်သည်။ အယုတ်တမာကောင် ရိုင်းစိုင်းလွန်းတယ်။ ငါ့အဖေကြောင့် နင့်ကို သည်းခံနေတာဟဲ့။ သူ့နီရီ ပြန်ထသည်။

‘သူ့နီရီ ပြန်တော့မယ် အန်ကယ်၊ တစ်ပတ်စဉ်းစားပါ့မယ်၊ သူ့နီရီ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တာက အန်ကယ်သားကို သူ့နီရီ မလားဖို့ တားဆီးပေးပါ’

‘သမီးလေးကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ သားက အရမ်းချစ် နမ်းတော့ ပေါက်ကွဲနေရတာပါ၊ စာမေးပွဲကလည်းကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညာရေးက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး၊ သားကို သူ့ဒက်ဒီကုမ္ပဏီလွှဲတော့ သူ့နီရီလေးလည်း ကူညီပါ၊ စီးပွားရေးပဲ လုပ်ကြတော့’
‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘ကလေးရယ် နာသွားသေးလား၊ သားကြောင့်ခက်ပါတယ်လေ၊ နင့်ကိုပဲ မကြာခင်ကတောင်းပန်နေရတယ်၊ အန်တီသွေးတို့ လက်ပေါ် ကြီးပြင်းလာတဲ့ သမီးလေးဖို့ သမီးအရင်းလေးလိုပဲ ချစ်တယ်’

ကံသုလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ နက်ရှိုင်းတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးအောက် ပြုတ်ကျသွားသလိုပါပဲ။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြုမှုတတ်တဲ့ကံသာ။ အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်ဖို့လဲကျမှုတွေ နှင့် အရက်စက်ကြီး ရက်စက်မှာတော့ သေချာနေသည်။

သူမပြန်ဖို့အတွက် ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကံကြမ္မာတွေ မပြောင်းလဲနိုင်တော့ဘူးလို့ပင် သူမ တွေးနေမိသည်။

‘သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲကွယ်၊ ဖေဖေ စိတ်ပူလိုက်တာ၊ သမီးလေး အစော်ကားခံရသေးလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဖေဖေသိပါတယ်ကွယ်၊ သမီးက အတ္တမကြီးဘူး၊ မိသားစုအတွက်အနစ်နာခံနေတာပါ။ ဖေဖေ သမီးလေးကို ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်ပေးရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’

ဦးကိုကိုညို စိတ်တွေပူရလွန်း၍ မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ သမီးလေးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ အား...ဟု နာကျင်စွာ အော်လိုက်၏။ ဘာဖြစ်တာလဲဟု ကြည့်လိုက်တော့ သမီးလေးလက်မောင်းလေးမှာ အညိုအမည်းတွေ စွဲနေသည်။

‘သမီးလေးလက်က ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဟိုကောင်ရိုက်လိုက်တာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သူ့နှုရီ ချော်လဲတာပါ။ အိမ်ပြန်ချင်နိုးလို့လေ’

ဦးကိုကိုညို သမီးကို စိုးရိမ်တကြီး ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ အခုအတွက် သမီးဘဝ အဆုံးရှုံးမခံပါနဲ့။ ဦးနောင်လတ်ရဲ့သားအားလက်ထဲ သမီးကို လုံးဝ အထိခိုက်မခံနိုင်တော့ဘူး။

ဖေဖေတာဝန်ယူပါတယ် သမီးလေးရယ်။ လုံးဝကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါ့မယ်။ ဦးကိုကိုညို အံသွားတွေကို တင်းကြပ်စွာ ဖိတ်ထားမိသည်။

ကံသာကတော့ အပေါက်ကွဲဆုံးပင်။ ရွှေသုန္ဒရီ... နင့်ဘဝကြီး
တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်သွားစေရမယ်။ ကံသာကို ဒီလိုလုပ်
ရမလား။

သူ့အချစ်တွေက အမုန်းတွေအဖြစ်ပြောင်းလဲသွားကာ ပြင်
စွာ ဒေါသမုန်တိုင်းတွေ ထန်လာသည်။

‘သားကိုလည်း ဒက်ဒီကုမ္ပဏီကြီး လွှဲပေးပါ၊ အိမ်ပတ်
ကောင်ကို တိုက်ထုတ်ပစ်ရမယ်’

‘သားဆန္ဒရှိတာကောင်းတယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့ လိုက်သင်’

‘ဘာသင်စရာလိုလဲဒက်ဒီ၊ အိမ်ပတ်လိုကောင်တောင် အထူး
ကြီး လုပ်နေပြီပဲ’

‘ဒက်ဒီထင်တာတော့ ဒီကောင်က ဟန်ပြပုံဖြစ်မယ်ထင်တယ်
ကိုကိုညိုလှည့်ကွက်ပဲ၊ တောက်... ဒက်ဒီလည်း တစ်ခုခုတော့ လုပ်
ရမယ်’

ကံသာ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ သုန္ဒရီကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့
အလျှော့မပေးလိုပေ။ သုန္ဒရီတို့ခြံတံခါးက ကံသာကို ဖွင့်ပေးတော့
မဟုတ်။ နာကျည်းတယ်။

မင်းအိမ်ပတ်လိုကောင်ကြောင့် နင် ပြောင်းလဲသွားတာ
အခဲရအခက်ဆုံးပဲ ရွှေသုန္ဒရီ။ လောလောဆယ် ဒေါသကို ထိန်းချုပ်

ထားမှ ဖြစ်မည်။ ကံသာ စိတ်ကိုလျှော့၍ သုန္ဒရီထံ ဖုန်းဆက်လိုက်
လေသည်။

‘သုန္ဒရီ...’

‘ဟင်... ကံသာ’

‘ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ ငါတွေ့ချင်တယ်၊ အပြင်ထွက်ခဲ့ပါဟာ၊
ခဏလေးပါ၊ နင် အဲဒီလောက်ကြီး ငါ့အပေါ် မစိမ်းပါနဲ့’

‘ကံသာ...’ နင် ဘာပြောမလို့လဲ၊ သုန္ဒရီလည်း နင့်ကိုတွေ့
ချင်တယ်၊ အန်ကယ်နောင့်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်ဖို့ ပြောထား
ပေးပါ’

‘နင့်အပေါ်မှာ မှုတည်နေတယ် သုန္ဒရီ၊ တွေ့ကြမယ်၊ ငါလည်း
တောင်းပန်ပါတယ်၊ နင့်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မဆက်ဆံတော့ပါ
သွားနော်၊ အရမ်းချစ်လို့ပါ’

‘ငါသိပါတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ မေမေက အလွတ်
မပေးဘူး၊ သူနဲ့မှ အပြင်ထွက်ရမယ်တဲ့၊ ညနေလောက်တွေ့မယ်လေ၊
နင်တို့အိမ် လာခဲ့မယ်၊ ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်ပါ ကံသာ’

‘OK စောင့်နေမယ်၊ နင့်ကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊
နင်က ငါသံယောဇဉ်အတွယ် ဘာရဆုံး မိန်းကလေးပါ၊ ငါ့ပေါက်ကွဲမှု
အတွက် နင်နားလည်ပေးပါ သုန္ဒရီ’

အင်းပါ

ညနေဆက်ဆက်နော်

စိတ်ချ

သူမ ဖုန်းပြောပြီး စိတ်တွေမောမန်းလေးလံစွာ အိပ်ရာထဲ ပျော့ခွေလဲကျသွားလေသည်။ ဖုန်းလည်း သုန္ဒရီလက်ထဲကနေ ပြုတ် ကျသွား၏။

ဖေဖေ ဘယ်လိုပဲဆုံးဖြတ်ပါစေ သုန္ဒရီ ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ဘဲ ဘူး။ ဖေဖေကို ကယ်တင်ရမယ်။

ကံသာတို့မိသားစုက အရမ်းကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဖေဖေကတော့ သူတာဝန်မဲ့မှုအတွက် သူတစ်ယောက်တည်း ခံမယ်တဲ့ သမီးလက်မခံဘူး။ ဖေဖေမေတ္တာ စေတနာတွေကို သမီး နားလည်လာ ပါပြီ။

ဖေဖေ အရှက်တကွ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ရမယ့်အဖြစ်တွေ ရင်မဆိုင် စေရပါဘူးနော်။

သုန္ဒရီ သတ္တိ တွေ့မွေးရသည်။ မေမေက မျက်ခြည်မပြုတ် ကံသာနှင့် ဘယ်လို အကြောင်းပြုပြ သွားမတွေ့ဖို့ အတင်းအကြပ် မှာထား၍ သုန္ဒရီ ငြိမ်ငြိနေရ၏။

ဒေါ်ဒေါ်ထားလည်း ဈေးဝယ်ဖို့ ထွက်သွားသဖြင့် သုန္ဒရီ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ သုန္ဒရီ
အိပ်ပတ်

ကံသာနဲ့သွားတွေ့မလို့ထား
ငါ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ အိပ်ပတ်၊ ဖေဖေကို ပြဿနာရှာမှာတော့ ငါအကာအကွယ်ပေးရမယ်

မသွားနဲ့ ငါ့စကားကို နားထောင်ပါ သုန္ဒရီ၊ နင် ဒုက္ခရောက် လိမ့်မယ် လုံးဝမသွားပါနဲ့

ဘာလဲ အိပ်ပတ်၊ ငါ့အဖေကို ထောင်ထဲသွားခိုင်းမလို့လား၊ အဲဒီအခြေအနေမျိုး ငါ လုံးဝမဖန်တီးနိုင်ဘူး၊ မတားပါနဲ့၊ ငါ ဘာမှမဖြစ် သေးဘဲ မေမေဆီ အကြောင်းမကြားဖို့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်

အိပ်ပတ်ရယ် နင့်ကိုမြင်ရရင် ငါ ငိုချင်တယ်။ တွေ့ဝေတယ်။ ကံသာဆီသွားမှာလည်း ငါအရမ်းကြောက်နေတယ်။ နင့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ဝန်ခိုနေချင်ပါတယ်ဟယ်။

သူမ မျက်ရည်တွေ ပြည့်တက်မလာစေရန် တင်းထားရင်း ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလိုလို နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ အပြုံးတွေပင် တစ်ထားသေးသည်။

သုန္ဒရီ... နင် ဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အချိန်တွေရှိပါ သေးတယ်၊ သူတို့ဘက်ကလည်း အရမ်းလုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နင်

သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အန်ကယ်ညို သေလိမ့်မယ်၊ အန်တီရူးလိမ့်မယ်

‘နင် ဖျောင်းဖျပေးပါ၊ ကံသာက ငါ့ကိုချစ်ပါတယ်၊ အပေါက်ကွဲနေတာပါ၊ သူ့ဘက်ကနေ ငါ နားလည်ခံစားပေးနိုင်တယ်’

‘နင်ကရော’

‘ဘာလဲ’

‘ကံသာကို နင်မချစ်ပါဘူး၊ ချစ်တယ်လို့ မဖြေနဲ့၊ ငါမကြားချင်ဘူး’

‘မေးတာက နင်လေ၊ မကြားချင်လို့တော့မရဘူး၊ ငါ ပြတ်ပြတ် သားသားပဲ ဖြေရလိမ့်မယ်၊ ကံသာကို ငါ ချစ်နိုင်တယ်’

‘ဘာပြောတယ်’

ချစ်နိုင်တယ်တဲ့။ နင်ရူးနေလား သုန္ဒရီ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ။ ကံသာကိုချစ်ဖို့ နင်မကြိုးစားနဲ့။ နင့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စုတ်ပြတ် သတ်သွားလိမ့်မယ်။ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး။ အန်ကယ်ညိုကို ကယ်တင်ဖို့အတွက် ငါလည်း ကြိုးစားနေပါတယ်။

‘ဘာချစ်နိုင်တာလဲ၊ နင့်ကို ငါ စိတ်မချဘူး၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ ငါပြန်လာခဲ့တာပဲ၊ နင် မသွားရဘူး သုန္ဒရီ’

‘သွားမယ်ဟာ၊ နင်ဖယ်၊ မသွားရင် ကံသာလိုက်လာလိမ့်မယ်။’

ငါ့မိဘတွေကိုတော့ နင်ဖျောင်းဖျပေးပါ၊ အခုလောလောဆယ်လည်း ကံသာနဲ့ လက်ထပ်ရမှာမှ မဟုတ်တာပဲ အဓိပတိ ဖယ်ပါ’

‘မဖယ်ဘူးဟာ’

‘အဓိပတိနော်’

သုန္ဒရီက အတင်းအကြပ်ပင် သူ့ကို တွန်းဖယ်ပြီး ထွက်သွား မည်ပြုနေသဖြင့် အဓိပတိဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမ ရုန်းဖယ်နေပေမယ့် သူ့လက်တွေက ကြိုးတစ်ချောင်းလို သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား တင်းတင်းတုပ်နှောင်ထားမိသည်။

‘ကံသာ နင့်ကို ယုတ်မာလိမ့်မယ်၊ ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မယ်’

‘နင် လွတ်လေ’

‘သုန္ဒရီ’

‘ဟင်’

‘နင့်ကိုချစ်တယ်’

‘ဘာ’

‘သုန္ဒရီကို ချစ်တယ်’

‘အရူး’

သူမ ဖယ်ထုတ်ဖို့ ရုန်းကန်တွန်းဖယ်ရင်း နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးကာ လဲဖြိုကျမတတ်။ သုန္ဒရီလည်း အင်အားတွေဖျော့တော့

ကာ အိပ်တိုရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ငြိမ်သက်စွာနေချင်ပေမယ့် ကံသာခေါ်သ
တွေကို ကြောက်ရလေသည်။ အိပ်တိုကိုလည်း အထိမခံနိုင်ပါဘူး။
ကံသာက ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ရိုင်းစိုင်းတယ်။ မာန်အရမ်း
တက်နေသူ။

‘ငါ့ကိုလွှတ်နော် အိပ်တို၊ ငါ့ချစ်တာက ကံသာပါ။ နင့်ကို
ခဏလေး သာယာမိတာ၊ ငါ့ဆန္ဒနဲ့ငါ့ ဆုံးဖြတ်တာလေး၊ ဓာတ်ယံတစ်
တွေးကြည့်တော့ ကံသာနဲ့ငါက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူနေ
ထိုင်ရင်း သံယောဉ်တွေ တွယ်ခဲ့ကြတာပါ။ သူ့ ငါ့အပေါ် မယုတ်မာပါ
ဘူး၊ ကံသာတို့ ယုံတယ်’

‘နင် အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့ သုန္ဒရီ၊ သွားချင်ရင် အန်တီစ်
ရဲ့ သဘောတူညီမှုကို ရယူလိုက်၊ ငါမုန်းဆက်ပြောမယ်’

‘နင် တော်တော်လေး ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းချင်နေတာပါလား
အိပ်တို၊ မုန်းဆက်ပြောလေ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကနတော့ ကံသာကို
ပဲ ရွေးချယ်မယ်၊ နင့်အပေါ် ခဏတဖြုတ်လေး သာယာသွားမိတာ၊
ငါရွေးချယ်မှာက ကံသာပဲ’

သူမ တွန်းဖယ်၍ အိပ်တိုအား တင်းတင်းမာမာကြည့်ပြောပစ်
သည်။ ကံသာရောက်လာတော့မယ်။ အိပ်တိုနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းသာ
တွေ့သွားရင် အသေပဲ။ ငါ့ကြောင့် နင်ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မယ် အိပ်တို
ရယ်။

‘ငါသွားရလိမ့်မယ်၊ နင် ပြောချင်ပြောလေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို
အတင်းအကြပ်ထားနေရင် ငါက ကံသာခေါ်တဲ့နောက် တစ်ခါတည်း
လိုက်သွားမှာပဲ’
သုန္ဒရီ

‘သွားပြီ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ဖျောင်းဖျောင်းပါ
အိပ်တို၊ တောင်းဆိုတာပါဟာ’

သူမ ချာခနဲလှည့်ပြီး တိုက်ကြီးထဲမှ ပြေးထွက်လာမိသည်။
ဗျက်ရည်တွေ မကျစမ်းပါနဲ့ သုန္ဒရီ။ နင်ပြတ်ပြတ်သားသား လှုပ်စမ်း
ပါ။

ကံကြမ္မာတွေက ပြောင်းမှမပြောင်းလဲခဲ့တာပဲ။ ရင်ဆိုင်လိုက်
တော့။ သူမ ခြံပြင်ရောက်တော့ ကံသာက ကားနှင့် ခြံဝမှာ ရပ်စောင့်
နေသည်။

‘နင်လာလို့နော် သုန္ဒရီ၊ ငါ့စိတ်တွေကလေ ပိတ်ထားတဲ့
ခြံတံခါးကြီးကို ကားနဲ့တိုက်ဖွင့်တော့မလို့’

‘ကံသာရယ်’

‘နင်တို့တိုက်ထဲမှာ ဟိုကောင်ရှိနေလား၊ နင်တို့ကို လွှတ်ပေး
ထားတာမဟုတ်လား သုန္ဒရီ’

‘ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး ကံသာ၊ သွားကြစို့နော်’

‘နေဦး’

‘ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ’

‘နင် ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်နေရတာလဲ၊ နင့်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ

မရှိဘူးဆို၊ အထဲမှာ ဝင်စကားပြောကြမယ် လာ’

‘မေမေပြန်လာလိမ့်မယ် ကံသာ၊ နင်တို့တိုက်ပဲသွားမယ်’

‘အထဲဝင်မယ်ဟာ၊ နင် အရမ်းမျက်နှာပျက်နေတယ်၊ တစ်ခုခုပဲ

ဘာဖြစ်လို့ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်နေရတာလဲ’

ကံသာက သူမလက်ကိုဆွဲပြီး ခြံထဲဝင်သည်။ အဓိပတိက

ခြံထဲမှာ ရပ်နေ၏။

ကံသာက ကားကို အဓိပတိဆီ ဦးတည်ပြီး မောင်းသွားသဖြင့်

သူနှုတ် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်၍ မလုပ်ဖို့ တားဆီးမိသွား

သည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ကံသာ၊ အား... မလုပ်ပါနဲ့ ရပ်လိုက်ပါ’

‘အဓိပတိကတော့ မဖယ်ဘဲရပ်နေသည်။ ကံသာ ကားပေါ်ကနေ

ဆင်းလာ၏။ သူ ရင်ဆိုင်ပစ်သည်။

‘ခွပ်’

‘ခွပ်’

ကံသာလက်သီးက သူ့မျက်နှာဆီ နှစ်ချက်တိုးဝင်ပြီးသည်နှင့်

အော်ကားရမ်းကားလွန်းတဲ့ ကံသာမျက်နှာဆီ သူ့လက်သီးက အချက်

ဆင်းများစွာ တိုးဝင်သွား၏။ အဓိပတိကို လျှော့မတွက်နဲ့ ကံသာ။

ဦးယံခံပညာတွေ သင်ထားတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ပဲ။

‘ခွပ်... ခွပ်’

‘ခွပ်... ခွပ်’

‘အဓိပတိ... မလုပ်နဲ့တော့၊ သူနှုတ် တောင်းယန်ပါတယ်၊

ခံပါ’

သူမအသံကြောင့် အဓိပတိ တွေဝေသွားချိန်တွင် ကံသာက

အာင့်ကန်ပစ်လိုက်၍ မြက်ခင်းပေါ်လဲကျသွားသဖြင့် သူနှုတ် ကား

ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းလာပြီး ကံသာကိုဆွဲလိုက်သည်။

‘ဖယ်စမ်း သူနှုတ်၊ နင့်အကောင်ကိုထိလို့ တားဆီးတာလား၊

ဆံ... ဒီကောင်ကို အသေသတ်ပစ်မယ်’

‘အဓိပတိ တိုက်ထဲဝင်ပါတော့ဟာ၊ တောင်းယန်ပါတယ်၊

ကံသာက ငါ့ချစ်သူပါ’

အဓိပတိ မြက်ခင်းပေါ်မှ လျင်မြန်စွာထ၍ ကံသာအား တရှိန်

နှိုး တိုက်ခိုက်တော့မည့်ဟန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ သူနှုတ်စကားကြောင့်

အောက်က ရပ်တန့်သွားသည်။

‘ဟော့ကောင် တွေလား၊ မင်းက ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ဇွေးပွဲ၊

မင်းစားလို့မရတော့ ဟောင်ပဲဟောင်နေတတ်တယ်။ သူနွဲ့ရီမြောက်တတ်
မင်းကြားလား။ ငါက သူ့ချစ်သူတဲ့။

မင်းလို့ မြေးခွေးလိုကောက်ကုတ်ကောင်ကများ။ သူနွဲ့ရီကို
မင်းချစ်ရင် သူ့ကို နာကျင်ထိခိုက်အောင် မင်းဘာဖြစ်လို့ ပြုမူနေရတာ
လဲ ကံသာ၊ ငါသတိပေးလိုက်မယ်။ မင်းတို့ကို မနှောင့်ယှက်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူနွဲ့ရီကို ထိခိုက်နာကျင်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။

မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ဆရာကြီးဝင်လုပ်မနေနဲ့ မင်းအိပ်ပတ်
သူနွဲ့ရီကို မထိခိုက်မနာကျင်စေချင်ရင် မင်းရှောင်နေပေးလော့။ မင်း
ကြောင့် မင်းရောကိုလားလို့ ပြဿနာတွေ ကြီးထွားလာတာတွေ။

သူနွဲ့ရီ မင်းက အတိအလင်းပဲ ပြတ်ပြတ်သားသား ရွေးချယ်
လိုက်ပြီလား။ ဟုတ်တယ် ကံသာပြောသလိုပဲ။ မင်းကို မထိခိုက်
မနာကျင်စေချင်ရင် ငါရှောင်ပေးရလိမ့်မယ်။ ဝင်မပါတာအကောင်းဆုံး
ပဲ။ မင်းမိသားစုကြောင့် မင်းရွေးချယ်တာပါ။

သူ တိုက်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ သည်။ ကံသာ တောကန်ဖာချက်ကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခေါက်ပြီး ကားကို တစ်ကြိမ် ပြန်မောင်းထွက်ခွား
သည်။

အိပ်ပတ်ရင်တွေဟာ လာဟင်းလင်းကုန်ရစ်ခဲ့၏။ မင်း အခုလို
အခက်အခဲဒုက္ခတွေ ပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတာကိုယ်

ဆောက်လာလို့လား။ ကိုယ်ရှောင်ပေးရင် ရမှာလား။ မင်းတစ်ယောက်
တည်း ဘာဖြစ်လို့များ ကြောက်လန့်တကြား ရင်ဆိုင်ချင်ရတာလဲ။
သူ အခြေအနေတွေကိုတော့ အန်တီစံနဲ့ အန်ကယ်ညိုတို့ထံ တင်ပြ၍
ခေါင်းအေးအေးထားပြီး တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ ဖျောင်းဖျာပြောဆို
ဆိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

(၁၉)

‘ကံသာ... ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေတာလဲ။ သူနှစ်ရဲ့ အေးအေးဆေးဆေးဆွေးနွေးနွေးမယ်။ ကားကို ရပ်ပါ။ ကံသာ ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ’

‘နင့်ကို တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးတော့မလို့ သူနှစ်ရဲ့ သဘောတူတယ်မဟုတ်လား နင်ပဲ ချစ်သူဆို’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ ကံသာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ အရေးတကြီးလုပ်နေတာလဲ။ သူနှစ်ရဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်’

သူနှစ်ရဲ့ အတင်းအကြပ်တောင်းပန်တော့မှ ကံသာက ကားအရှိန်ကို လျှော့ချပစ်သည်။ ပြီးတော့ လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်၏။ တကယ်တော့လည်း သူနှစ်ရဲ့ကိုယ်တိုင် သူနှင့်အတူ ရောသေပစ်ချင်နေသည်။

‘တို့နှစ်ယောက် တရားဝင်စေ့စပ်ကြမယ်လေ ကံသာ၊ စိတ်ချနင့်ကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ။ ပြဿနာတွေ ထပ်မဖြစ်အောင် ပြန်ကြည့်နော်’

‘နင်အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ သူနှစ်ရဲ့ ဟိုကောင်အတွက် နင်အရမ်းစိုးရိမ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ နင် ကာကွယ်ပေးနေတာပဲ’

‘အဓိပတိက တို့ကိစ္စမှာ ဘာမှဝင်မပါပါဘူး ကံသာရယ်။ အထင်လွဲနေတာပါ။ အဓိကက ငါပဲလေ’

‘မထူးဘူးဟာ၊ တို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကြမယ်။ လိုက်ခဲ့တာ၊ နင့်ကို စိတ်မချတော့ဘူး၊ ဟိုကောင်လက်ထဲ ပါသွားမှာကြောက်ရတယ်။ သွားမယ်’

‘နေပါဦး ကံသာရယ်၊ ဒီအခြေအနေအထိမှ မလိုအပ်တာပဲ။ ပြန်ကြရအောင်နော်’

‘နင် မာယာများမနေစမ်းပါနဲ့ သူနှစ်ရဲ့ ဟိုကောင်ကို နင်မချစ်ဘူးဆိုရင် ငါ့ဆန္ဒတွေကို နင် ဖြည့်စွမ်းပေးရမယ်’

ကံသာကတော့ သူနှစ်ရဲ့ကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်တော့။ နိပတိဆိုတဲ့ကောင်လက်ထဲ ရောက်သွားနိုင်သည်။ မင်းကို လုယူမယ်။ မင်း ငါ့လက်ထဲပဲရောက်စေရမယ်။ ကံသာ ကားစက်ကို နှိပ်စစ်လိုက်သည်။

‘ကံသာ နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ပြန်ကြရအောင်ဟယ်၊ ငါ ပေးပါတယ်၊ ငါချစ်တာ နင်ပါ’

‘နင် လိမ်နေတာ၊ ဟန်ဆောင်နေတာ၊ နင့်ကို မယုံဘူး၊ တယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး လုံလုံခြုံခြုံပန်းနေနိုင်တဲ့နေရာ ရှိတာ သွားမယ်’

ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကံသာ ကားကို ဆက်မောင်းလို သည်။ နင် ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ် သူ့ အဓိပတိဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ မကင်းနိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့ အချိန်ဆွဲနေတာက ကံသာ ထင်သည်။

‘ကံသာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကားကိုရပ်ပါ၊ နင် မဟုတ်တာ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘နင် ဘာငြင်းနေတာလဲ သူ့ရဲ့ တို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေ အချစ်ရယ်’

သူ့ရဲ့ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ကြောက်တယ် ကံသာမျက်လုံးကြီးတွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် နှိပ်စက် ဖြစ်၏။ သူ့ရဲ့ သေပစ်ချင်သည်။

‘နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆို၊ ဘာတွေကြောက်နေတာလဲ၊ နင့် အရမ်းချစ်ခဲ့တာ ကံသာပါ’

ကံသာလက်တွေက သူ့မပန်းလေးပေါ် လာတင်သည်။ သူ့ရဲ့ လုပ်ရမလဲ။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခုန်ချလိုက်ရမလား။ နင့်မျက်လုံး တွာ မရိုးသားဘူး။

‘နင်တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် နင့်မိဘတွေ သေမှာနော်၊ ကံသာနဲ့ အတူတွေ့ပါနဲ့ သူ့ရဲ့’

အဓိပတိပြောတဲ့စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာပြီး သူမ ထင်တော့ ရမိသလိုပင်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကံသာကို သူ့ရဲ့ နှစ်ပေ။ ဖေဖေကို ကယ်တင်ချင်လို့ပါ။ အမလေး... သူ့ရဲ့ဘဝ နှိပ်စက်တော့မယ်ထင်တယ်။ ကံသာက ဘာစကားကိုမှ နား မထောင်တော့ဘဲ ကားကိုပဲ တရကြမ်းမောင်းနေလေသည်။

‘နင် ဘာကြောက်နေတာလဲ သူ့ရဲ့၊ နင့်ဘဝ စုတ်ပြတ်သွားစေ တယ်၊ နင့်ရင်ထဲမှာ အဓိပတိပဲရှိတာ ငါမသိဘူးများ ထင်နေလား သူ့ရဲ့’

ကံသာဆိုတဲ့ကောင်က ရက်စက်တော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့မှ နှလုံးအောင် ရက်စက်ပြတတ်တယ်။ နင်တို့တစ်မိသားစုလုံး ကျေးဇူး မရှိတယ်။ ဒီနေ့ အခွင့်အရေးပဲ။ ပြန်ပို့လိုက်ရင် နင့်ကို နောက်တစ်ခါ မတွေ့နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကံသာ အံ့သွားတွေကို တင်းကြပ်စွာ ဖိနှိပ်ထားသည်။

ကံသာ နင်အရူးမထပါနဲ့၊ မေမေက မြေလှန်ရှာမှာကားကို ပြန်ကျေပါ

မရဘူး၊ နင့်အမေ ဘယ်လောက်အထိ မြေလှန်ရှာနိုင်မလဲ နင့်ကို တစ်ပတ်လောက်ပဲပေါင်းရရင် ကျေနပ်ပြီ

ကံသာကို ဘယ်လိုမှပြောဆိုဖျောင်းဖျလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သူ့သိလိုက်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူမလက်ထဲမှာ ဖုန်းလေးထဲ ထားတာ သတိရသွား၏။ ကံသာကတော့ ကားကိုပဲအရှိန်မြှင့်ပေးစေချင်နေသည်။

ရပ်ပါ ကံသာ၊ နင်သွားမယ့်နေရာကို ငါလိုက်ပါမယ်၊ ကားအရှိန်လျှော့လိုက်ပါဦးနော်

သူနှုရီ လေသံပျော့လေးနှင့် တောင်းပန်စကားပြောလိုက်သည်။ ကံသာကို ချော့မှဖြစ်မည်။ သူမလက်လေးထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဖုန်းထဲကို ဘယ်လိုခလုတ်နှိပ်ရမလဲ။ အကြံထုတ်နေမိ၏။ ကံသာနောက်လိုက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီကောင်က သူနှုရီဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်မှာမို့လို့ပဲ။

ကံသာ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ နင့်ကို ငါ လက်ထပ်ပါမယ်၊ နင်ယုံပါ၊ ကားအရှိန်ကို လျှော့ပစ်လိုက်ပါတော့

သူမ အော်ဟစ်တောင်းပန်ရင်း ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖုန်းက သွားသည်နှင့် အဓိပတိဖုန်းနံပါတ်အား မသိမသာ နှိပ်ပစ်လိုက်

တော့၏။ သူမ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတာတွေ အဓိပတိ ကြားစေရန် ဖြစ်သည်။

ကံသာ နင် ဘယ်သွားချင်တာလဲ၊ ငါလိုက်ပါမယ်ဟယ်၊ ကားအရှိန်ကို လျှော့ပေးပါ

နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းပါ သူနှုရီ၊ ငါက နင့်ကို ပျော်စရာ ကမ္ဘာလေးတစ်ခုဆီ ခေါ်ဆောင်သွားမှာပါ

ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်

ငါတို့မိသားစုပိုင်တဲ့ ခြံရှိတယ်၊ တိုက်တစ်လုံးလည်း ရှိတယ်၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ အစုံအလင်ရှိတဲ့နေရာလေးပါ

နင့်စိတ်တွေကို လျှော့ပစ်လိုက်ပါ ကံသာရယ်၊ ငါလိုက်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါကြောက်နေတယ်၊ အခု ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲဟယ် အဓိပတိကြားစေရန် သူနှုရီ ရောက်နေတဲ့နေရာကို မေးလိုက်သည်။

မြို့ပြင်လေ... အင်းတကော်ဘက်မှာ အရမ်းကျယ်ဝန်းပြီး လှပဝေဆာနေတဲ့ တောင်ကုန်းလေးတွေနဲ့ ခြံခေ

ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်းပါဟယ်၊ နင့်နောက်ကို ငါလိုက်နေပြီပဲ၊ မဆူတော့ပါဘူးနော်

နင် အချို့သတ်နေတာမဟုတ်လား သူနှုရီ၊ ဘာအကြံတွေ ထုတ်နေတာလဲ၊ ငါယုံမယ် ထင်နေလား

'ပြီးရောဟာ၊ နင်ကြိုက်သလို မောင်းတော့၊ နင့်နောက်ကို ငါလိုက်မယ်၊ သေရင်လည်း အတူတူသေကြတာပေါ့'

အခုလောက်ဆိုရင်တော့ သုန္ဒရီ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်နေပြီဆိုတာ အဓိပတိ သိလောက်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း သက်ဆိုင်ရာကိုလော့ မတိုင်စေချင်ပေ။ ပြဿနာကြီးထွားလာမှာကို မလိုလားနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

'ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ညှိနှိုင်းပြီး တို့ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရအောင်ပါ ကံသာ၊ မကြီးထွားစေချင်လို့ပဲ၊ တို့မိသားစုဝင်တွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို စောင့်ထိန်းကြရအောင်ဟယ်'

အဓိပတိကလည်း သွဖုန်းမြည်လာ၍ ဖွင့်နားထောင်လိုက်တော့ သုန္ဒရီအသံ ဖြစ်နေ၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်ညှိတို့လည်း သံမီးလိုက်သွားသည်ဆို၍ အမြန်ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သုန္ဒရီဖုန်းကို ပေးလိုက်သည်။

'ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုညို၊ သမီးလေး ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ဟိုကောင်ကံသာ ခေါ်သွားပြီ'

'ဒီခြံကို ကိုယ်သိတယ်၊ မင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ ကိုယ်နဲ့အဓိပတိတို့ လိုက်သွားမယ်'

'စံလည်း လိုက်မယ်'

ဖိုးလပြည့်စာပေ

'စံနေခဲ့ပါကွာ၊ တစ်ခုခုအကြောင်းရှိလို့ ဖုန်းဆက်ရင် သင်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားနိုင်မယ်မဟုတ်လား နေခဲ့'

'အင်း... အင်း စံနေခဲ့မယ်၊ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်ရင် အမြန်ဆုံးလိုက်သွားပါ'

'စိတ်ချ၊ မင်း စိတ်အေးအေးထားပါ၊ ကိုယ့်သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ ကိုယ်တာဝန်ယူတယ်'

ဦးကိုကိုညှိနှင့် အဓိပတိတို့ ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သမီးက သက်ဆိုင်ရာကို မတိုင်စေချင်တဲ့သဘောပင်။ ဖေဖေအတွက် သမီးလေး ဒီလောက်အထိ ကာကွယ်နေရလားကွယ်။ သမီးအသံလေးက တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ ခဏကြာတော့ ပြန်ပေါ်လာသည်။

'ကံသာ ဘယ်ကိုရောက်နေပြီလဲ ဟင်၊ နင်သွားမယ့်ခြံနားရောက်နေပြီလေ'

'သုန္ဒရီ'

'ဟင်'

'နင် အရမ်းသွေးအေးနေတာပါလား၊ ငါ့ကို တကယ်ပဲ ချစ်လို့ပဲ၊ အကြံတစ်ခုခုနဲ့ ဟန်ဆောင်နေတာလား'

'နင်ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ မယုံမကြည်ဖြစ်နေတာလဲ'

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကံသာရယ်၊ ငါ လက်လျှော့လိုက်တာ၊ ငါလက်ထပ်ရမှာက တစ်နေ့ရဲ့ နင်ပဲ ဖြစ်လာမှာမို့ပါ'

ကံသာစိတ်ထဲမှာ သုန္ဒရီ ဒီလောက်အထိ အေးဆေးငြိမ်သက် သွား၍ မသင်္ကာဖြစ်လာကာ သူမကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တာ သူမလက်ထဲမှာ ဖုန်းကိုင်းထားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဒါဘာလဲ သုန္ဒရီ၊ နင့်အကြံက တော်တော်လေး ကြီးပါလား နင်က ဖုန်းဖွင့်ထားပြီး၊ ငါ့ကို အချိသတ်နေတာပေါ့လေ၊ ပြစ်မိန့် ကံသာက သူမလက်ထဲကဖုန်းကို အတင်းဆွဲယူလိုက်သည်။

'ဟိုကောင်ဖုန်းနဲ့ပါတဲ့၊ မိန်းမယုတ်မ... နင့်အကြံက ဒါပဲလား အခုလောက်ဆို ဟိုကောင်က ငါ့နောက်လိုက်လာနေလောက်ပြီ၊ ဟား ဟား ဟား ရမလား'

'ကံသာ... ငါ့ကို ပြန်ပို့ပေးပါ၊ နင်ပြဿနာမတက်အောင် နော်၊ ငါ ဘယ်လောက်ပဲ လက်ခံနေပါစေ ငါ့အမေက သည်းခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုလောက်ဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်နေပြီ'

'တိတ်စမ်း၊ ကံသာကို ဒီလိုလာခြိမ်းခြောက်လို့ မရဘူး'

'နင့်ကို ငါမုန်းတယ်၊ အလွဲကောင်၊ နင့်လို အရိုင်းအနိုင်းကောင် ကို ငါ မချစ်ဘူး၊ သိလား၊ ဘယ်တုန်းကမှ ငါ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ နင့် အကျင့်စရိုက်တွေကို ငါ ရွံတယ်၊ မုန်းတယ်'

'ဖြန်း'

'အား'

သူမ အော်ဟစ်သံကိုပဲ ကြားရပြီး ဖုန်းက ပြတ်တောက်သွား လေသည်။ ကံသာက ဖုန်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပုံပင်။ ဦးကိုကိုညွှန် ဖိုးရိမ်ငိုက်တွေကြောင့် နှလုံးတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ရီသွားရတာ အသက်ရှူလို့ပင် မဝတော့။

'အန်ကယ်ညို သတိထားပါ၊ စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့ အန်ကယ်ညို မှာ နှလုံးရောဂါနဲ့လေ'

'ဟိုကောင် သမီးလေးကို နှိပ်စက်နေပြီ အခိပတိ၊ အန်ကယ် အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်၊ ဒင်းက နှိပ်စက်နေတယ်'

'ဗျာ'

'ဖုန်းကိုမိသွားပြီ၊ အဲဒီနေ့ကကို သွားမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ နေရာ ပြောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲကွာ'

အခိပတိ ကားမောင်းနေရင်း သုန္ဒရီအတွက် စိတ်ပူသွားသည်။ ကားကို ဆက်မောင်း၍မရတော့။ အန်ကယ်ညိုလည်း အရမ်းတုန်ရင် မောဟိုက်နေ၏။ သူ ကားကို လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ အန်တီစံဆီ ဖုန်းဆက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဦးနောင်လဲကံ တို့ကို အသိပေးပါ အန်ကယ်'

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းအန်တီစံဆီ အကျိုးအကြောင်းဖုန်းဆက်ထားပါ။ နောက်ထပ်တစ်နာရီကြာလို့မှ ဖုန်းမရရင် သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်တော့လို့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဦးကိုကိုညိုကတော့ ဦးနှောင်လတ်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ ကံသာသွားနိုင်မယ့်နေရာတွေကို မေးသည်။

‘ကျွန်တော် ပြဿနာကို မကြီးထွားစေချင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ပြောပြပါ။ ကံသာ ဘယ်သွားနိုင်လဲ၊ ကျွန်တော့်သမီးလေး နှိပ်စက်ခံနေရပြီထင်တယ်၊ စံက သက်ဆိုင်ရာကို မတိုင်ခင် ပြောလိုက်ပါ’

‘ငါတို့မသိဘူး၊ မြို့ပြင်က အင်းတကော်ခြံ တစ်နေရာပဲရှိတာကွ၊ မင်းမိန်းမကို တားထားစမ်း ကိုကိုညို၊ ငါတို့ စဉ်းစားမယ်၊ သား ဘယ်ကိုသွားနိုင်လဲဆိုတာ’

‘အစ်ကိုကြီး အမြန်လိုက်လာနဲ့ပါ၊ ကျွန်တော့်သမီးလေး ရေတိမ်မှာ အနစ်မခံနိုင်ဘူး’

‘ငါ့သားနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဒီလောက်အထိတောင် ကြောက်နေကြတာပါလား ကိုကိုညို၊ မင်းရော လွတ်မယ်ထင်လား၊ ငါ့သား တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်း ထောင်ထဲရောက်ပြီ၊ မင်းဇနီးရော၊ မင်းသမီးရော ဒုက္ခကောင်းကောင်းတွေ့ပြီမှတ်’

‘နောက်မှ အစ်ကိုကြီးကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ကယ်တင်ဖို့ပဲ၊ စံက နောက်ထပ်နာရီဝက်ဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်တော့မယ်’

‘မင်း တားထားစမ်း ကိုကိုညို၊ ငါ့ရှာမယ်၊ သက်ဆိုင်ရာကို မတိုင်အောင် အချိန်မီတားပေးပါ’

ဦးကိုကိုညို ဆက်ပြီးမပြောနိုင်တော့သဖြင့် အဓိပတိကိုပဲ ဖုန်းဆက်ခိုင်းရသည်။

‘အန်တီစံ လောလောဆယ် သက်ဆိုင်ရာကို မတိုင်ပါနဲ့ဦး၊ သုန္ဒရီကို တွေ့တော့မယ်၊ ဦးနှောင်လတ်တို့လည်း ကူညီပါတယ်’

‘မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဒင်းတို့က လူယုတ်မာတွေ၊ အကြံပက်စက်တယ်၊ ငါ့သမီးလေး ဘာဖြစ်နေပြီလဲ အဓိပတိ’

‘ဒီလောက်ကြီး စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီစံ၊ ဘယ်ကိုမှ မတိုင်ပါနဲ့ဦး၊ အားလုံးရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ် ခဏလေး’

‘မင်းအန်ကယ်ညိုရော’

‘ရှိတယ်၊ ဦးနှောင်လတ်နဲ့ စကားပြောပြီး အန်ကယ်ညိုလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ စကားတောင်မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ သုန္ဒရီအတွက် မပူပါနဲ့’

အဓိပတိ ဖုန်းဆက်၍ တော်တော်လေးဖျောင်းဖျော့ဆိုလိုက်ရ

သည်။ အန်ကယ်ညိုလည်း မောနေ၏။ အသက်ဝအောင်ပင် ပြင်းပြင်း
ရှူနေရ၏။ ကားထဲကနေ နှလုံးငြိမ်ဆေးကို ငုံ့ထားခိုင်းလိုက်ရသည်။

‘စိတ်ကိုထိန်းပါ အန်ကယ်ညို၊ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ဘာ
တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကံကြမ္မာအရလို့ပဲ သတ်မှတ်ပါ။ ကံသာက သုန္ဒရီ
အပေါ် ချစ်ပြီးပေါက်ကွဲနေတာပါ။ ဒီလောက်အထိ မရက်စက်နိုင်ပါ
ဘူး’

ပြောသာပြောနေရသည် စိတ်တည်ငြိမ်လွန်းတဲ့ အဓိပတိပင်
ရင်တွေပူလောင်ပြင်းပြစွာ တုန်လှုပ်နေရသည်။ သုန္ဒရီရယ် မင်းကို
ကယ်တင်နိုင်ပါ့မလား။ မင်း ကံကောင်းပါစေ။ အဓိပတိ ဆုတောင်း
ပေးနေဖို့ပဲ တတ်နိုင်တာမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

(၂၀)

‘သုန္ဒရီ... နင်က အဓိပတိဆီ သတင်းပို့နေတာပေါ့ ဟုတ်
လား။ နင့်စိတ်ဓာတ်ကို သိရပြီပဲ၊ ကံသာဒေါသကို နင်သိပါတယ်။
ဟား... ဟား... ဟား’

နင်လုပ်ချင်တာလုပ်တော့ ကံသာ။ ဟုတ်တယ်။ နင့်ကို ငါ
ဘယ်တုန်းကမှ သံယောဇဉ်မတွယ်ခဲ့ဘူး။ နင့်အကျင့်စရိုက်တွေကို
ငါ အမြဲတမ်းရှုံ့တယ်။ နင်က သည်းခံသလိုလို၊ အန္တတာခံသလိုလိုနဲ့
အငြိုးအတေးကြီးတဲ့ကောင်ပဲ။ သူမ ဘာမှမပြောတော့။ ကံသာမျက်လုံး
တွေထဲမှာ ဒေါသတွေ တောက်နေသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ နင့်ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး သုန္ဒရီ၊
ကံသာအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်’

‘နင်ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ ကံသာ၊ နင်ဘို့မိသားစုက ငါတို့မိသားစု
အပေါ် ဒုက္ခပေးဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြံစည်နေခဲ့ကြတာပဲ’

'နင့်ကိုလည်း အပိုင်သိမ်းမယ်၊ နင့်အဖေလည်း ထောင်ထဲဝင်ရမယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား အရသာရှိလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ လူတွေ တစ်မိသားစုလုံး ဒုက္ခရောက်စေရမယ်'

မထူးတော့ဘူး... သုန္ဒရီကို တစ်နေရာခေါ်သွားဖို့ ကံသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီဆီက ဖုန်းလာ၏။ သုန္ဒရီကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့ တဲ့။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဦးကိုကိုညို ထောင်ကျဖို့ထက် သုန္ဒရီကို အပိုင်သိမ်း ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သုန္ဒရီဘဝ စုတ်ပြတ်သတ်သွားစေရမယ်။ သူ့ဖုန်း ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

'သွားကြမယ်၊ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မပို့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟာ၊ နင်ကတော့ ငါ့လက်ထဲမှာပဲ ဘဝကို နိဂုံးချုပ်ရမယ်၊ ငါ့ရဲ့ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေအောက်မှာလေ'

- 'အရူးကောင်'
- 'ဖြန်း'
- 'ခွေး'
- 'ဖြန်း... ဖြန်း'

ဖေဖေ... သမီး သေပစ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ကံသာလိုကောင် မျိုးရဲ့ တစ်သက်လုံး ညှင်းပန်းနှိပ်စက်နေတာတော့ မခံနိုင်ဘူး။ သူတို့ မိသားစုလည်း ကံသာကို ဆုံးရှုံးစေရမယ်။

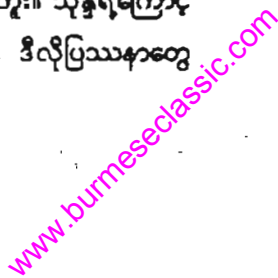
သုန္ဒရီရင်ထဲမှာ နာကျည်းမုန်းတီးမှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေလေ သည်။ ကံသာက ကားကို အရှိန်မြှင့်ကာ မောင်းနေ၏။ သုန္ဒရီ ဘယ်လိုလုပ်ပစ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေသည်။

'နင် ကားကို တစ်ခုခုလုပ်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နော် သုန္ဒရီ၊ ငါ အသေမခံနိုင်ဘူး၊ နင့်ကိုလည်း အသေမခံနိုင်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ နင် တောင်းပန်လိုက်လေ၊ အနူးအညွတ်ပေါ့၊ ငါ ခွင့်လွှတ် ဖို့ စဉ်းစားမယ်'

'နင့်လိုကောင်မျိုးကို ငါ ဘယ်တော့မှ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး တံသာ၊ လုပ်ချင်တာလုပ်'

'ကြိုက်တယ်၊ အဲဒီမာနကို ကြိုက်တယ်၊ ကံသာလိုကောင်ကို အပြတ်စီနီခေါ်လိုက်တာပဲ'

သုန္ဒရီ မျက်ဝန်းတွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခု နှင့်တော့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတော့မယ်ဆိုတာ သုန္ဒရီ သိနေ၏။ ဖြစ်ချင် ရာဖြစ်တော့။ ဖေဖေမေမေကို သမီးကန်တော့ပါတယ်။ သမီး ဘယ် လိုမှ မကူညီနိုင်တော့ဘူး။ အဓိပတိရယ် နင်နဲ့ရော ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး တွေ့ဆုံကြရတာလဲ။ အဓိပတိကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သုန္ဒရီကြောင့် ပါပဲ။ အဓိပတိကိုသာ သုန္ဒရီ မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီလိုပြဿနာတွေ ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမှမရှိတာပဲ။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် အဓိပတိရယ်။ ကံကြမ္မာအတိုင်းပဲလေးကားလေးက လေအဟုန်ကိုခွင်းပြီး ပြေးနေသည်။

‘နင် အဓိပတိဆိုတဲ့ကောင်အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ဘာပဲရှိရှိ နင့်ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ကံသားပိုင်ဆိုင်စေရမယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား’

အခုလောက်ဆိုရင် ကံသားနောက် ရဲတွေလိုက်နေပြီဆိုတာ သိသည်။ ဒက်ဒီက နောက်ထပ်နာရီဝက်လောက်အတွင်းမှာ သူ့နှုတ်မိဘတွေက ရဲကိုတိုင်ကြားမယ်တဲ့။ ဒက်ဒီက သူ့နှုတ်ကို ပြန်ခေါ်ထားဖို့ပြောပေမယ့် သူက လက်မခံနိုင်။ နောက်ထပ် သူ့နှုတ်နှင့် ဘယ်လိုပေါင်းဆုံဖို့မလွယ်တော့တူးဆိုတာ သူ သဘောပေါက်အားလည်ထားဖြစ်၏။

နင့်ကို ငါနဲ့အတူတူ ကမ္ဘာကြီးရဲ့အပြင်ဘက်အထိ ခေါ်သွားမယ် သူ့နှုတ်။ ကံသား နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းကြပ်စွာ ဖောက်ထားသည်။

- ‘ဝေါ... ဝေါ’
- ‘ဝေါ...’
- ‘ဝုန်း... ဒိုင်း’
- ‘ကျီ... ကျီ’

‘အား...’

ကားလေးက လေထဲမှာ အရှိန်နှင့် ထိုးခွင်းမောင်းလာ၍ အရှိန်လွန်ပြီး လမ်းဘေးမှသစ်ပင်ကြီးကို ဝင်တိုက်မိသွားတာပဲ သူ့နှုတ်သီလိုက်ပြီး သူ့မအမြင်အာရုံတွေထဲမှာ အမှောင်ထုတွေက အထပ်လိုက်မြိုကျလာလေသည်။

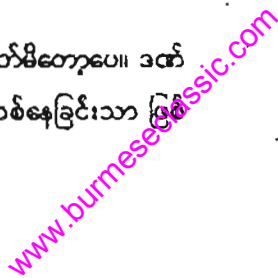
‘သူ့နှုတ်... ဘယ်မှာလဲဟင်... မင်း ဘယ်မှာလဲ သူ့နှုတ်ရဲတွေ... ရဲတွေ... ငါ့နောက်ကို လိုက်လာနေပြီ... သူ့နှုတ်သားရဲ့အော်ဟစ်သံကြောင့် ဦးနှောက်လတ်နှင့် ဒေါ်သွေးရှင်တို့ခမ်းသာအားရနှင့် သားလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

‘သား... သတိရလာပြီလား၊ ဒက်ဒီနဲ့မာမီပါ၊ ရဲတွေမဟုတ်ပါသူ’

‘ရဲတွေ... ရဲတွေ... နောက်ကလိုက်နေတယ်၊ သူ့နှုတ်ရော၊ ချီလက်ထဲကနေ သူ့နှုတ်ကို ဘယ်တော့မှ လှယူဖို့မကြိုးစားနဲ့ အဓိပတိ၊ မင်းကို အသေသတ်ပစ်မယ်... အား’

‘သား သတိထားပါကွယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့မာမီပါ၊ အခု ဆေးရုံရောက်နေတယ်... သား’

သားကတော့ မိမိတို့နှစ်ယောက်လုံးကို မမှတ်မိတော့ပေ။ ဒက်ဒီကတော့များစွာဖြင့် ကယောင်ကတမ်းတွေ အော်ဟစ်နေခြင်းသာ ဖြစ်

သည်။ ဦးနောင်လတ် နောင်တတွေကြီးစွာရနေ၏။ တစ်ဦးတည်းသော သားလေး ဆုံးရှုံးရတော့မည်။ တစ်ဘက်မှာ ရွှေသုန္ဒရီလည်း ဒဏ်ရ တွေနှင့် ကိုကိုညိုတို့ စိတ်သောကတွေ ရောက်နေကြသည်။

‘နင်မသေပါနဲ့ သုန္ဒရီရယ်၊ ငါပဲ သေမယ်၊ နင့်မှာအပြစ်

မရှိတာပဲ၊ နင်ချစ်တာ မင်းအမိပတိပဲ၊ နင် သူ့ကိုပဲယူပါ၊ ဒါပေမဲ့ နင် မသေရဘူး’

‘သား’

‘သားလေးရယ်’

သားကံသာ ကယောင်ကတမ်းတွေပြောပြီး ငြိမ်သက်ခဲ့ သည်။ ဦးနောင်လတ် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားရကာ ဆရာဝန်တွေ ပြေးခေါ်လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ သားကံသာက ဦးနောင်လတ်တို့အ နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်လေသည်။

‘သား... ကံသာရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ မာမီ တယ်လိုပြောရ ကွယ်၊ မာမီ မဆုံးမ မသွန်သင်နိုင်ခဲ့လို့ သား အခုလိုဖြစ်ရတာပဲ။

ဒေါ်သွေးရှင် သားခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပွေ့ဖက်ထားစေ ကြကဲ့စွာ ငိုကြွေးမိသည်။ ဦးနောင်လတ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်စေ မိမိလည်း မှားခဲ့တယ်။

ကိုကိုညိုတို့မိသားစုအပေါ် မကောင်းကြံစည်၍ စီးပွားရေး

လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားဖို့ ကြိုးစားကြစည်ခဲ့သည်။ သားကိုလည်း သုန္ဒရီအား ကားတင်ပြေးဖို့ မိမိပဲစီစဉ်ပေးခဲ့၏။ ကံကြမ္မာဆိုးတွေကို ကားဆီး၍မရတော့။ သားကံသာကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

‘သွေး... စိတ်ကို ဖြေပါကွာ၊ အရာအားလုံး တို့အပြစ်တွေ သည်း ပါပါတယ်၊ ကံကြမ္မာပဲလေ၊ တစ်ဘက်မှာလည်း သုန္ဒရီလေး တာဖြစ်နေပြီလဲမသိဘူးကွာ၊ သုန္ဒရီလေးကိုတော့ မသေစေချင်ပါဘူး၊ အားရဲ့ဆန္ဒပဲ’

ဒေါ်သွေးရှင်လည်း နောင်တတွေ ကြီးမားစွာ ရနေမိသည်။ သူ့အတွက် မာန်မာနတွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ စိတ်ထား ကောင်းတဲ့သူတွေရဲ့ နောက်ဆုံးသွားရာလမ်းက မကောင်းနိုင်ဘူးဆို တာ မိမိမျက်မြင်တွေ့ကြုံလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

သားအလောင်းကို သယ်ဆောင်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာတွေကို ခွင့်ပြု လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့မှ သုန္ဒရီလေးကို သွားတွေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ တစ်ဘက်မှာတော့ ရွှေသုန္ဒရီလည်း ဒဏ်ရာတွေ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပေမယ့် အသက်အန္တရာယ်မှ မစိုးရိမ်ရတော့။

သို့သော်လည်း သုန္ဒရီ သတိမရင်မှာပင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးကိုကို တော့ နုလုံးရောဂါ အပြင်းအထန်ဖောက်ပြန်၍ အသက်သေဆုံး ခဲ့ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မယောက်ျားကို ထောင်တဲပိုဦးမလိုလား ဦးနှောင်လတ်
ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ၊ ကိုကိုညိုလည်း သေပြီလေ

အစ်ကိုကြီးတို့တောင်းပန်ပါတယ်၊ မြသက်စံရယ်၊ တို့လူကြီး
တွေလည်း အားလုံးမှားကြပါတယ်၊ မာနတွေ ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြတယ်ထေ
ကလေးတွေနဲ့ အပြိုင်ပဲမဟုတ်လား

စံရယ် မမသွေးလည်း တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ ကံအား
လည်း ဆုံးသွားပါပြီ

ရှင်

သုန္ဒရီ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ ဝမ်းသာရပါတယ်ထေ
ဒေါ်မြသက်စံလည်း ဆုံးရှုံးနှစ်နာမူတွေနှင့် ရင်ဆိုင်တွေကြုံခဲ့ရ
နောင်တတွေ ရနေသည်။ မိမိ အမြဲတမ်း ကွာရှင်းချင်နေခဲ့သေး
ခင်ပွန်းကိုကိုညို ဆုံးသွားပြီ။ မိမိတို့ကို ဇနီးခွာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

တို့တွေအားလုံး ပြဿနာတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းကြ
မယ်၊ သေတဲ့လူတွေလည်း သေကြပြီပဲ

သုန္ဒရီလေး သတိမရသေးပေ။ ဒေါ်သွေးရှင် စိတ်မကောင်း
ကြီးစွာဖြင့် သုန္ဒရီလေးရဲ့ နဖူးမှ ဆဲနွယ်လေးများကို ပွတ်သပ်ပယ်ရှား
လေးမိနေသည်။

သုန္ဒရီလေး ကျန်းမာဖို့ အရေးကြီးတယ် စံ၊ တခြားမုန်းတီးမှု
တွေ မေ့ပောက်ပစ်လိုက်ကြရအောင်

ဟုတ်ကဲ့ပါ မမသွေး၊ စံလည်း နောင်တရမိပါတယ်၊ လူကြီး
တွေရဲ့ အတ္တကြောင့်လည်း ပြဿနာက ကြီးထွားလာခဲ့ရတာပါ

သုန္ဒရီလေးကို ဂရုစိုက်ပါ

ဟုတ်ကဲ့

ဒေါ်သွေးရှင်တို့ပြန်သွားပြီးမှ သမီးလေးသုန္ဒရီ သတိရလာ
သည်။

အမိပတိ... အမိပတိရောဟင်

ရှိတယ် သုန္ဒရီ၊ နင် သတိရပြီလား၊ ငါရှိတယ်

သုန္ဒရီ သတိရလာသဖြင့် အမိပတိ ဝမ်းသာအားရနှင့် သုန္ဒရီ၊
ဇာန်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ နင် သတိရရချင်း အမိပတိကို
သတိရတာ ဝမ်းသာတယ်။ နင် ဘာမှမဖြစ်တာလည်း ဝမ်းသာတယ်။
ဆံသာကတော့ လူလောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရပြီ။ ကိုယ်
စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ဖေဖေနဲ့ မေမေရော

ရှိတယ်၊ ခဏလေး အပြင်ထွက်သွားတယ်

ကံသာရောဟင်

မင်း အနားယူသွားတယ်၊ ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်တာပါ၊ နင်း
သိုက်နော်

'ကံသာရောလို့ မေးနေတယ်လေ အိပ်ပတ်၊ ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်၊ ပြောပါ'

ကံသာ ဘာဖြစ်သွားလဲ သူမ သိချင်နေသည်။ ဒဏ်ရာကတော့ ပြင်းထန်ပုံပင်။ ကံသာက မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲ။

'သုန္ဒရီ နင်သိပ်ပြီး မတုန်လှုပ်နဲ့နော်၊ ကံသာဒဏ်ရာက ပြင်းတယ်၊ သူ ဆုံးသွားပြီလေ'

'အင်း... ထင်တယ်၊ ကံသာ သိပ်ပြီးအတ္တကြီးတယ်၊ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပေါက်ကွဲခဲ့တာပါ'

'အန်ကယ်နောင်နဲ့ အန်တီသွေးတို့လည်း အရမ်းကိုနောင်တရနေကြတယ်၊ နင့်ကိုတောင် လာကြည့်ကြတယ်'

'ဟုတ်လား'

ကံကြမ္မာတွေက ပြောင်းလဲသွားပြီလားဟင်။ ကံသာက ရဲတွေလိုက်လာပြီထင်တယ်ပြောပြီး ကားကို အရှိန်မြှင့်လိုက်ရာမှ သစ်ပင်ကြီးကို တည့်တည့်ဝင်တိုက်မိသွားသည်။ ကံသာအတွက် စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိသည်။

'သမီးလေး သတိရလာပြီလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်'

'မေမေ'

'ဟင်'

'ဗေဗေရော၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ဗေဗေရောက် သမီး ပြောရင်တော့ နေခဲ့တယ်၊ သမီးလေးမေ့မေ့ကိုပဲ ဂရုစိုက်တဲ့ သမီးကို တော့နိုင်တယ် သွားတယ်၊ ဗေဗေရောဟင် သမီးအရမ်းစိတ်ပူတာပဲ'

ဒေါ်မြသက်စံ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့တဲ့ ချစ်ချစ်တွေသာ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းလာသည်။

'ဗေဗေ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ ပြောပါ'

'သုန္ဒရီ နင့်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ပါဟာ၊ အန်ကယ်ညို နင်ကားတိုက်မှုသတင်းကြားကတည်းက မူးလဲသွားတာ ဆုံးသွားရှာပါပြီ'

'ဟင်... ဗေဗေ ဆုံးပြီဟုတ်လား၊ ဗေဗေအလောင်းရောဟင် ငါကြည့်ချင်တယ်၊ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ မေမေ သမီးကိုပြပါ'

'မဖြစ်ဘူး သမီး၊ ဆရာဝန်က ခွင့်မပြုဘူး၊ သမီး သွေးလည်း သွင်းနေရတယ်၊ ပိုက်တွေနဲ့ ထလိုလည်း မရဘူး၊ ကံကြမ္မာလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပါတော့ သမီးလေးရယ်'

'ဗေဗေရယ်'

သုန္ဒရီ ဘယ်လိုဖြေရမလဲဟင်။ ဗေဗေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးချင်ခဲ့တာပါ။ သမီးကို အရမ်းချစ်တာ အရမ်းနောက်ကျမှ သမီး နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရပါတယ်။

ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကလည်း ကြောက်စရာကောင်း

၂၅၀

နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ နတ်သားလေးပါ

လိုက်တာ ပေပေရယ်။ ဒီညနေပဲ မေမေအလောင်းကို သင်္ကြိုဟ်တော့
မယ်တဲ့။ မေမေက ပြောပြီးငိုနေ၏။

သူမ စောင့်ရှောက်ပေးရမှာ မေမေရှိပါသေးလားဟု အတွေး
ဝင်လာတော့လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ လျှောပါးသွားရသလိုတော့
ဖြစ်သွားလေသည်။

(၂၁)

နှစ်တွေလည်း အရမ်းကြာညောင်းသွားခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။
အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို မေ့ပျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း မေမေကို
လည်း ပြုစုရင်းနှင့် သူမသည် ဒေါက်တာရွှေသုန္ဒရီ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။
သူမနှင့်အတူတူပင် မင်းအိပ်တီလည်း ဒေါက်တာမင်းအိပ်တီ
ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမတို့နှင့်အတူတူ မနေထိုင်တော့။ သူမရဲ့
ဆန္ဒပဲ ဖြစ်၏။

အိပ်တီနှင့် ရင်ဆိုင်မိတိုင်း သူမစိတ်တွေ ချောက်ချားနေရ၍
ကံသွားကိုလည်း အားနာမိနေ၍ အိပ်တီနှင့် အဝေးဆုံးမှာနေခဲ့မိသည်။

‘သမီးလေး နယ်မှာတာဝန်ကျတော့မယ် တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်’

‘ဖြစ်ပါတယ် မေမေရယ်၊ သုန္ဒရီ သတ္တိရှိပါတယ်၊ ကလေးမှ
မဟုတ်တာ၊ စိတ်ချ၊ နောက်မှ မေမေလိုက်ခဲ့လေ၊ မေမေသွေး
အတူတူ’

www.burmeseclassic.com

‘အင်း... လိုက်ခဲ့မယ်၊ မေမေက တစ်ခါတည်းတောင် လိုက်လာချင်တာပါ။ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့၊ သမီးကို ဘယ်သူလိုက်ပို့ပေးမှာလဲ၊ မေမေသွေးထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ် သမီးကို လာခေါ်မှာ၊ မေမေ့ကို သမီးကန်တော့ခဲ့ပါတယ်၊ မေမေ နေကောင်းအောင် လုပ်နော်၊ တကယ်ပါပဲ သမီးသွားရပါမယ်ဆိုမှ’

‘အေးကွယ် အချိန်ကိုက်ပဲ’

‘သမီးအတွက် မပူနဲ့နော်၊ မေမေဖျားနေတာပဲ ဂရုစိုက်၊ သမီးသွားတောင် မသွားချင်တော့ဘူး’

‘မေမေအတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ရိုးရိုးပျားတာပါ၊ တစ်ပတ်အတွင်း မေမေလိုက်လာမှာပါကွယ်’

‘ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ သမီးသွားပြီနော်၊ ဟော... မေမေသွေးကားနဲ့ရောက်လာပြီ ထင်တယ်’

သုန္ဒရီကို ဒေါ်ဒေါ်ထားက ခြံထဲအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ လောကကြီးက အခုလိုကျတော့လည်း တစ်ချိန်က ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ကြသလို အေးချမ်းနေ၏။ မေမေသွေးက ကြင်နာစွာပေးဖမ်း၍ ကားထဲဝင်စေသည်။

‘သမီးလေး သုန္ဒရီ ကားပေါ်တက်လေ၊ မေမေသွေး လိုက်ပို့’

ပေးမယ်၊ နယ်စပ်မြို့လေးကိုရောက်ဖို့အထိတော့ ကားနဲ့တစ်ယောက် လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်’

‘ရှင်... သုန္ဒရီ အဝေးပြေးယာဉ်နဲ့ သွားမယ်လေ၊ ဘယ်သူက လိုက်ပို့ပေးမှာလဲ’

‘အဝေးပြေးကားနဲ့ စိတ်မချလို့တဲ့၊ လမ်းလည်းကြုံနေတယ်လေ၊ မေမေသွေးလည်း စိတ်ချလို့ပါ၊ သူကလည်း သမီးလေးသွားမယ့်နယ်ကို တာဝန်ကျတာပဲ၊ သွားကြရအောင်၊ လမ်းကနေ စောင့်နေလိမ့်မယ်’

သုန္ဒရီကတော့ တစ်ယောက်တည်းနေထိုင်ရတာကို နှစ်သက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ပတ်ကို သတိရတမ်းတမိပေမယ့် ကင်းရှင်းအောင်ပဲ နေခဲ့၏။ လူကြီးတွေ စိတ်ဒဏ်ရာမရစေချင်လို့ပါ။

သူမကို မေမေသွေးက လမ်းတစ်ဝက်တွင် ရပ်ငြိမ်းပြီး စောင့်နေဖို့ပြောရင်း သမီးလေးသုန္ဒရီ ပျော်ရွှင်ပါစေတဲ့။ သူမ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ရပ်နေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူမနားသို့ ကားတစ်စီးတိုးရပ်ပြီး သူမကို လာကြိုတဲ့ကားပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ သူမ လှမ်းကြည့်မိတော့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာတဲ့ သူက မင်းအိမ်ပတ်ဖြစ်နေသည်။

‘ဟင်... နင်... မင်းအိမ်ပတ် ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘နင့်ကို လာခေါ်တာလေ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘မေမေသွေး မပြောဘူးလား၊ ဒေါက်တာမင်းအိပ်တိနဲ့ တစ် နယ်တည်း တာဝန်ကျတယ်လို့’

‘ဟင်’

မေမေသွေးပြောတာ နင်လား အိပ်တိ။ ငါမစဉ်းစားမိဘူး ကြည့်စမ်း။ မေမေသွေးစိတ်ထဲမှာ နင့်ကိုမှန်းနေမယ် ထင်တာပါ။ အိပ်တိရယ်။ သူမ ပျော်သွားပေမယ့် မျက်နှာလေးကို တည်ထား သည်။

‘နင်နဲ့ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တစ်မြို့တည်း ကျရတာလဲ အိပ်တိ၊ စိတ်ပျက်တယ်၊ မလိုပါဘူး။ ငါ အဝေးပြေးကားနဲ့ပဲ သွားမယ်၊ နင့်ဟာ နင် သွားပါဟာ’

‘သူနုရီ’

အိပ်တိ အချိန်တွေ စောင့်လာခဲ့ရတာ အရမ်းကိုကြာသွား၍ အခုအချိန်မှာတော့ တစ်နာရီ တစ်ခက်ကျော်ပင် မစောင့်နိုင်တော့ပါဘူး။ သူနုရီလက်လေးကို ဆွဲယူ၍ သူ့ကားထဲ ဝင်ထိုင်စေသည်။

‘ဘာလုပ်တာလဲ အိပ်တိ၊ တို့နှစ်ယောက် ဝေးအောင်နေကြ ရင် ကောင်းမယ်၊ အထူးသဖြင့် မေမေသွေး စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် သူနုရီ မလုပ်ချင်လို့ပါ’

‘မေမေသွေးကိုယ်တိုင် အိပ်တိကို လာရှာပြီး နင့်ကိုအပ်တာဟာ၊ တစ်မြို့တည်းကူးအောင်လည်း မေမေသွေးပဲ လျှောက်ခိုင်းတာပါ။ မေမေသွေးက အိပ်တိကို သားတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ထားတယ် တဲ့၊ မင်းလို ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ရွှေ သူနုရီလို လိမ်မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လိုက်ဖက်ပါတယ်တဲ့၊ ပညာတွေလည်း စုံနေကြပြီမို့ စဉ်းစားမနေကြတော့ဘဲ လက်ထပ်ကြ တော့တဲ့လေ’

အိပ်တိအပြုံးတွေက သူမနုလုံးသားထဲအထိ အပျော်တွေအဖြစ် တိုးဝင်စီးဆင်းသွားသည်။ ရှက်လိုက်တာ။

သူမက မေမေသွေးကို စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုတွေ မခံစားစေ နိုင်လို့ပါနော်၊ အခုတော့ မေမေသွေးကိုယ်တိုင်က အိပ်တိနှင့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဘောတူလက်ခံချေပြီ ဖြစ်သည်။

‘မင်းရင်ထဲမှာ ကံသာရှိနေသေးလို့လား သူနုရီ၊ ကိုယ့်ကို အားမနာပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်နားလည်နိုင်ပါတယ်’

‘တကယ်တမ်း ဝန်ခံရရင်တော့ သူနုရီရင်ထဲမှာ အိပ်တိပဲ နိုင်တာပါ။ မေမေသွေးလည်း သားဆုံးရှုံးခဲ့ရလို့ စိတ်ထိခိုက်ရမှာမျိုး ဖြစ်စေချင်လို့ပါ အိပ်တိရယ်’

‘အခု မေမေသွေးကိုယ်တိုင်က ကိုယ်နဲ့သဘောတူကြည်ဖြူ’

တာပါ သူ့နှုတ်ရယ်၊ ဘယ်လိုမှ မင်းအဝေးဆုံးမှာ မနေနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့် အပေါ် စိမ်းကားမနေပါနဲ့တော့။

အိပ်ပတ်နဲ့လည်း သူ့နှုတ် အဝေးဆုံးမှာ မနေနိုင်တော့ပါဘူး၊ ချစ် မေမေကလည်း သူ့နှုတ်အား အိပ်ပတ်နဲ့ စိမ်းစိမ်းကြီး မနေထိုင်ဖို့ ပြောဆိုနေခဲ့သည်။ သူ့နှုတ် ဟန်မဆောင်ချင်တော့ပေ။ သူ့မရဲ့ ပန်းစည်း ကို «ကင်လာတဲ့ အိပ်ပတ်ရဲ့လက်တွေကို ဖယ်ရှားမပစ်တော့ဘဲ သူ့ရင်ခွင် မှာ အလိုက်သင့်လေး တိုးဝင်မှီတွယ်လိုက်လေတော့သည်။

သင်မြတ်နိုး

သူ့နှုတ် အဝေးဆုံးမှာ မနေနိုင်တော့ပါဘူး၊ ချစ် မေမေကလည်း သူ့နှုတ်အား အိပ်ပတ်နဲ့ စိမ်းစိမ်းကြီး မနေထိုင်ဖို့ ပြောဆိုနေခဲ့သည်။ သူ့နှုတ် ဟန်မဆောင်ချင်တော့ပေ။ သူ့မရဲ့ ပန်းစည်း ကို «ကင်လာတဲ့ အိပ်ပတ်ရဲ့လက်တွေကို ဖယ်ရှားမပစ်တော့ဘဲ သူ့ရင်ခွင် မှာ အလိုက်သင့်လေး တိုးဝင်မှီတွယ်လိုက်လေတော့သည်။